Nr. 2*). **Warszawa, dnia 15 kwietnia 1931 r.** **Rok XIV.**



DZIENNIK URZĘDOWY

MINISTERSTWA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

Prenumerata roczna 12 zł. **Cena egzemplarza 1 zł.**

Adres Redakcji: Ministerstwo Spraw Wewnętrznych, ul. Nowy Świat 69, Wydział Org. Prawny Tel. 220-20.

Adres Administracji: Komisarjat Rządu, ul. Senatorska Nr. 12. Telef. 696-87.

TREŚĆ:

*) Uwaga: Zapowiedziany w Nr. 1 Dziennika Urzędowego Min. Spraw Wewnętrznych numer, zawierający materjał do celów wyszkolenia — ukaże się później.

I.

Przedruki z Dziennika Ustaw R. P.

z 7 lutego Nr. 10 Rok 1931

Poz. 51. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 stycznia 1931 r. w sprawie wykonania ustawy o monopolu zapałczanym [1]).

Na podstawie art. 24 ustawy z dnia 30 stycznia 1931 r. o monopolu zapałczanym (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 45) zarządzam co następuje:

POSTANOWIENIA OGÓLNE

§ 1. Zapałkami w rozumieniu ustawy z dnia 30 stycznia 1931 r o monopolu zapałczanym są wszelkiego rodzaju pręciki z drzewa, tektury, kartonu, słomy, stearyny, wosku i innych materjałów, powleczone masą, która daje się zapalić przez potarcie.

[1]) Wyjątki.

§ 2. Zapalniczkami w rozumieniu tejże ustawy są wszelkie przyrządy, służące do niecenia ognia, a zastępujące zapałki.

Zapalniczki o wadze do 60 g uznaje się za zapalniczki kieszonkowe, zapalniczki zaś o wadze ponad 60 g — za zapalniczki stołowe lub ścienne.

§ 3. Przedmiotem monopolu są:

a) zapałki wszelkiego rodzaju, zarówno zwykłe, tak zwane szwedzkie, jak bengalskie, wiatrowe, świeczkowe, papierowe, używane w górnictwie, i wszelkie inne;

b) pręciki z drzewa, używane na zapałki;

c) taśma drzewna, używana na pudełka do zapałek;

d) gotowe pudełka do zapałek;

e) zapalniczki i ich części zamienne wraz z kamyczkami zapałowemi z wyjątkiem:

1) zapalniczek elektrycznych, umocowanych we wszelkiego rodzaju środkach lokomocji, oraz

2) zapalniczek, wyrobionych ze złota i srebra, zaopatrzonych cechą urzędu probierczego.

4. Od dnia 31 stycznia 1931 r. jest zabroniony bez zezwolenia Ministra Skarbu wyrób w kraju, przywóz z zagranicy lub z obszaru W. M. Gdańska oraz wywóz z kraju zapałek, taśmy drzewnej używanej na pudełka do zapałek i gotowych pudełek do zapałek, tudzież przywóz z zagranicy lub z obszaru W. M. Gdańska stanowiących przedmiot monopolu zapalniczek i ich części zamiennych (§ 3 p. „e") oraz pręcików z drzewa, używanych na zapałki. Z dniem 1 stycznia 1932 r. wyrób i wywóz z kraju bez zezwolenia Ministra Skarbu zapalniczek oraz pręcików z drzewa, używanych do wyrobu zapałek jest zabroniony.

Wyjątek stanowią zapałki i zapalniczki, przywożone z zagranicy względnie z W. M. Gdańska przez podróżnych na osobisty użytek, w ilości nieprzekraczającej 2-ch pudełek zapałek do 75 sztuk zapałek każde i jednej zapalniczki na osobę, do których zakaz przywozu nie ma zastosowania.

§ 5. Od dnia 1 stycznia 1932 r. wyrób zapalniczek objętych monopolem i pręcików z drzewa używanych na zapałki może się odbywać tylko w fabrykach monopolowych oraz w tych fabrykach prywatnych, które uzyskają pozwolenie na wyrób zapalniczek względnie pręcików na rzecz Państwowego Monopolu Zapałczanego w myśl art. 14 ustawy o monopolu zapałczanym.

---

z 10 lutego Nr. 11 Rok 1931

Poz. 52. Ustawa z dnia 3 lutego 1931 r. o dodatkowych kredytach na rok 1930/31.

Poz. 53. Ustawa z dnia 3 lutego 1931 r. w sprawie ratyfikacji polsko-niemieckiego układu waloryzacyjnego, podpisanego wraz z protokółami końcowemi w Berlinie dnia 5 lipca 1928 r.

Poz. 54. Ustawa z dnia 3 lutego 1931 r. w sprawie ratyfikacji polsko-niemieckiego układu w sprawie kas oszczędności, podpisanego wraz z protokółem końcowym i protokółem obrad końcowych w Berlinie dnia 14 grudnia 1928 r.

Poz. 55. Ustawa z dnia 3 lutego 1931 r. w sprawie ratyfikacji układu z Niemcami o uregulowaniu stosunków prawnych Niemieckiego Zakładu Listów Zastawnych w Poznaniu, podpisanego w Berlinie dnia 14 grudnia 1928 r. wraz z protokółem końcowym i protokółem obrad końcowych.

---

z 14 lutego Nr. 12 Rok 1931

Poz. 56. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 lutego 1931 r. o ustaleniu planu parcelacyjnego na rok 1932.

Poz. 57. Obwieszczenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 21 stycznia 1931 r. w sprawie ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie.

Na podstawie art. 3 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 listopada 1930 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 642) ogłaszam jednolity tekst ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. Nr. 58, poz. 584) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 sierpnia 1927 r. o odpowiedzialności Skarbu Państwa za przesyłki pocztowe, telegramy i rozmowy telefoniczne w obrocie wewnętrznym (Dz. U. R. P. Nr. 78, poz. 679), z dnia 22 marca 1928 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 378) i z dnia 29 listopada 1930 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 3 czerwca 1924 r. o poczcie, telegrafie i telefonie (Dz. U. R. P. Nr. 82, poz. 642), oraz z uwzględnieniem zmian, wynikających z rozporządzeń Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r., w sprawie ustanowienia urzędu Ministra Komunikacji (Dz. U. R. P. Nr. 97, poz. 567) i z dnia 19 stycznia 1927 r. w sprawie ustanowienia urzędu Ministra Poczt i Telegrafów (Dz. U. R. P. Nr. 5, poz. 26).

Minister Poczt i Telegrafów: *Boerner.*

Załącznik do obwieszczenia Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 21 stycznia 1931 r. (poz. 57).

USTAWA

z dnia 3 czerwca 1924 r.

o poczcie, telegrafie i telefonie [1].

Art. 1.

Zakładanie, utrzymywanie i eksploatacja urządzeń pocztowych, telegraficznych i telefonicznych jest wyłącznem prawem Państwa.

Władzą, powołaną do wykonywania tego prawa, jest Minister Poczt i Telegrafów.

W rozumieniu niniejszej ustawy, o ile to nie jest inaczej zaznaczone, wyrażenia telegraf i telefon oznaczają także radjotelegraf, radjotelefon, radjofon.

Art. 2.

Prawo wyłączności państwowej co do poczty obejmuje w szczególności przyjmowanie, przesyłanie i doręczanie:

a) listów i kartek pocztowych;

b) czasopism i wydawnictw, wychodzących przynajmniej 12 razy do roku.

Postanowienie to dotyczy także tego rodzaju przesyłek, pochodzących z zagranicy.

---

[1]) W wyjątkach.

Art. 3.

Postanowieniom art. 2 nie podlegają:

a) listy tak zamknięte, jak i otwarte, czasopisma i wydawnictwa, przesyłane za pośrednictwem umyślnego posłańca, o ile ani przesyłający, ani przenoszący nie trudnią się zawodowo zbieraniem, przenoszeniem i doręczaniem tych przesyłek, a posłaniec przenosi lub przewozi listy, czasopisma i wydawnictwa od jednej tylko osoby i w drodze powrotnej przesyłek takich dla innych osób nie zabiera;

b) czasopisma i wydawnictwa po roku od ich wydania.

Art. 4.

W obrębie tej samej miejscowości dozwolone jest wysyłanie listów tak zamkniętych, jak i otwartych przez umyślnych posłańców; nie wolno jednak bez osobnego zezwolenia Ministra Poczt i Telegrafów otwierać zakładów dla rozsyłki wymienionych przesyłek.

Rozsyłka czasopism i wydawnictw w obrębie tej samej miejscowości, lub w obrębie 15 klm. od miejsca wydania nie podlega zastrzeżeniu na rzecz Państwa.

Art 5.

Listów tak zamkniętych, jak i otwartych, pochodzących od różnych osób lub adresowanych do różnych osób, nie wolno wysyłać jako zbiorową przesyłkę bez względu na to, czy przewozu jej dokonywa się pocztą, czy też w inny sposób.

Art. 6.

Poza czynnościami, zastrzeżonemi wyłączności (art. 2), Minister Poczt i Talegrafów ma prawo rozszerzyć działalność poczty na paczki i inne przedmioty, nadające się do transportu pocztowego, na przewóz osób i ich bagaży oraz na przekazywanie pieniędzy.

Art. 7.

Prawo wyłączności państwowej co do telegrafu i telefonu obejmuje: zakładanie, utrzymywanie i eksploatację wszelkich urządzeń elektrycznych, służących do wysyłania, odbierania i przejmowania wiadomości na odległość.

Postanowienie to dotyczy także wysyłania, odbierania i przejmowania wiadomości na drodze elektrycznej w stosunkach z zagranicą.

Art. 8.

Minister Poczt i Telegrafów jest upoważniony do udzielania, w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych, w zakresie ich kompetencji, osobom fizycznym i prawnym koncesyj na zakładanie i eksploatację, a także zezwoleń na posiadanie i używanie urządzeń telegraficznych, telefonicznych, radjotelegraficznych i radjotelefonicznych, pod warunkami, określonemi w każdym poszczególnym wypadku koncesji lub zezwolenia, oraz do wyrażenia zgody na cedowanie tych koncesyj i zezwoleń.

Jeżeli chodzi o urządzenia telegraficzne i telefoniczne, niezbędne dla potrzeb ruchu na kolejach prywatnych, Minister Poczt i Telegrafów winien udzielić koncesji w porozumieniu z Ministrem Komunikacji.

Urządzenia koncesjonowane winien koncesjonarjusz utrzymywać w dobrym stanie.

Wydzierżawienie lub sprzedaż Transatlantyckiej państwowej stacji radjotelegraficznej dokonane być może tylko w drodze ustawodawczej.

Warunki udzielania zezwoleń na posiadanie i używanie radjostacyj odbiorczych określi rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów, wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Spraw Wojskowych. Zezwolenie takie może być cofnięte.

Minister Poczt i Telegrafów ma prawo kontroli, czy są dotrzymywane warunki, pod któremi udzielono osobom prywatnym koncesji lub zezwolenia. Niedotrzymywanie warunków, pod któremi udzielono koncesji lub zezwolenia, jako też naruszenie postanowień niniejszej ustawy uprawnia Ministra Poczt i Telegrafów do cofnięcia koncesji lub zezwolenia. Na żądanie Ministra Spraw Wewnętrznych lub Ministra Spraw Wojskowych, winien Minister Poczt i Telegrafów w takich wypadkach cofnąć koncesję.

Art. 9.

Zakładanie i używanie oddzielnych urządzeń telegraficznych i telefonicznych, potrzebnych dla własnych celów poszczególnym władzom i urzędom państwowym, odbywa się po uprzedniem porozumieniu z Ministrem Poczt i Telegrafów.

Jednakowoż Minister Spraw Wojskowych może zarządzić we własnym zakresie działania zakładanie, utrzymywanie i używanie oddzielnych urządzeń telegraficznych i telefonicznych, służących do celów obrony Państwa i do celów służbowych. Ministrowie Poczt i Telegrafów i Spraw Wojskowych ustalą zasady i wypadki, w których władze wojskowe czynić to będą jedynie po porozumieniu się z zarządem Poczt i Telegrafu.

Minister Komunikacji zaś ma prawo zarządzać we własnym zakresie działania dla celów służbowych kolei państwowych zakładanie, utrzymywanie i używanie oddzielnych urządzeń telegraficznych, telefonicznych i sygnałowych na terenach kolejowych.

Utrzymywanie i zawieszanie przewodów telegraficznych i telefonicznych, należących do rozmaitych władz i urzędów państwowych, cywilnych i wojskowych, a zawieszonych na wspólnych słupach, jako też utrzymywanie słupów odbywać się będzie na podstawie porozumienia Ministra Poczt i Telegrafów z innymi zainteresowanymi ministrami, z zachowaniem zasady, że utrzymywanie wykonywa tylko jeden

z zainteresowanych zarządów. Zasada ta nie wyklucza jednak samodzielnego działania organów każdego z zarządów przy usuwaniu zepsuć.

Wzajemne świadczenia władz i urzędów państwowych, wynikające z ustępu poprzedniego, ustali rozporządzenie zainteresowanych ministrów.

Art. 10.

Bez koncesji wolno zakładać i utrzymywać w ruchu urządzenia telegraficzne i telefoniczne drutowe:

a) właścicielom gruntów w obrębie granic jednego i tego samego gruntu lub między gruntami, od siebie oddzielonemi, a należącemi do tego samego właściciela, lub połączonemi we wspólnym zarządzie gospodarczym, o ile odległość ich od siebie nie przenosi 25 kilometrów w linji powietrznej i o ile przewody nie przechodzą przez drogę publiczną lub wodę publiczną; o zamierzonej budowie takich urządzeń winien właściciel gruntu donieść właściwej dyrekcji Poczt i Telegrafu, dołączając plan gruntu i budowy linji;

b) właścicielom domów i zakładów przemysłowych w obrębie realności dla wewnętrznego użytku;

c) okrętom dla wewnętrznego porozumiewania się.

Prawo kontroli nad takiemi urządzeniami sprawuje Minister Poczt i Telegrafów.

Art. 11.

Upoważniony do posiadania prywatnej stacji radjotelegraficznej lub radjotelefonicznej jest obowiązany do zachowania w tajemnicy wiadomości, które przejął, a które nie były dla niego przeznaczone, i ujawnić je może jedynie urzędom państwowym.

Art. 12.

Wytwórnie, zajmujące się produkcją aparatów radjotelegraficznych lub radjotelefonicznych, oraz przedsiębiorstwa, handlujące takiemi aparatami, winny zarejestrować się w Ministerstwie Poczt i Telegrafow oraz prowadzić szczegółowy wykaz tych aparatów i ich nabywców.

Nabywcy, z wyjątkiem państwowych władz cywilnych i wojskowych, muszą przy kupnie wykazać się koncesją lub zezwoleniem.

Art. 13.

Przy zakładaniu urządzeń telegraficznych i telefonicznych przysługuje Państwu i jego organom prawo umieszczania, bez odszkodowania, przedmiotów technicznych na publicznych drogach, na placach, mostach, wodach i ich brzegach, oraz na gruntach kolejowych, tudzież prawo umieszczania takich przedmiotów, za odszkodowaniem, na prywatnych gruntach, pod i ponad niemi i używania do tych celów nieruchomości prywatnych. W razie niedojścia do skutku dobrowolnej umowy z prywatnymi właścicielami nieruchomości przysługuje Państwu prawo przymusu w drodze administracyjnej. Sprawy sporne co do wysokości odszkodowania rozstrzyga właściwy sąd na żądanie właściciela nieruchomości,

Takie same prawa przysługują koncesjonarjuszom prywatnych urządzeń telegraficznych i telefonicznych o charakterze publicznym, przeznaczonych do powszechnego użytku, w wykonywaniu warunków koncesji.

Art. 14.

Zarządowi Poczt i Telegrafu przysługuje prawo umieszczania godeł, skrzynek listowych i automatów na wszystkich objektach i miejscach dostępnych dla publiczności, bez uiszczania jakichkolwiek opłat na rzecz właścicieli.

Zarządowi Poczt i Telegrafu przysługuje również prawo umieszczania w sieniach domów szafek listowych dla bezpłatnego doręczania korespondencji mieszkańcom tych domów, oraz prawo udzielania zezwoleń na urządzanie takich szafek przedsiębiorcom prywatnym, bez uiszczania jakichkolwiek opłat na rzecz właścicieli domów.

Nikomu nie wolno używać godeł pocztowych, telegraficznych i telefonicznych, jako też sygnałów pocztowych bez zezwolenia zarządu Poczt i Telegrafu.

Godła ustala Rada Ministrów na wniosek Ministra Poczt i Telegrafów.

Art. 15.

Tajemnica listów i innych przesyłek pocztowych, telegramów i rozmów telefonicznych jest nienaruszalna.

Za naruszenie tajemnicy uważa się również udzielanie jakichkolwiek wiadomości osobom trzecim o przesyłkach pocztowych i korespondencji telegraficznej i telefonicznej.

Zatrzymywanie, przeglądanie, zajęcie i otwieranie przesyłek pocztowych oraz telegramów i udzielanie o nich wiadomości jest dopuszczalne tylko w wypadkach, prawem przewidzianych.

Postanowienia ustępu 1—3 niniejszego artykułu mają zastosowanie również do koncesjonarjuszy prywatnych urządzeń telegraficznych i telefonicznych, przeznaczonych do powszechnego użytku, oraz do ich personelu.

Uszkodzone przesyłki pocztowe, z wyjątkiem listów zamkniętych, jako też przesyłki niedoręczalne, mogą być otwarte przez urzędy pocztowe w trybie, przewidzianym ordynacją pocztową.

Odnośnie do korespondencji zagranicznej przepisy trzech pierwszych ustępów niniejszego artykułu mają zastosowanie wyłącznie na zasadach wzajemności.

Przesyłki, nadawane w stanie otwartym, nie korzystają z ochrony tajemnicy pocztowej; nie uwalnia to atoli poczty od zachowania tajemnicy tej korespondencji wobec osób prywatnych.

Art. 16.

Przesyłek, powierzonych poczcie, nie wolno ze skutkiem prawnym zająć ani sądownie, ani w jakikolwiek inny sposób, ani też obciążyć zastawem, dopóki nie będą oddane odbiorcy lub zwrócone nadawcy.

Wyjątki dopuszczalne są tylko na podstawie obowiązujących ustaw państwowych.

Art. 17.

Minister Poczt i Telegrafów oznacza opłaty i określa warunki, pod jakiemi odbywać się ma przyjmowanie, przesyłanie i doręczanie przesyłek pocztowych i telegramów oraz używanie telefonów, nie naruszając konwencyj międzynarodowych.

Warunki te zawierać będą ordynacje: pocztowa, telegraficzna i telefoniczna.

Prawa abonentów państwowych urządzeń telefonicznych mogą być cedowane na osoby trzecie tylko w wypadkach i pod warunkami, które określi Minister Poczt i Telegrafów.

Osoby fizyczne lub prawne, które otrzymają koncesję lub zezwolenie na urządzenia telegraficzne lub telefoniczne w myśl art. 8 niniejszej ustawy, obowiązane są przez cały czas trwania koncesji lub zezwolenia uiszczać za używanie lub eksploatowanie urządzeń opłatę, której wysokość oznacza Minister Poczt i Telegrafów w porozumieniu z Ministrem Skarbu.

Minister Poczt i Telegrafów władny jest zwalniać z tych opłat instytucje naukowe i osoby, pracujące naukowo.

Art. 18.

Każdy ma prawo do korzystania z urządzeń pocztowych, telegraficznych i telefonicznych państwowych i koncesjonowanych, przeznaczonych do powszechnego użytku, pod warunkami, określonemi w ordynacjach pocztowej, telegraficznej i telefonicznej, względnie w dokumentach koncesyjnych.

Prywatny ruch pocztowy, telegraficzny i telefoniczny może być rozporządzeniem Rady Ministrów czasowo wstrzymany lub ograniczony na całym obszarze Państwa lub na jego części.

Art. 19.

Kolejowe urzędy telegraficzne wykonywają pomocniczo służbę telegraficzną nadawczą i oddawczą w zakresie płatnych telegramów państwowych i prywatnych, o ile to ze względu na techniczne urządzenia i ich obsługę jest możliwe bez uszczerbku dla ruchu kolejowego..

Warunki wykonywania tej służby określi rozporządzenie, które wyda Minister Poczt i Telegrafów wspólnie z Ministrem Komunikacji.

Art. 20.

Należytości pocztowe, telegraficzne i telefoniczne z tytułu niezapłaconego lub niedopłaconego porta i innych opłat pocztowych, telegraficznych i telefonicznych ściągane być mogą w drodze administracyjnej na zasadach rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowem w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342)

Art. 21.

Minister Poczt i Telegrafów ma wyłączne prawo wydawania znaczków pocztowych, nadruków pocztowych, nalepek i płatnych druków pocztowych, telegraficznych i telefonicznych oraz oznaczenia ich wartości.

Nalepki i płatne druki pocztowe, telegraficzne i telefoniczne mogą być wydawane przez osoby prywatne tylko dla własnego użytku, za zezwoleniem Ministra Poczt i Telegrafów.

Wytwarzanie, sprzedaż i rozpowszechnianie znaczków, nadruków, nalepek i druków, naśladujących znaczki pocztowe, nadruki pocztowe, nalepki i płatne druki pocztowe, telegraficzne i telefoniczne w ten sposób, że mogłyby być uważane za wydane przez zarządy pocztowe, jest wzbronione.

Pod względem ochrony prawnej znaczki, nalepki nadruki pocztowe, wydane przez zarządy pocztowe zagraniczne, traktowane są narówni ze znaczkami, nalepkami i nadrukami pocztowemi krajowemi.

Art. 22.

Pokwitowania pocztowe, telegraficzne i telefoniczne tak nadawcze, jak oddawcze są dokumentami publicznemi.

Art. 23.

1) Od opłat pocztowych wolne są:

a) wszelkie urzędowe przesyłki władz, urzędów oraz organów pocztowych, telegraficznych i telefonicznych;

b) urzędowe przesyłki listowe, zwykłe i polecone oraz za zwrotnem poświadczeniem odbioru, wysyłane przez władze i urzędy (organa) państwowe w stosunku wzajemnym, do władz i urzędów (organów) samorządowych, tudzież w sprawach dotyczących służby publicznej, — do osób i instytucyj, niezwolnionych od opłaty pocztowej;

c) urzędowe zwykłe przesyłki listowe, wysyłane przez władze i urzędy (organa) samorządowe w wykonywaniu poruczonego zakresu działania, w stosunku wzajemnym, do władz i urzędów (organów) państwowych oraz do osób i instytucyj, niezwolnionych od opłaty pocztowej;

d) urzędowe, zwykłe i polecone przesyłki listowe oraz paczki pocztowe, przesyłane między Pocztową Kasą Oszczędności a urzędami (agencjami) pocztowemi jako zbiornicami Pocztowej Kasy Oszczędności w myśl postanowień § 14 rozpo-

rządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 czerwca 1924 r. o Pocztowej Kasie Oszczędności i rozdziału V Statutu Pocztowej Kasy Oszczędności (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 545);

e) zwykłe przesyłki listowe, wysyłane przez osoby i instytucje niezwolnione od opłaty pocztowej, do władz i urzędów państwowych oraz samorządowych na wezwanie urzędowe tych władz i urzędów, jak również doniesienia o chorobach zakaźnych i zawodowych, w wykonaniu obowiązku doniesienia, nałożonego przepisami prawnemi;

f) przesyłki pocztowe, dotyczące jeńców wojennych i osób internowanych, przeznaczone dla tych osób lub przez nie wysyłane, w granicach ustalonych światową umową pocztową;

g) przesyłki poczty polowej, w granicach określonych przepisami dla poczt polowych.

Minister Poczt i Telegrafów osobnem rozporządzeniem określi warunki tudzież zasady obowiązujące przy wysyłaniu przesyłek zwolnionych od opłaty pocztowej.

2) a) Poza zwolnieniami od opłat pocztowych, podanemi w ustępie 1 niniejszego artykułu, nikt nie ma prawa do bezpłatnego korzystania z poczty.

Postanowienie powyższe nie narusza obowiązków nałożonych na pocztę w ordynacji ubezpieczeniowej Rzeszy Niemieckiej z dnia 19 lipca 1911 r. (Dz. U. Rzeszy str. 509).

b) W razie stwierdzenia w wypadku wskazanym w punkcie e) ustępu 1, że zwykła przesyłka listowa winna była być opłacona, obowiązany jest adresat, t. j. władza lub urząd kopertę odnośnej przesyłki, a przy kartkach,—odpis jej adresu wraz z adresem nadawcy oddać urzędowi pocztowemu oddawczemu, który zarządzi ściągnięcie od nadawcy podwójnej taryfowej opłaty pocztowej;

c) Zwolnienie od opłat pocztowych przesyłek listowych wymienionych w punktach b) i c) ustępu 1), nie odnosi się do:

I) przesyłek listowych przeznaczonych dla adresatów zamieszkałych w miejscowości, w której ma siedzibę swoją nadająca te przesyłki władza względnie urząd;

II) przesyłek listowych przeznaczonych do zagranicy;

III) innych pocztowych należności za przesyłki listowe, nieprzewidzianych w punktach b) i c) ustępu 1.

Wymienione pod I i II przesyłki muszą być opłacone przy nadaniu. Również przy nadaniu muszą być uiszczone należności wskazane pod III.

d) Wymienione w punktach b) i c) ustępu 1 urzędowe przesyłki listowe, wysyłane przez władze i urzędy państwowe względnie samorządowe w wyłącznym interesie adresatów niezwolnionych od opłat pocztowych, podlegają pojedyńczej, zwykłej taryfowej opłacie pocztowej, ustanowionej dla danego rodzaju przesyłek pocztowych; opłatę tę uiszcza adresat przy odbiorze przesyłki.

W razie niedoręczalności listu lub kartki z przerzuconą na adresata opłatą, zwraca się je nadawcom bezpłatnie.

3) Od opłaty telegraficznej są wolne:

a) telegramy władz, urzędów oraz organów pocztowych, telegraficznych i telefonicznych;

b) telegramy meteorologiczne Państwowego Instytutu Meteorologicznego w Warszawie, jego stacyj i obserwatorów;

c) telegramy, wysyłane przez jakiekolwiek osoby prywatne do właściwych władz państwowych o pomoc w wypadkach napadów rabunkowych, pożarów, powodzi, katastrof kolejowych, epidemij i innych nieszczęść, spowodowanych żywiołowemi zdarzeniami;

d) telegramy władz wojskowych w czasie mobilizacji ogólnej lub częściowej i wojny oraz w okresie, kiedy tego będzie wymagał interes obrony Państwa, stwierdzony uchwałą Rady Ministrów.

4) Od opłaty telefonicznej są wolne:

a) rozmowy telefoniczne władz, urzędów oraz organów pocztowych, telegraficznych i telefonicznych;

b) rozmowy telefoniczne władz wojskowych w czasie mobilizacji ogólnej lub częściowej i wojny oraz w okresie, kiedy tego będzie wymagał interes obrony Państwa, stwierdzony uchwałą Rady Ministrów;

c) doniesienia telefoniczne, wysyłane trybem i w wypadkach przewidzianych w punkcie c) ustępu 3.

5) Poza wyjątkami, podanemi w ustępach 3 i 4 nikt nie ma prawa do bezpłatnego korzystania z telegrafu i telefonu.

6) Wysokość należności jakie płacić ma Pocztowa Kasa Oszczędności zarządowi Poczt i Telegrafu za jego świadczenia w myśl § 14 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 czerwca 1924 r. o Pocztowej Kasie Oszczędności i rozdziału V Statutu Pocztowej Kasy Oszczędności (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 545) określi corocznie Rada Ministrów na wniosek Ministra Poczt i Telegrafów.

Art. 24.

Nieruchomości prywatne lub ich części, będące w używaniu poczty, telegrafu i telefonu,

są wolne od kwaterunku i rekwizycji, ruchomości — od rekwizycji i zajęcia.

Art. 25.

Poczta ma prawo do bezpłatnego używawania promów.

Poczta jest zwolniona od opłat mytniczych, kopytkowych i mostowych i nie może być pociągana do udziału w kosztach budowy i utrzymania dróg publicznych.

Art. 26.

W razie powodzi, zasp śnieżnych lub innych szczególnych trudności w przebyciu dróg publicznych poczta ma prawo używać dróg prywatnych. Nadto poczta ma prawo w tych wypadkach przejeżdżać przez prywatne grunty i łąki przy zachowaniu przez właścicieli prawa żądania odszkodowania.

Art. 27.

Na dany sygnał pocztowy muszą być bezzwłocznie otwierane rogatki, zapory oraz dokonywane przewozy promami, a wszystkie zaprzęgi mają ustępować na drogach, o ile to może nastąpić bez widocznego niebezpieczeństwa. Odnośnie do otwierania zapór kolejowych obowiązują przepisy kolejowe.

Mieszkańcy przydrożni obowiązani są na wezwanie pośpieszyć poczcie z pomocą za stosownem wynagrodzeniem, które na żądanie wyznaczy zarząd Poczt i Telegrafu.

Art. 28.

Winny zakładania lub utrzymywania w ruchu urządzeń pocztowych, telegraficznych i telefonicznych wbrew postanowieniom niniejszej ustawy będzie karany aresztem do trzech miesięcy i grzywną do trzech tysięcy złotych, lub jedną z tych kar.

Równocześnie z karą można orzec konfiskatę urządzeń na rzecz Skarbu Państwa.

Do orzekania właściwe są władze administracji ogólnej.

Art. 29.

Winny przyjmowania, przesyłania lub doręczania przedmiotów, w art. 2 wymienionych, a nie wyjętych z pod prawa wyłączności państwowej w art. 3, będzie karany grzywną do tysiąca złotych, o ile dany czyn według ustaw karnych nie stanowi przestępstwa, zagrożonego karą surowszą.

Jeżeli winny dopuszcza się czynu, wymienionego w ustępie pierwszym tego artykułu, zawodowo, będzie karany aresztem do jednego miesiąca, obok którego można orzec grzywnę do tysiąca złotych.

Właściwe do orzekania są sądy powiatowe (pokoju).

Art. 30.

Winny umyślnego przeszkadzania organom państwowym w wykonywaniu kontroli zgodnie z niniejszą ustawą, jeżeli dany czyn według ustaw karnych nie stanowi przestępstwa, zagrożonego karą surowszą, będzie karany aresztem do jednego miesiąca i grzywną do tysiąca złotych, lub jedną z tych kar.

Właściwe do orzekania są sądy powiatowe (pokoju).

Art. 31.

Winny sprzedaży znaczków pocztowych i płatnych druków pocztowych, telegraficznych i telefonicznych po cenie wyższej od nominalnej, o ile dany czyn według ustaw karnych nie stanowi przestępstwa, zagrożonego karą surowszą, będzie karany aresztem do jednego miesiąca i grzywną do tysiąca złotych, lub jedną z tych kar.

Właściwe do orzekania są sądy powiatowe (pokoju).

Art. 32.

Winny przekroczenia postanowień art. 5, art. 8 ustęp 3, art. 11, art. 12, art. 21 ust. 2 i 3 i art. 27 tej ustawy, o ile przekroczenie to według ustaw karnych nie stanowi przestępstwa, zagrożonego karą surowszą, będzie karany grzywną do wysokości pięciu tysięcy złotych.

Właściwe do orzekania są sądy powiatowe (pokoju).

Art. 33.

Państwowe, cywilne i wojskowe, jako też samorządowe władze i urzędy mają obowiązek udzielania pomocy w wykonywaniu czynności urzędowych, pozostających w związku z utrzymaniem ruchu pocztowego, telegraficznego i telefonicznego.

Art. 46.

Wydawanie przedsiębiorstwom, posługującym się prądem silnym, pozwoleń na budowę ich urządzeń winno być poprzedzone opinją zarządu Poczt i Telegrafu odnośnie do wpływu prądu na państwowe urządzenia telegraficzne i telefoniczne, służące do powszechnego użytku lub utrzymywane przez zarząd Poczt i Telegrafu.

Koszty urządzeń, potrzebnych dla zabezpieczenia od szkodliwego wpływu prądu silnego przewodów telegraficznych i telefonicznych, wymienionych w pierwszym ustępie, ponosi ta strona, która później buduje swe urządzenia. Koszty takich urządzeń, poniesione przez zarząd Poczt i Telegrafu na rachunek przedsiębiorstwa, posługującego się silnym prądem, mogą być ściągane w sposób, określony w art. 20.

Jeżeli do utrzymywania w ruchu zakładu elektrycznego o silnym prądzie potrzebna jest koniecznie osobna sieć telefoniczna, Minister Poczt i Telegrafów winien w porozumieniu z Ministrem Robót Publicznych udzielić koncesji, przewidzianej w art. 8 niniejszej ustawy.

Przedsiębiorstwa, posługujące się prądem silnym, są obowiązane do wykonania lub do zezwolenia na wykonanie odpowiednich urządzeń,

koniecznych do zabezpieczenia urządzeń telegraficznych lub telefonicznych od wpływu prądu silnego.

Art. 47.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia i obowiązuje na całym obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Równocześnie tracą moc obowiązującą: ustawa z dnia 27 maja 1919 r. o państwowej wyłączności poczty, telegrafu i telefonu (Dz. P. P. P. Nr. 44 poz. 310), art. 11 ustawy z dn. 19 maja 1920 r. o Pocztowej Kasie Oszczędności (Dz. U. R. P. Nr. 48, poz. 297) i ustęp ostatni rozdziału VI Statutu Organizacyjnego Pocztowej Kasy Oszczędności, ogłoszonego w Dz. U. R. P. z roku 1920 Nr. 48, poz. 297, art. 7 ustawy z dnia 31 lipca 1919 r. w sprawie wydawania Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. Nr. 66, poz. 400), drugie zdanie art. 6 ustawy z dnia 25 lipca 1919 r. w przedmiocie zwalczania chorób zakaźnych oraz innych chorób, występujących nagminnie (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 402) i wszelkie inne postanowienia prawne sprzeczne z niniejszą ustawą

Postanowienia tej ustawy w niczem nie naruszają mocy postanowień ustawy z dnia 18 grudnia 1920 r. o pocztach, radjotelegrafach. telegrafach i telefonach w czasie wojny (Dz. U. R. P. z r. 1921 Nr. 7, poz, 36).

Przywraca się moc obowiązującą przepisów uchylonych art. 11 ustawy z dnia 27 maja 1919 r. o państwowej wyłączności poczty, telegrafu i telefonu (Dz. P. P. P. Nr. 44, poz. 310), w szczególności przepisów karnych, dotyczących podrabiania i przerabiania znaczków pocztowych (marek).

Art. 48

Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Poczt i Telegrafów w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami, wykonanie art. 29, 30, 31 i 32 Ministrowi Sprawiedliwości, a art. 28 Ministrowi Spraw Wewnętrznych.

---

z 17 lutego Nr. 13 Rok 1931

Poz. 58. Traktat koncyljacyjny między Polską a Chili, podpisany w Santiago de Chile dn. 19 października 1929 r.

Poz. 59. Oświadczenie rządowe z dnia 18 grudnia 1930 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych traktatu koncyljacyjnego między Polską a Chili, podpisanego w Santiago de Chile dn. 19 października 1929 r.

Poz. 60. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 19 grudnia 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wojskowych o zaliczeniu miast Borszczowa i Mielnicy do właściwych klas czynszowych.

Poz. 61. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 12 stycznia 1931 r. w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu oraz Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie uchylenia rozporządzenia z dnia 23 czerwca 1923 r. o czasie pracy w zakładach handlowych.

Na mocy art. 19 ustawy z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. z 1920 r. Nr. 2, poz. 7) zarządza się co następuje:

§ 1. Uchyla się rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu oraz Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 23 czerwca 1923 r. o czasie pracy w zakładach handlowych (Dz. U. R. P. Nr. 70, poz. 551), o ile poszczególne jego przepisy nie zostały już uchylone rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o godzinach handlu i godzinach otwarcia zakładów handlowych i niektórych przemysłowych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 364).

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 62. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 23 stycznia 1931 r. w sprawie przesunięcia na rok 1931 terminu do składania zeznań o dochodzie z art. 50 ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Poz. 63. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 31 stycznia 1931 r. o wprowadzeniu w życie na niektórych obszarach Państwa ustawy z dnia 28 października 1925 r. o nadzorze państwowym nad buhajami.

z 23 lutego Nr. 14 Rok 1931

Poz. 64. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 grudnia 1930 r. o zmianie okręgu sądu grodzkiego w Miechowie w okręgu sądu okręgowego w Kielcach.

Poz. 65. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 24 stycznia 1931 r. o rozmieszczeniu sądów grodzkich w powiecie ostrołęckim w okręgu sądu okręgowego w Łomży.

Poz. 66. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 lutego 1931 r. w sprawie przeniesienia siedziby sądu grodzkiego ze Strykowa do Głowna w powiecie brzezińskim w okręgu sądu okręgowego w Łodzi.

Poz. 67. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 lutego 1931 r. o rozmieszczeniu sądów grodzkich w powiecie zamojskim w okręgu sądu okregowego w Zamościu.

Poz. 68. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 stycznia 1931 r. o zaszeregowaniu stanowisk służbowych w Państwowym Monopolu Spirytusowym do grup uposażenia.

Poz. 69. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 9 lutego 1931 r. w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom zakładów pracy: „W. Fitzner" Sp. z ogr. odp. i innych.

Poz. 70. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 9 lutego 1931 r. w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom zakładów pracy: Przędzalnia i Tkalnia Juty Sp. Akc. „Warta" w Częstochowie i innych.

Poz. 71. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 14 lutego 1931 r. w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom zakładu pracy „Towarzystwo Zakładów Przędzalni Bawełny, Tkalni i Bielarni „Zawiercie" Spółka Akcyjna w Zawierciu".

z 26 lutego Nr. 15 Rok 1931

Poz. 72. Traktat o postępowaniu sądowem, arbitrażu i koncyljacji między Polską a Holandją, podpisany w Hadze dnia 12 kwietnia 1930 r.

Poz. 73 Oświadczenie Rządowe z dnia 31 stycznia 1931 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych traktatu między Polską a Holandją o postępowaniu sądowem, arbitrażu i koncyljacji, podpisanego w Hadze dn. 12 kwietnia 1930 r.

Poz. 74. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 31 stycznia 1931 r. w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej.

Poz. 75. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 19 lutego 1931 r. o zmianie przepisów tymczasowych o używaniu materjałów wybuchowych przy robotach górniczych.

Na podstawie art. 28 dekretu Rady Regencyjnej z dnia 3 stycznia 1918 r. o tymczasowej organizacji Władz Naczelnych (Dz. P. P. P. Nr. 1, poz. 1) oraz uchwały Komitetu Ministrów w sprawie używania materjałów wybuchowych do robót górniczych (ros. Zbiór praw i rozporządzeń rządowych z r. 1880 Nr. 68, poz. 476) zarządzam co następuje:

§ 1. W § 12 przepisów tymczasowych o używaniu materjałów wybuchowych przy robotach górniczych (ros. Zbiór praw i rozp. rządowych z r. 1887 Nr. 92, poz. 855 i z r. 1892 Nr. 113, poz. 1096) wprowadza się następujące zmiany:

1) Pierwsze zdanie otrzymuje następujące brzmienie:

„Magazyny do przechowania wewnątrz kopalni materjałów wybuchowych mogą być urządzane na warunkach, określonych przez Ministra Przemysłu i Handlu;

2) W drugim zdaniu na początku zmienia się słowa:

„magazyny te" na „magazyny na powierzchni".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

---

z 28 lutego Nr. 16 Rok 1931

Poz. 76. Ustawa z dnia 3 lutego 1931 r. w sprawie ratyfikacji konwencji handlowej i nawigacyjnej między Polską a Hiszpanją, podpisanej w Madrycie dnia 7 maja 1930 r.

Poz. 77. Ustawa z dnia 3 lutego 1931 r. w sprawie ratyfikacji umowy handlowej i nawigacyjnej pomiędzy Polską a Portugalją, zawartej w drodze wymiany not w Lizbonie dnia 28 grudnia 1929 r.

Poz. 78. Ustawa z dnia 3 lutego 1931 r. w sprawie ratyfikacji traktatu handlowego i nawigacyjnego między Polską a Łotwą, podpisanego wraz z protokółem końcowym w Rydze dnia 12 lutego 1929 r.

Poz. 79. Ustawa z dnia 3 lutego 1931 r. w sprawie ratyfikacji protokółu dodatkowego, podpisanego w Tallinnie dnia 5 lipca 1929 r., do traktatu handlowego i nawigacyjnego między Polską a Estonją, podpisanego w Tallinnie dnia 19 lutego 1927 r.

Poz. 80. Ustawa z dnia 3 lutego 1931 r. w sprawie ratyfikacji konwencji między Rzecząpospolitą Polską a Królestwem Rumunji o ułatwieniach w małym ruchu granicznym polsko-rumuńskim, podpisanej w Warszawie dnia 7 grudnia 1929 r. wraz z protokółem dodatkowym, załącznikami A i B, wzorami Nr. 1 i Nr. 2 i protokółem podpisania.

Poz. 81. Ustawa z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym.

Rozdział I.

Państwowy Fundusz Drogowy.

Art. 1. Dla dostarczenia środków na budowę, utrzymanie i wzmocnienie dróg państwowych oraz udzielenia zapomóg na budowę, utrzymanie i wzmocnienie dróg samorządowych,

tworzy się Państwowy Fundusz Drogowy, który jest osobą prawną.

Art. 2 Na pokrycie wydatków Państwowego Funduszu Drogowego służą następujące wpływy:

1) opłaty od pojazdów mechanicznych oraz niektórych pojazdów konnych (rozdział II),

2) opłaty od biletów za przejazd pojazdem mechanicznym (rozdział III),

3) grzywny za przekroczenia przepisów porządkowych na drogach publicznych, wydanych na podstawie ustawy z dnia 7 listopada 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 656),

4) opłaty od reklam, umieszczonych wzdłuż dróg publicznych poza granicami miast (rozdział IV),

5) dotacja Skarbu Państwa w wysokości, określonej w budżecie państwowym na każdy okres budżetowy.

Art. 3. (1) Państwowy Fundusz Drogowy ma prawo zaciągać pożyczki do łącznej wysokości 400.000.000 zł. względnie w równowartości w obcych walutach, z zabezpieczeniem na wpływach, określonych w punkcie 1), 2) i 4) art. 2.

(2) Szczegółowe warunki pożyczek Państwowego Funduszu Drogowego zatwierdza Minister Skarbu.

(3) Minister Skarbu ma prawo udzielać gwarancji państwowej do łącznej wysokości 400,000 000 zł. względnie w równowartości w obcych walutach, za pożyczki, zaciągnięte przez Państwowy Fundusz Drogowy.

Art. 4. (1) Budżet Państwowego Funduszu Drogowego, sporządzony przez Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Skarbu i innymi zainteresowanymi ministrami, stanowi załącznik każdorocznego budżetu Ministerstwa Robót Publicznych.

(2) Wysokość dotacyj z Państwowego Funduszu Drogowego dla związków komunalnych ustala corocznie Minister Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Skarbu.

(3) Zarząd Państwowym Funduszem Drogowym sprawuje Minister Robót Publicznych.

(4) Sprawozdanie rachunkowe Państwowego Funduszu Drogowego za każdy okres budżetowy będzie dołączane do właściwego zamknięcia rachunków państwowych.

Art. 5. Minister Robót Publicznych ma prawo w porozumieniu z Ministrem Skarbu zwiększać wydatki, przewidziane w budżecie Państwowego Funduszu Drogowego, jak również ustala i nowe wydatki, w budżecie tym nieprzewidziane, o ile zmiany te nie spowodują powiększenia dotacji ze Skarbu Państwa na rzecz wymienionego Funduszu (art. 2 punkt 5).

Rozdział II.

Opłaty od pojazdów mechanicznych i od niektórych pojazdów konnych.

Art. 6. (1) Ustanawia się opłatę od pojazdów mechanicznych w następującej wysokości w stosunku rocznym:

1) od samochodu osobowego, służącego do własnego użytku:

a) po 40 złotych od każdych 100 kg. wagi własnej samochodu, którego waga nie przewyższa 1.500 kg,

b) od samochodu, którego waga własna przewyższa 1.500 kg,—600 zł. od 1.500 kg. i po 50 zł. od każdych następnych 100 kg;

2) od samochodu osobowego, użytkowanego przez przedsiębiorstwa przewozowe w celach zarobkowych,—po 50 zł. od każdych 100 kg. wagi własnej samochodu;

3) od samochodu ciężarowego lub traktora, służącego do własnego użytku:

a) po 40 zł. od każdych 100 kg. wagi własnej samochodu, którego waga nie przewyższa 1.500 kg,

b) od samochodu, którego waga własna przewyższa 1.500 kg, — 600 zł od 1.500 kg. i po 50 zł. od każdych następnych 100 kg;

4) od samochodu ciężarowego lub traktora użytkowanego w celach zarobkowych:

a) po 60 zł. od każdych 100 kg. wagi własnej samochodu, którego waga nie przewyższa 1.500 kg,

b) od samochodu, którego waga własna przewyższa 1.500 kg, — 900 zł. od 1.500 kg. i po 70 zł. od każdych następnych 100 kg;

5) od przyczepek do pojazdów mechanicznych tak dla przewozu osób, jak i ciężarów — po 50 zł. od każdych 100 kg. wagi własnej przyczepki;

6) od motocykla bez przyczepki po 50 zł;

7) od motocykla z przyczepką oraz trzykołowych pojazdów mechanicznych (cyklonetek) po 75 zł.

(2) Przy obliczaniu wagi pojazdów mechanicznych nie uwzględnia się ilości mniejszych niż 50 kg. a ilości większe niż 50 kg. liczy się za 100 kg.

(3) Dla pojazdów mechanicznych i przyczepek na kołach o pełnych obręczach gumowych podwyższa się określone w niniejszym artykule stawki opłaty o 25%, zaś na kołach o obręczach żelaznych — o 100%.

(4) Upoważnia się Radę Ministrów do zmieniania w drodze rozporządzeń opłat, wymienionych w niniejszym artykule, z tem zastrzeżeniem, że opłata od 100 kg. wagi samochodu osobowego nie może przekraczać 55 zł. zaś od 100 kg. wagi samochodu ciężarowego — 75 zł. Zmiany opłat mogą być ustalane tylko na okres

pełnego roku budżetowego, względnie pełnych lat budżetowych.

Art. 7. Od pojazdów mechanicznych, typów, ustalonych przez Ministra Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu i Robót Publicznych, uiszcza się opłatę w wysokości 40% norm, wskazanych w art. 6.

Art. 8. (1) Ustanawia się opłatę od pojazdów mechanicznych oraz od pojazdów konnych, używanych do zarobkowego przewozu towarów przez przedsiębiorstwa przewozowe na określonych szlakach poza miejscem stałego zamieszkania właściciela pojazdu mechanicznego lub pojazdu konnego, w wysokości po 3 grosze od jednego tonno-kilometra przewożonego towaru.

(2) Opłata ta może być ryczałtowana.

Art. 9. Pojazdy mechaniczne, wprowadzone do Polski na czasowy pobyt, mogą być opodatkowane w wysokości i według zasad, ustalanych przez Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Skarbu i Spraw Zagranicznych.

Art. 10. Od opłat, wymienionych w art. 6 i 9, wolne są pojazdy:

1) przeznaczone dla urzędowego użytku osób, którym według prawa międzynarodowego przysługuje prawo eksterytorjalności, oraz konsulów zawodowych, będących obywatelami państw obcych — z zastrzeżeniem wzajemności;

2) władz i urzędów państwowych (cywilnych i wojskowych) i samorządowych;

3) przedsiębiorstw państwowych „Polskie Koleje Państwowe" oraz „Polska Poczta, Telegraf i Telefon", z wyjątkiem pojazdów, używanych do zarobkowego przewożenia osób i bagaży;

4) pojazdy instytucyj i zakładów użyteczności publicznej, w szczególności: szpitali, zakładów dezynfekcyjnych, straży ogniowych, pogotowi ratunkowych, zakładów wodociągowych i kanalizacyjnych oraz oczyszczania miasta, jako też instytucyj dobroczynnych, o ile są niezbędne dla działalności tych instytucyj, względnie zakładów, oraz pojazdy miejskich przedsiębiorstw przewozowych, o ile pojazdy są używane dla zarobkowego przewozu osób i bagaży wyłącznie w obrębie gminy miejskiej;

5) używane do objazdów służbowych własne pojazdy mechaniczne drogowego personelu technicznego, państwowego i samorządowego;

6) traktory, przeznaczone dla celów rolniczych, o ile nie są używane do przewozu ciężarów po drogach publicznych.

Art. 11. (1) Obowiązek płacenia opłaty powstaje z chwilą dopuszczenia pojazdu do ruchu na podstawie obowiązujących przepisów, ustaje zaś po wycofaniu pojazdu z ruchu.

(2) Opłaty uiszcza właściciel pojazdu w ratach kwartalnych zgóry, poczynając od kwartału, następującego po powstaniu obowiązku płacenia.

(3) Przepis ten stosuje się analogicznie, o ile w ciągu roku zajdą okoliczności, uzasadniające zmianę wymiaru opłaty.

Art. 12. Opłatę wymierza się i pobiera według miejsca stałego postoju pojazdu. Jeżeli co do tego miejsca zachodzą wątpliwości, za miejsce takie uważa się miejsce stałego pobytu właściciela pojazdu.

Art. 13. W razie zaszłej w ciągu roku zmiany co do osoby właściciela, względnie miejsca stałego postoju pojazdu, od którego opłatę już wymierzono i w całości lub w części pobrano, nie pobiera się tej części opłaty, którą uiścił już poprzedni właściciel, względnie którą od pojazdu opłacono już na dawnem miejscu postoju.

Art. 14. (1) Wymiar i pobór opłaty od pojazdów uskuteczniają w gminach miejskich zarządy tych gmin, w gminach zaś wiejskich wymiaru opłaty dokonywują wydziały powiatowe, właściwe w myśl postanowień, zawartych w art. 12, poboru zaś — zarządy gmin wiejskich.

(2) Do wymiaru poboru i przymusowego ściągania opłaty od pojazdów, mają analogiczne zastosowanie przepisy, dotyczące wymiaru poboru i ściągania samoistnych danin komunalnych. Szczegółowe postanowienia w tym względzie zawierać będzie rozporządzenie Ministra Robót Publicznych, wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Skarbu. Rozporządzenie to unormuje również sposób dostarczania przez urzędy, prowadzące rejestry pojazdów, danych potrzebnych wspomnianym wyżej władzom komunalnym do wymiaru opłaty od tych pojazdów.

Art. 15. Od wymiaru opłaty przysługuje płatnikowi prawo odwołania się w terminie 14 dni, licząc od dnia następnego po doręczeniu nakazu płatniczego. Odwołanie powinno być wniesione za pośrednictwem władzy wymiarowej do wojewody, który rozstrzyga ostatecznie; odwołanie od wymiaru opłaty, dokonanego przez magistrat m. st. Warszawy. wnosi się do Ministra Robót Publicznych.

Art. 16. (1) Władze wymiarowe i poborowe powinny prowadzić księgi i wykazy według wzorów, ustalonych w rozporządzeniu wykonawczem.

(2) Zarządy gminne obowiązane są najpóźniej w przeciągu 14-tu dni po upływie miesiąca przelewać wpływy z poboru opłat wraz z odsetkami i karami za zwłokę do właściwych kas skarbowych. Opłaty i koszty egzekucyjne przypadają gminie, która dokonała egzekucji.

(3) Za czynności, związane z wymiarem, poborem i ściąganiem opłat (art. 6 i 8), przyznaje się władzom wymiarowym i poborowym (art. 14) odszkodowanie w łącznej wysokości 5% sum, wpłacanych przez nie do kas skarbowych na rachunek Państwowego Funduszu Drogowego z tytułu pobranych opłat oraz kar za zwłokę i odsetek za odroczenie.

(4) Rozporządzenie wykonawcze ustali sposób zarachowania wpływów z opłat od pojazdów na rachunek Państwowego Funduszu Drogowego.

Art. 17. Do stawek od opłat od pojazdów nie mogą być ustanowione żadne dodatki zarówno na rzecz Państwa, jak i na rzecz związków samorządowych.

Rozdział III.

Opłata od biletów za przejazd pojazdem mechanicznym.

Art. 18. (1) Ustanawia się opłatę od biletu za przejazd pojazdem mechanicznym z wyjątkiem biletu za przejazd autobusem, kursującym jedynie w granicach gminy miejskiej. Opłata wynosi jedną trzecią część ceny biletu.

(2) Opłata ta może być ryczałtowana.

(3) Rozporządzenie wykonawcze określi sposób wymiaru i poboru tej opłaty, sposób jej zabezpieczenia i przymusowego ściągania oraz tryb przelewania wpływów na rachunek Państwowego Funduszu Drogowego.

Rozdział IV.

Opłata od reklam.

Art. 19. (1) Ustanawia się opłatę od reklam (znaków, szyldów, napisów), umieszczanych wzdłuż dróg publicznych na budynkach, słupach, kioskach i t. p. poza granicami miast, w wysokości do 25 zł. rocznie za jeden metr kwadratowy powierzchni reklamy.

(2) Odnośnie wymiaru i poboru opłat od reklam mają odpowiednie zastosowanie postanowienia art. 14 — 17 niniejszej ustawy.

Art. 20. Od opłat zwolnione są reklamy przedsiębiorstw przemysłowych i handlowych, umieszczone na budynkach i ogrodzeniach tych budynków, w których znajdują się dane przedsiębiorstwa przemysłowe lub handlowe.

Rozdział V.

Postanowienia karne.

Art. 21. Do przekroczeń przepisów niniejszej ustawy, jak również przepisów, na jej podstawie wydanych, w dziedzinie opłat od pojazdów mechanicznych i niektórych pojazdów konnych oraz opłat od biletów za przejazd pojazdem mechanicznym i opłat od reklam, mają analogiczne zastosowanie postanowienia części szóstej ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747).

Rozdział VI.

Postanowienia końcowe.

Art. 22. (1) Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1931 r.

(2) Od tego terminu znosi się:

1) pobieranie od pojazdów mechanicznych oraz od pojazdów konnych, wymienionych w art. 8 niniejszej ustawy, opłat mytniczych, przewidzianych w art. 24 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. R. P. z r. 1921 Nr. 6, poz. 32) z tym wyjątkiem, że zezwolone na zasadzie tegoż art. 24 wyjątkowe opłaty będą mogły być pobierane przez związki samorządowe do końca okresu, na jaki zezwolenie zostało wydane, oraz, że od dnia 1 kwietnia 1931 r. będą mogły być pobierane opłaty mytnicze od tych pojazdów na takich większych mostach, które zostały zbudowane z funduszów, uzyskanych z pożyczek amortyzowanych z opłat mytniczych, pobieranych na tych mostach, a to do czasu zamortyzowania się tych pożyczek;

2) pobieranie od pojazdów mechanicznych oraz od pojazdów konnych, wymienionych w art. 8, opłat kopytkowych na rzecz gmin miejskich dozwolone w art. 24 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych;

3) pobieranie opłat za rejestrację pojazdów mechanicznych.

4) prawo opodatkowania pojazdów mechanicznych oraz pojazdów konnych, wymienionych w art. 8, podatkiem komunalnym od przedmiotów zbytku, dopuszczonym w art. 21 ust. 3 ustawy z dnia 11 sierpnia 1923 r. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych (Dz. U. R. P. Nr. 94, poz. 747);

5) prawo pociągania właścicieli pojazdów mechanicznych oraz pojazdów konnych, wymienionych w art. 8, do opłat specjalnych, przewidzianych w art. 23 ustawy z dnia 10 grudnia 1920 r. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych.

Art. 23. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Robót Publicznych i Ministrowi Skarbu w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami.

Poz. 82. Ustawa z dnia 12 lutego 1931 r. o poborze 10% dodatku do niektórych podatków i opłat stemplowych.

Art. 1. (1) Upoważnia się Ministra Skarbu do pobierania dodatku w wysokości 10% do uiszczanych podatków bezpośrednich, podatków pośrednich, opłat stemplowych, podatku spadkowego i od darowizn, jako też do wpłacanych, względnie przymusowo ściąganych, zaległości wyżej wymienionych danin.

(2) Dodatek ten nie będzie pobierany do podatku od lokali i placów niezabudowanych, podatku majątkowego, daniny lasowej, opłat stemplowych, przewidzianych w art. 102 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570), opłat celnych, jak również do dodatków samorządowych.

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1931 r.

Poz. 83. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 lutego 1931 r. w sprawie odstąpienia gminie m. st. Warszawy terenów państwowych na cele rozbudowy miasta.

Poz. 84. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 15 stycznia 1931 r. o utworzeniu okręgowych komisyj konserwatorskich.

Na podstawie art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o opiece nad zabytkami (Dz. U. R. P. Nr. 29, poz. 265) zarządza się co następuje:

§ 1. Do współdziałania z władzami wojewódzkiemi administracji ogólnej w wykonywaniu opieki nad zabytkami w zakresie oznaczonym w § 8 niniejszego rozporządzenia tworzy się 9 okręgowych komisyj konserwatorskich z siedzibami:

1) na obszar województw warszawskiego i białostockiego w Warszawie,

2) na obszar st. m. Warszawy oraz województwa łódzkiego w Warszawie,

3) na obszar województw krakowskiego i kieleckiego w Krakowie,

4) na obszar województw poznańskiego i pomorskiego w Poznaniu,

5) na obszar województw lubelskiego i poleskiego w Lublinie,

6) na obszar województwa wołyńskiego w Łucku,

7) na obszar województw wileńskiego i nowogródzkiego w Wilnie,

8) na obszar województw lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego we Lwowie,

9) na obszar województwa śląskiego w Katowicach.

§ 2. W skład każdej okręgowej komisji konserwatorskiej wchodzą:

a) wojewoda lub wyznaczony przez niego stały zastępca z pośród podwładnych mu urzędników, a w razie, kiedy konserwator pełni obowiązki na obszarze dwu lub kilku województw, wszyscy właściwi wojewodowie lub wyznaczeni przez nich zastępcy;

b) konserwator;

c) 8 członków powoływanych przez wojewodę na wniosek konserwatora z pośród osób, rozwijających owocną działalność na polu opieki nad zabytkami.

W razie, gdy konserwator pełni obowiązki na obszarze dwu lub kilku województw, członków tych, na wniosek konserwatora, powołuje wojewoda urzędowej siedziby konserwatora, po uprzedniem porozumieniu się z właściwymi dla okręgu konserwatorskiego wojewodami.

§ 3. Komisji przewodniczy z urzędu wojewoda, który też zwołuje posiedzenia. Zastępcę przewodniczącego wyznacza wojewoda. Przewodniczący zwołuje posiedzenia w miarę potrzeby.

Jeżeli obszar działania okręgowej komisji konserwatorskiej rozciąga się na dwa lub kilka województw, wówczas komisję zwołuje się na żądanie zainteresowanych wojewodów, przyczem każdy z nich przewodniczy na posiedzeniach przy załatwianiu spraw swego województwa.

§ 4. Członkowie komisji wymienieni w art. 2 punkt c) są powołani na trzy lata.

§ 5) Członek komisji ustępuje: a) po upływie kadencji, b) jeśli złoży na piśmie swą wolę ustąpienia, c) jeśli opuści więcej niż połowę zebrań w ciągu roku. Ustępujący członkowie mogą być powołani ponownie.

§ 6. Do kompletu posiedzeń komisji konieczna jest (prócz przewodniczącego) obecność połowy ogółu członków oraz obecność konserwatora.

§ 7. Przewodniczący ma prawo zapraszania na posiedzenia komisji rzeczoznawców z głosem doradczym.

§ 8. Do zakresu działania okręgowych komisyj konserwatorskich należy wypowiadanie opinji i zgłaszanie wniosków w sprawach dotyczących opieki nad zabytkami danego okręgu.

§ 9. Uchwały komisja wypowiada prostą większością głosów. Wojewoda lub jego zastępca i konserwator nie biorą udziału w głosowaniu.

§ 10. W pracach komisji, oprócz członków wymienionych w art. 2, mogą brać udział członkowie korespondenci, powołani przez właściwych terytorjalnie wojewodów z pośród osób interesujących się sztuką i kulturą, na wniosek okręgowej komisji konserwatorskiej. Zadaniem członków korespondentów jest informowanie komisji o sprawach zabytkowych danego okręgu.

§ 11. Z obrad komisji spisuje się protokół, który winien być zaopatrzony w podpisy wszystkich obecnych członków.

§ 12. Członkowie okręgowych komisyj konserwatorskich i członkowie korespondenci tychże komisyj pełnią swe obowiązki honorowo.

§ 13. Członkowie komisji mieszkający poza siedzibą komisji otrzymują z kredytów odnośnego działu budżetu Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego zwrot kosztów podróży oraz diety, a to o ile nie są funkcjonarjuszami państwowymi, wedle norm ustanowionych dla urzędników państwowych V st. sł., jeśli zaś są funkcjonarjuszami państwowymi—wedle swego stopnia służbowego.

§ 14. W poszczególnych paragrafach niniejszego rozporządzenia pod wyrazem „wojewoda“ rozumieć należy także „Komisarz Rządu m. st. Warszawy“.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 85. Obwieszczenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 29 stycznia 1931 r. o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 30 grudnia 1930 r. o ulgach celnych.

z 4 marca Nr. 17 Rok 1931

Poz. 86. Ustawa z dnia 3 lutego 1931 r. w sprawie ratyfikacji: 1) konwencji handlowej między Rzecząpospolitą Polską a Francją, podpisanej w Paryżu dnia 24 kwietnia 1929 r. wraz z dołączonemi do niej listami towarów A, B, C, D, protokółem podpisania i załącznikiem do art. 15 konwencji, oraz 2) not, wymienionych 6 i 16 stycznia 1930 r. pomiędzy Rządem Polskim a Francuskim w sprawie odroczenia stosowania postanowienia art. 22 powyższej konwencji handlowej.

Poz. 87. Ustawa z dnia 3 lutego 1931 r. w sprawie ratyfikacji: 1) konwencji weterynaryjnej między Polską a Francją, podpisanej w Paryżu dnia 24 kwietnia 1929 r. wraz z aneksami I, II, III i wzorem świadectwa w wypadku przerwania transportu zwierząt, 2) noty Rządu Francuskiego z dnia 16 stycznia 1930 r. z dołączonym do niej wzorem zaświadczenia sanitarnego dla wywożonych zwierząt, zastępującym powyższy aneks I, i 3) noty Rządu Polskiego z dnia 28 stycznia 1930 r., dotyczącej tegoż zaświadczenia.

Poz. 88. Ustawa z dnia 3 lutego 1931 r. w sprawie ratyfikacji konwencji między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Francuską, dotyczącej ubezpieczenia na starość, na wypadek niezdolności do pracy i śmierci robotników i pracowników umysłowych, zatrudnionych w górnictwie, podpisanej w Warszawie dnia 21 grudnia 1929 r.

Poz. 89. Ustawa z dnia 3 lutego 1931 r w sprawie ratyfikacji układu między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Francuską o uregulowaniu długu wojennego Polski wobec Francji, podpisanego w Paryżu dnia 24 stycznia 1930 r.

Poz. 90. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 lutego 1931 r. o zniesieniu gminy wiejskiej Mały Przełęk i obszaru dworskiego Wielki Przełęk i o utworzeniu gminy wiejskiej Przełęk w powieciedziałdowskim, województwie pomorskiem.

Poz. 91. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 lutego 1931 r. o zniesieniu gminy wiejskiej Podlaski Wysokie w powiecie wągrowieckim, województwie poznańskiem.

Poz. 92. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 lutego 1931 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Lisewo w powiecie wąbrzeskim, województwie pomorskiem.

Poz. 93. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 lutego 1931 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Żelazno w powiecie kościańskim, województwie poznańskiem.

Poz. 94. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 lutego 1931 r. o zmianie granic powiatów gnieźnieńskiego i wrzesińskiego w województwie poznańskiem.

Poz. 95. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 lutego 1931 r. o zmianie granic powiatów stopnickiego i pińczowskiego w województwie kieleckiem.

Poz. 96. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 lutego 1931 r. o zmianie granic gminy miejskiej Wysokie-Mazowieckie w powiecie wysoko-mazowieckim, województwie białostockiem.

z 6 marca Nr. 18 Rok 1931

Poz 97. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 lutego 1931 r. o zmianie okręgów sądów okręgowych w Grodnie, Nowogródku i Wilnie.

Poz. 98. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 lutego 1931 r. w sprawie wprowadzenia przepisów rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 czerwca 1927 r. o ochronie rynku pracy.

Na podstawie art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 czerwca 1927 r. o ochronie rynku pracy (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 472) zarządza się co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 czerwca 1927 r. o ochronie rynku pracy mają zastosowanie na całym obszarze Rzeczypospolitej w przedsiębiorstwach: przemysłowych, górniczych, hutniczych, handlowych, bankowych, komunikacyjnych, przewozowych oraz w rolnictwie i leśnictwie.

§ 2. Postanowienia niniejszego rozporządzenia w niczem nie ograniczają uprawnień, wynikających z zawartych przez Rzeczpospolitą Polską umów międzynarodowych.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie jednego miesiąca od dnia ogłoszenia.

Poz. 99. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 10 września 1930 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu i Ministrem Komunikacji w sprawie wprowadzania (przywozu) i przeprowadzania (przewozu) z zagranicy psów i kotów.

Na podstawie art. 11 i 112 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 sierpnia 1927 r. o zwalczaniu zaraźliwych chorób zwierzęcych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 673) zarządza się co następuje:

§ 1. Zezwala się na wprowadzanie (przywóz) z zagranicy i przeprowadzanie (przewóz) z zagranicy przez terytorjum polskie psów i kotów pod warunkami, określonemi w rozporządzeniu niniejszem.

§ 2. Pies lub kot wprowadzany (przywożony) z zagranicy lub przeprowadzany (przewożony) z zagranicy przez terytorjum polskie winien być zaopatrzony w urzędowe świadectwo miejsca pochodzenia, wystawione przez państwowego, lub przez państwo upoważnionego lekarza weterynaryjnego, właściwego dla miejsca pochodzenia psa lub kota.

Świadectwo to winno zawierać:

a) nazwisko i miejsce zamieszkania posiadacza psa lub kota,

b) oznaczenie gatunku, płci, maści, rasy, wieku oraz szczególnych znaków zwierzęcia,

c) stwierdzenie, że pies lub kot został zbadany przed wysłaniem i uznany za wolnego od objawów zaraźliwych chorób zwierzęcych, zwłaszcza wścieklizny, że w miejscowości, z której pies lub kot pochodzi, oraz w promieniu 15 km. nie było w ciągu ostatnich trzech miesięcy wypadku wścieklizny oraz, że w miejscu pochodzenia pies lub kot nie podlega ograniczeniom, zarządzonym z powodu wścieklizny.

Świadectwo miejsca pochodzenia winno być wystawione w ciągu ostatnich 3 dni poprzedzających dzień wyprowadzenia psa lub kota z miejsca pochodzenia.

Świadectwo miejsca pochodzenia jest ważne na przeciąg 10 dni, liczonych od dnia następnego po dniu wystawienia świadectwa.

Do świadectw miejsca pochodzenia, wystawionych w innym języku niż polski lub francuski, winno być dołączone uwierzytelnione tłumaczenie świadectwa na język polski lub francuski.

§ 3. Jeżeli pies lub kot nie jest zaopatrzony w świadectwo miejsca pochodzenia, wymienione w § 2, posiadacz psa lub kota winien dostarczyć świadectwo polskiego państwowego lub innego upoważnionego lekarza weterynaryjnego, właściwego dla polskiej stacji wejściowej, stwierdzające, że pies lub kot nie jest dotknięty żadną zaraźliwą chorobą zwierzęcą, zwłaszcza wścieklizną, ani też, że nie jest podejrzany o taką chorobę. Jednakże w razie zaopatrzenia psa lub kota w świadectwo polskiego państwowego lub innego upoważnionego lekarza weterynaryjnego właściwego dla polskiej stacji wejściowej obowiązują następujące ograniczenia:

a) w czasie przewożenia do miejsca przeznaczenia lub do granicznej stacji wyjściowej pies lub kot winien być trzymany w odosobnieniu od innych psów lub kotów;

b) w miejscu przeznaczenia w kraju pies lub kot podlega obserwacji weterynaryjnej przez okres trzech miesięcy, licząc od dnia przywiezienia zwierzęcia do miejsca przeznaczenia; w czasie tej obserwacji pies winien być trzymany w odosobnieniu od innych psów i kotów, w razie zaś prowadzenia winien być trzymany na smyczy i zaopatrzony w bezpieczny kaganiec, kot zaś winien być trzymany w odosobnieniu od psów i innych kotów.

O mającym nastąpić przywozie psa lub kota do miejscowości przeznaczenia winien zawiadomić lekarz weterynaryjny, dokonywujący urzędowego badania, powiatową władzę administracji ogólnej, właściwą dla miejsca przeznaczenia zwierzęcia.

§ 4. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 100. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 15 stycznia 1931 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 29 września 1930 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie zbóż, produktów przemiału i słodu.

Poz. 101. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 28 lutego 1931 r. w sprawie częściowej zmiany taryfy celnej.

Poz. 102. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 28 lutego 1931 r. w sprawie dodatkowego cennika detalicznej sprzedaży wyrobów tytoniowych taryfy ogólnej.

Poz. 103. Oświadczenie Rządowe z dnia 19 listopada 1930 r. w sprawie ratyfikacji przez Łotwę międzynarodowej konwencji dotyczącej odszkodowania na wypadek bezrobocia z powodu rozbicia się statku, przyjętej jako projekt dnia 9 lipca 1920 r. w Genui na ogólnej konferencji międzynarodowej organizacji pracy Ligi Narodów.

Poz. 104. Oświadczenie Rządowe z dnia 19 listopada 1930 r. w sprawie ratyfikacji przez Belgję międzynarodowej konwencji dotyczącej bezrobocia, przyjętej jako projekt dnia 28 listopada 1919 r. w Waszyngtonie na ogólnej konferencji międzynarodowej organizacji pracy Ligi Narodów.

Poz. 105. Oświadczenie Rządowe z dnia 31 grudnia 1930 r. w sprawie ratyfikacji przez Rumunję międzynarodowej konwencji dotyczą-

cej odszkodowania na wypadek bezrobocia z powodu rozbicia się statku, przyjętej jako projekt dnia 9 lipca 1920 r. w Genui na ogólnej konferencji międzynarodowej organizacji pracy Ligi Narodów.

z 7 marca Nr. 19 Rok 1931

Poz. 106. Polsko-niemiecki układ waloryzacyjny podpisany w Berlinie dn. 5 lipca 1923 r.

Poz. 107. Oświadczenie rządowe z dnia 16 lutego 1931 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych polsko-niemieckiego układu waloryzacyjnego, podpisanego wraz z protokółami końcowemi w Berlinie dn. 5 lipca 1928 r.

Poz. 108. Układ polsko-niemiecki w sprawie kas oszczędności, podpisany w Berlinie dn. 14 grudnia 1928 r.

Poz. 109. Oświadczenie rządowe z dnia 16 lutego 1931 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych polsko-niemieckiego układu w sprawie kas oszczędności, podpisanego wraz z protokółem końcowym i protokółem obrad końcowych w Berlinie dnia 14 grudnia 1928 r.

Poz. 110. Układ Polsko-Niemiecki w sprawie uregulowania stosunków prawnych Niemieckiego Zakładu Listów Zastawnych w Poznaniu, podpisany w Berlinie dn. 14 grudnia 1928 r.

Poz. 111. Oświadczenie rządowe z dnia 16 lutego 1931 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych polsko - niemieckiego układu w sprawie uregulowania stosunków prawnych Niemieckiego Zakładu Listów Zastawnych w Poznaniu, podpisanego wraz z protokółem końcowym i protokółem obrad końcowych w Berlinie dn. 14 grudnia 1928 r.

z 11 marca Nr. 20 Rok 1931

Poz. 112. Ustawa z dn. 12 lutego 1931 r. o poborze rekruta w 1931 roku.

Poz 113. Ustawa z dnia 12 lutego 1931 r. w sprawie ratyfikacji porozumienia handlowego między Polską a Egiptem, zawartego w formie not, wymienionych dnia 22 kwietnia 1930 roku w Kairze między Rządem Polskim a Rządem Egipskim.

Poz. 114. Ustawa z dnia 12 lutego 1931 r w sprawie protokółu dodatkowego do konwencji handlowej między Polską a Jugosławją z dnia 23 października 1922 r., podpisanego w Warszawie dnia 31 sierpnia 1930 r.

Poz. 115. Ustawa z dnia 12 lutego 1931 r. w sprawie ratyfikacji III protokółu dodatkowego do konwencji handlowej z dnia 23 kwietnia 1925 r. między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką, podpisanego w Pradze dnia 9 lutego 1928 r.

Poz. 116. Ustawa z dnia 12 lutego 1931 r. w sprawie ratyfikacji IV protokółu dodatkowego do konwencji handlowej między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Czeskosłowacką z dnia 23 kwietnia 1925 r., podpisanego wraz z protokółem końcowym w Warszawie dnia 26 czerwca 1928 r.

Poz. 117. Ustawa z dnia 27 lutego 1931 r. w sprawie ratyfikacji układu dodatkowego w formie wymiany not z dnia 4 listopada 1930 r. do umowy handlowej pomiędzy Rzecząpospolitą Polską a Cesarstwem Perskiem, podpisanej w Teheranie dnia 19 marca 1927 r.

Poz. 118. Traktat o koncyljacji, postępowaniu sądowem i arbitrażu między Polską a Bułgarją, podpisany w Warszawie dnia 31 grudnia 1929 r.

Poz. 119. Oświadczenie Rządowe z dnia 19 lutego 1931 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych traktatu o koncyljacji, postępowaniu sądowem i arbitrażu między Polską a Bułgarją, podpisanego wraz z protokółem dodatkowym w Warszawie dnia 31 grudnia 1929 r.

Poz. 120. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 16 lutego 1931 r. w sprawie ceł wywozowych od drewna.

Poz. 121. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 17 lutego 1931 r. zmieniające rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 1 kwietnia 1930 r. w sprawie poboru w okresie od 1 kwietnia 1930 r. do 31 marca 1931 r. nadzwyczajnego 10% dodatku do niektórych podatków i opłat stemplowych.

Poz. 122. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 26 lutego 1931 r. o uldze celnej na mace.

---

z 14 marca Nr. 21 Rok 1931

Poz. 123. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 lutego 1931 r. o zmianie granic gminy wiejskiej Gryżyna w powiecie kościańskim, województwie poznańskiem.

Poz 124. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 lutego 1931 r. o umundurowaniu i oznakach służbowych urzędników władz górniczych.

Poz. 125. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 lutego 1931 r. o rozmiesz-

czeniu sądów grodzkich w powiecie rówieńskim w okręgu sądu okręgowego w Równem.

Poz. 126. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 23 lutego 1931 r. o częściowej zmianie rozporządzenia z dnia 15 listopada 1930 r. w sprawie ceł wywozowych.

Poz. 127. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 25 lutego 1931 r. w sprawie ustalenia detalicznej ceny sprzedażnej wódki monopolowej pod nazwą „wyborowa", mocy 45%, w butelkach o pojemności 0,75 l.

Poz. 128. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 lutego 1931 r. o zmianie granic gmin wiejskich Wesołówka i Ludwikówka w powiecie i województwie tarnopolskiem.

---

z 17 marca Nr. 22 Rok 1931

Poz. 129. Ustawa z dnia 12 lutego 1931 r. w sprawie ratyfikacji konwencji handlowej i nawigacyjnej między Polską a Grecją, podpisanej w Warszawie dnia 10 kwietnia 1930 r. wraz z protokółem końcowym i dołączonych do konwencji not z tegoż dnia 10 kwietnia 1930 r.: 1) o cleniu drzewa stolarskiego i 2) o zakupie tytoniu.

Poz. 130. Ustawa z dnia 27 lutego 1931 r. w sprawie częściowej zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 26 marca 1927 r. o monopolu spirytusowym.

Poz. 131. Konwencja między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Francuską, dotyczącą eksploatacji handlowych linij powietrznych, podpisana w Warszawie dn. 2 sierpnia 1930 r.

Poz. 132. Oświadczenie Rządowe z dnia 27 lutego 1931 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych konwencji między Rzecząpospolitą Polską a Republiką Francuską, dotyczącej eksploatacji handlowych linij powietrznych, podpisanej w Warszawie dn. 2 sierpnia 1930 r.

Poz. 133. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 19 lutego 1931 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie uzupełnienia wykazu zagranicznych leczniczych naturalnych wód mineralnych, korzystających ze zniżonej stawki celnej.

Poz. 134. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 24 lutego 1931 r. o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 12 grudnia 1930 r. o wykonywaniu rybołówstwa morskiego.

---

z 19 marca Nr. 23 Rok 1931

Poz. 135. Ustawa z dnia 27 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Eksportowym.

Poz. 136. Ustawa z dnia 27 lutego 1931 r. w sprawie częściowej zmiany rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 września 1927 r. o opodatkowaniu cukru.

Poz 137. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 11 marca 1931 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa w sprawie rozdziału ostatecznych kontyngentów cukru na czas od 1 października 1930 r. do 30-go września 1931 r. pomiędzy poszczególne cukrownie.

Poz. 138. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 6 marca 1931 r. w sprawie poboru 10% dodatku do niektórych podatków i opłat stemplowych.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 12 lutego 1931 r. o poborze 10% dodatku do niektórych podatków i opłat stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 82) zarządzam co następuje:

§ 1. Począwszy od dnia 1 kwietnia 1931 r. pobierany będzie dodatek w wysokości 10% do uiszczanych podatków bezpośrednich, podatków pośrednich, opłat stemplowych, podatku spadkowego i od darowizn, jako też do wpłacanych, względnie przymusowo ściąganych, zaległości wyżej wymienionych danin.

Dodatek ten nie będzie pobierany do podatku od lokali i placów niezabudowanych, podatku majątkowego, daniny lasowej, opłat stemplowych, przewidzianych w art. 102 ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570), opłat celnych, jak również do dodatków samorządowych.

§ 2. 10%-owy dodatek pobierany będzie równocześnie z uiszczeniem wymienionych w ustępie pierwszym § 1 danin publicznych. Od dodatku tego nie będą obliczane kary za zwłokę, względnie odsetki za odroczenie.

§ 3. Obliczanie i pobór 10%-owego dodatku należy do obowiązku tych organów, które są powołane do wymiaru i poboru odnośnych danin publicznych.

§ 4. 10%-owy dodatek należy uiścić bez osobnego zawiadomienia ze strony władzy.

§ 5. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1931 r.

---

z 23 marca Nr. 24 Rok 1931

Poz. 139. Ustawa z dn. 12 lutego 1931 r. o uzupełnieniu prowizorjum budżetowego na czas od 1 stycznia do 31 marca 1927 r.

Poz. 140. Konwencja dotycząca pomierzania statków żeglugi śródlądowej, podpisana w Paryżu 27 listopada 1925 r.

Poz. 141. Oświadczenie rządowe z dnia 10 stycznia 1931 r. w sprawie złożenia przez Polskę i W. M. Gdańsk, Wielką Brytanję i Irlandję Północną, Holandję, Niemcy, Belgję i Bułgarję w Sekretarjacie Ligi Narodów dokumentów ratyfikacyjnych konwencji, dotyczącej pomierzania statków żeglugi śródlądowej, podpisanej w Paryżu 27 listopada 1925 r.

Poz. 142. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 marca 1931 r. w sprawie podwyższenia minimalnych składek w ubezpieczeniu górniczem, obowiązującem na obszarze województw krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego oraz tarnopolskiego.

Poz. 143. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu, Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Spraw Wojskowych z dnia 28 lutego 1931 r. w sprawie inwalidzkich komisyj rewizyjno lekarskich i inwalidzkich komisyj odwoławczych.

Na podstawie ust. 3 art. 3c oraz art. 58 ustawy o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych lub zaginionych bez własnej winy, których śmierć, względnie zaginięcie, pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 195), zmienionej ustawami z dnia 4 sierpnia 1922 r. (Dz. U R. P. Nr. 67, poz. 608), z dnia 12 lutego 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 223), z dnia 3 marca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 30, poz. 209), rozporządzeniami Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 10 czerwca 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 475) i z dnia 7 października 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 798), ustawą z dnia 7 marca 1929 r. (Dz. U. R. P. Nr. 23, poz. 229), oraz rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 665) zarządzam co następuje:

§ 1. Do inwalidzkich komisyj rewizyjno-lekarskich i inwalidzkich komisyj odwoławczych, przewidzianych w art. 3c ustawy z dn. 18 marca 1921 r. (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 195) w brzmieniu art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 665), mają zastosowanie dotychczasowe przepisy dla komisyj wojskowo-lekarskich i inwalidzkich komisyj odwoławczych, zawarte w rozporządzeniach wykonawczych do ustawy z dnia 18 marca 1921 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych lub zaginionych bez własnej winy, których śmierć, względnie zaginięcie, pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową.

§ 2. W wypadkach, gdy inwalidzkie komisje rewizyjno-lekarskie, względnie inwalidzkie komisje odwoławcze, będą rozstrzygały sprawy o zaginięciu bez własnej winy na terenie i w czasie działań wojennych, wchodzi do składu tychże komisyj na miejsce lekarza wojskowego referent, wyznaczony przez tę władzę, przy której dana komisja urzęduje.

O ile przewodniczący danej komisji nie ma ukończonych studjów prawniczych, referent winien mieć ukończone studja prawnicze.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 144. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 7 marca 1931 roku, w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom zakładów pracy: Towarzystwo Zakładów Przędzalni Bawełny, Tkalni i Bielarni „Zawiercie" Sp. Akc. w Zawierciu i innych.

Poz. 145. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dn. 7 marca 1931 roku w sprawie przyznania prawa do zasiłków częściowo zatrudnionym robotnikom niektórych zakładów pracy w województwie śląskiem.

Poz. 146. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 5 marca 1931 r. w sprawie ceł wywozowych.

Poz. 147. Oświadczenie rządowe z dnia 21 listopada 1930 r. w sprawie ratyfikacji przez Włochy międzynarodowej konwencji, dotyczącej odszkodowań za nieszczęśliwe wypadki przy pracy na roli, przyjętej jako projekt dnia 12 listopada 1921 r. w Genewie, na ogólnej konferencji międzynarodowej organizacji pracy Ligi Narodów.

Poz. 148. Oświadczenie rządowe z dnia 31 grudnia 1930 r. w sprawie ratyfikacji przez Rumunję międzynarodowej konwencji o prawie zrzeszania się i koalicji pracowników rolnych, przyjętej jako projekt dnia 12 listopada 1921 r. w Genewie na ogólnej konferencji międzynarodowej organizacji pracy Ligi Narodów.

z 25 marca Nr. 25 Rok 1931

Poz. 149. Ustawa z dnia 17 marca 1931 r. w sprawie ratyfikacji traktatu gwarancyjnego między Polską a Rumunją, podpisanego w Genewie dnia 15 stycznia 1931 roku.

Poz. 150. Rozporządzenie Ministrów Robót Publicznych i Skarbu z dnia 17 marca 1931 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wewnętrznych, Przemysłu i Handlu, Sprawiedliwości oraz Poczt i Telegrafów w sprawie wykonania ustawy o Państwowym Funduszu Drogowym.

Na podstawie artykułów: 14 ust. 2, 16 ust. 4, 18 ust. 3 oraz art. 23 ustawy z dnia

3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 81) zarządza się co następuje:

Rozdział I.

POSTANOWIENIA OGÓLNE.

§ 1. Artykuły powołane w niniejszem rozporządzeniu bez bliższego określenia oznaczają artykuły ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 81).

Paragrafy powołane w niniejszem rozporządzeniu bez bliższego określenia oznaczają paragrafy niniejszego rozporządzenia.

§ 2. Dochody Funduszu z opłat (art. 2 p. 1, 2 i 4) i z kar orzeczonych przez władze wymiarowe (art. 21) wpływać będą do Pocztowej Kasy Oszczędności na specjalne konta czekowe władz wymiarowych (art. 14) stanowiące pomocnicze konta właściwych urzędów wojewódzkich.

Dochody Funduszu z grzywien (art. 2 p. 3) orzeczonych przez władze administracyjne wpływać będą do Pocztowej Kasy Oszczędności na specjalne konta czekowe właściwych urzędów wojewódzkich.

Sumy wpływające na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego przelewać będzie Pocztowa Kasa Oszczędności do Centralnej Kasy Państwowej w piętnastym dniu każdego miesiąca w ogólnych sumach sald na kontach poszczególnych urzędów wojewódzkich.

Niezależnie od miesięcznych przelewów, przelewać będzie Pocztowa Kasa Oszczędności do Centralnej Kasy Państwowej z końcem okresu budżetowego wszystkie wpływy do końca roku budżetowego zarachowane przez Pocztową Kasę Oszczędności po ostatnim przelewie (po 15 marca).

Przelewane przez Pocztową Kasę Oszczędności wpływy Centralna Kasa Państwowa zarachowywać będzie na fundusz specjalny pod nazwą: „Państwowy Fundusz Drogowy".

Dochody z dotacyj (art. 2 p. 5), z pożyczek (art. 3) oraz grzywny orzeczone przez sądy w wypadku skierowania sprawy na drogę sądową wpływać będą wprost do Centralnej Kasy Państwowej na ten sam fundusz specjalny: „Państwowy Fundusz Drogowy".

§ 3. Magistraty miast (zarządy gmin miejskich) i wydziały powiatowe (art. 14) przesyłać będą właściwym urzędom wojewódzkim w ciągu piętnastu dni po upływie kwartału wykazy zawierające dane co do wymierzonych opłat, uiszczeń i zaległości zestawione według rodzaju opłat. Na podstawie tych wykazów i otrzymywanych z Pocztowej Kasy Oszczędności dowodów wpłat (§ 45) prowadzić będą urzędy wojewódzkie ogólną kontrolę dochodów z opłat według odnośnych pozycyj budżetu Funduszu.

§ 4. Sprawozdanie roczne (art. 4 ust. 4) Państwowego Funduszu Drogowego będzie obejmować:

1) pozostałość (saldo) Funduszu z ubiegłego roku;

2) wykaz dochodów (wpływów) Funduszu według pozycyj budżetu;

3) wykaz wydatków Funduszu według pozycyj budżetu;

4) pozostałość Funduszu na następny okres budżetowy;

5) porównanie rzeczywistych wyników z kwotami budżetowemi;

6) początkowe i końcowe zaległości czynne i bierne;

7) sprawozdanie z gospodarki za odnośny okres budżetowy zawierające w zarysie opis wykonanych robót.

Rozdział II.

WYMIAR I POBÓR OPŁAT WPŁYWAJĄCYCH DO PAŃSTWOWEGO FUNDUSZU DROGOWEGO.

1. Opłaty od pojazdów mechanicznych (art. 6).

§ 5. Opłacie podlegają pojazdy mechaniczne zaopatrzone w dowód rejestracyjny i znaki rejestracyjne.

Opłacie nie podlegają pojazdy wymienione w art. 10.

Pojazdy instytucyj i zakładów użyteczności publicznej (art. 10 p. 4), do których zalicza się także pojazdy kas chorych są wolne od opłaty, o ile ich niezbędność dla działalności tych instytucyj, względnie zakładów, zostanie stwierdzoną przez właściwą powiatową władzę administracji ogólnej.

Pojazdy własne drogowego personelu technicznego są wolne od opłaty, o ile przełożona władza służbowa posiadacza pojazdu zaświadczy, że są one używane do objazdów służbowych.

§ 6. Obowiązek płacenia opłaty powstaje z chwilą dopuszczenia pojazdu do ruchu, t. j. z chwilą uzyskania dowodu rejestracyjnego i znaków rejestracyjnych, a ustaje po wycofaniu pojazdu; wycofanie pojazdu z ruchu następuje bądź to z dniem złożenia u powiatowej władzy administracji ogólnej dowodu rejestracyjnego i znaków rejestracyjnych, bądź też z dniem odebrania przez wojewódzką władzę administracji ogólnej dowodu rejestracyjnego i znaków rejestracyjnych.

§ 7. Wymiar opłaty będzie oparty na danych zebranych przez wojewódzką władzę administracji ogólnej, zapisanych w specjalnych rejestrach.

W tym celu urzędy wojewódzkie obowiązane są przesyłać właściwym magistratom (zarządom gmin miejskich) i wydziałom powiatowym w ciągu dziesięciu pierwszych dni każdego

miesiąca wykazy zarejestrowanych w poprzednim miesiącu pojazdów, według wzoru Nr. 1, dołączonego do niniejszego rozporządzenia.

W mieście Warszawie wykazy pojazdów zarejestrowanych przesyła Komisarjat Rządu Magistratowi m. st. Warszawy. W wykazach tych powinny być uwzględnione wszelkie dane istotne dla wymiaru opłaty.

Na podstawie tych wykazów magistraty (zarządy gmin miejskich) i wydziały powiatowe prowadzić będą ogólny rejestr pojazdów według wzoru Nr. 2, dołączonego do niniejszego rozporządzenia i odnotowywać w nim wszelkie zmiany Przy pojazdach zwolnionych od opłaty powinien być podany powód zwolnienia.

§ 8. Opłata wymierzana jest jednorazowo za cały rok budżetowy (od 1 kwietnia do 31 marca), a płatna w czterech ratach kwartalnych zgóry.

Jeżeli obowiązek płacenia opłaty powstał w ciągu roku budżetowego, opłatę wymierza się od dnia w którym powstał obowiązek płacenia opłaty do końca odnośnego roku budżetowego.

§ 9. Po dokonaniu wymiaru władza wymiarowa obowiązana jest rozesłać płatnikom nakazy płatnicze, w których należy podać podstawę wymiaru, wysokość opłaty i termin płatności oraz objaśnienie o przysługujących płatnikom środkach prawnych.

Rozesłanie nakazów płatniczych powinno być ukończone na piętnaście dni przed terminem, w którym płatnik powinien uiścić pierwszą ratę opłaty (§ 10).

§ 10. Termin uiszczenia opłaty upływa z pierwszym dniem tego kwartału, za który opłata przypada. Jednocześnie z opłatą za kwartał następujący po dopuszczeniu pojazdu do ruchu powinna być uiszczana opłata za okres czasu poprzedzający ten kwartał, licząc od dnia, w którym powstał obowiązek płacenia opłaty.

2. Opłata od pojazdów mechanicznych oraz od pojazdów konnych używanych do zarobkowego przewozu towarów przez przedsiębiorstwa przewozowe na określonych szlakach (art. 8).

§ 11. Opłacie podlegają pojazdy wymienione w art. 8 z chwilą rozpoczęcia przez przedsiębiorstwo przewozowe zarobkowego przewozu towarów, a ustaje po zaniechaniu wykonywania przewozu.

§ 12. Obowiązkowi płacenia opłaty nie podlegają pojazdy mechaniczne i konne używane do przewozu własnych towarów przedsiębiorstwa. Również nie podlegają obowiązkowi uiszczenia opłaty pojazdy wynajmowane doraźnie za zapłatę, (np. wynajem furmanek przez gospodarzy rolnych).

§ 13. Władze przemysłowe I instancji obowiązane są przesyłać właściwym magistratom (zarządom gmin miejskich) i wydziałom powiatowym (art. 14) w ciągu pierwszych dziesięciu dni każdego miesiąca za ubiegły miesiąc wykaz zgłoszonych u nich przedsiębiorstw przewozowych i osób używających pojazdów mechanicznych i konnych do zarobkowego przewozu towarów na określonych szlakach poza miejscem siedziby przedsiębiorstwa lub stałego miejsca zamieszkania właściciela pojazdu. W tym samym terminie władze przemysłowe powinny również przesyłać zawiadomienia o przedsiębiorstwach i osobach, które zgłosiły zaniechanie przewozu.

§ 14. Przedsiębiorstwa przewozowe i osoby wymienione w poprzednim paragrafie obowiązane są złożyć na żądanie magistratów (zarządów gmin miejskich) i wydziałów powiatowych w terminach przez nie określonych deklaracje zawierające dane co do rodzaju przedsiębiorstw, określonych szlaków kursowania oraz rodzaju i ilości pojazdów.

Wzory deklaracyj Nr. 3 i 4 osobne dla przedsiębiorstw używających pojazdów mechanicznych, a osobne dla pojazdów konnych podane są w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

§ 15. Magistraty (zarządy gmin miejskich) i wydziały powiatowe obowiązane są prowadzić rejestr pojazdów mechanicznych i konnych wymienionych w § 13 według wzoru Nr. 5, dołączonego do niniejszego rozporządzenia.

§ 16. Opłata może być pobierana w dwojakiej formie, to jest albo w formie ryczałtu, albo od faktycznie wykonanych tonno-kilometrów.

Opłata ryczałtowa wymierzana jest jednorazowo za cały rok budżetowy, a płatna w czterech ratach kwartalnych zgóry.

Jeżeli obowiązek płacenia opłaty powstał w ciągu roku budżetowego opłatę wymierza się od dnia rozpoczęcia przez przedsiębiorstwo zarobkowego przewozu towarów do końca odnośnego roku budżetowego.

§ 17. Sposób obliczenia wysokości ryczałtowej opłaty wskazuje podany poniżej wzór: S = T x K x 0,60 x 0,03 x 4, przyczem litera „S" — oznacza roczną ryczałtową opłatę, „T" — tonnaż (siłę nośną) pojazdu, „K" — ilość kilometrów jaką przeciętnie pojazd normalnie w ciągu kwartału może przebyć; liczba 0,60 oznacza spółczynnik zapełnienia pojazdu na drogach z twardą nawierzchnią, który to spółczynnik na drogach gruntowych ustala się na 0,30, a liczba 0,03 zł. wysokość opłaty od jednego tonno-kilometra.

Tonnaż pojazdów (T) mechanicznych jest określony w dowodzie rejestracyjnym pojazdu mechanicznego.

Siłę nośną (T) pojazdu konnego otrzymuje się przez pomnożenie sumy szerokości obręczy wszystkich kół w centymetrach przez 0,150 t.

Przeciętną ilość kilometrów (K) jaką przechodzi normalnie w ciągu kwartału pojazd mechaniczny ustala się przyjmując za przeciętną 60 dni pracy w ciągu kwartału na 50 km przy drogach z twardą nawierzchnią i na 30 km przy drogach gruntowych. Przeciętna ilość kilometrów, jaką przechodzi normalnie w ciągu kwartału pojazd konny ustala się przyjmując za przeciętne 50 dni pracy w ciągu kwartału na 25 km przy drogach z twardą nawierzchnią i na 20 km przy drogach gruntowych.

Upoważnia się urzędy wojewódzkie, Komisarjat Rządu m. st. Warszawy do ustalania liczby określającej przeciętną dni pracy w ciągu kwartału w niższej wysokości w zależności od miejscowych warunków.

§ 18. Postanowienia §§ 9 i 10 co do obowiązku i terminu rozesłania nakazów płatniczych i co do terminów uiszczania opłaty mają odpowiednie zastosowanie do opłaty wymienionej w art. 8.

§ 19. Wojewódzka władza administracji ogólnej może zezwolić na płacenie opłaty od faktycznie wykonanych tonno-kilometrów tym przedsiębiorstwom przewozowym, które prowadzą prawidłowe księgi handlowe. W tym wypadku opłatę od ilości faktycznie wykonanych tonno-kilometrów w kwartale uiszcza się w ciągu czternastu dni po upływie kwartału. W tym samym terminie przedsiębiorca obowiązany jest przesłać władzy wymiarowej wyciąg z ksiąg handlowych co do wykonanych przewozów z obliczeniem uiszczonej opłaty.

§ 20. W wypadkach przerw w komunikacii spowodowanych siłą wyższą, jako to wskutek zasp śnieżnych, zerwania mostów, przełomów wiosennych, roztopów i t. p. mogą być przyznane ulgi w opłacie w formie obniżenia jej wysokości, względnie odpisania opłaty.

Podania o ulgi należy składać u władzy wymiarowej, która prześle je wraz ze swoją opinją do wojewódzkiej władzy administracji ogólnej do decyzji.

§ 21. Odwołania od decyzyj wojewódzkiej władzy administracji ogólnej w sprawach wymienionych w §§ 19 i 20 wnosi się w terminie czternastodniowym od dnia następnego po doręczeniu decyzji za pośrednictwem tejże władzy do Ministra Robót Publicznych.

3. Opłata od biletów za przejazd pojazdem mechanicznym (art. 18).

§ 22. Obowiązek płacenia opłaty od biletów odnosi się do tych pojazdów mechanicznych, w których za przejazd osób poza obszarem jednej gminy pobierane są należności przez wykupywanie biletów za zajmowane miejsca. Obowiązek płacenia opłaty ciąży na przedsiębiorcy utrzymującym komunikację pojazdami mechanicznemi. Obowiązek płacenia opłaty powstaje z chwilą rozpoczęcia przewozu osób, a ustaje po zaniechaniu wykonywania przewozu.

§ 23. Opłatę wymierza się i pobiera według miejsca stałego postoju pojazdu, a jeżeli miejsca stałego postoju ustalić się nie da — według miejsca stałego zamieszkania posiadacza pojazdu.

§ 24. Wymiar i pobór opłaty uskuteczniają organa wymienione w art. 14.

§ 25. Urzędy wojewódzkie obowiązane są bezzwłocznie po otrzymaniu zawiadomień o rozpoczęciu ruchu autobusów przesyłać właściwym władzom wymiarowym dane potrzebne do wymiaru opłaty.

Zawiadomienia o rozpoczęciu ruchu autobusów posiadających miejsce stałego postoju w m. Warszawie przesyła Komisarjat Rządu Magistratowi m. st. Warszawy.

Poza tem władze wymiarowe mogą w miarę potrzeby żądać od posiadaczy pojazdów potrzebnych danych i dowodów mających znaczenie dla wymiaru opłaty.

Na podstawie tych danych władze wymiarowe prowadzić będą ogólny rejestr pojazdów wymienionych w § 22 według wzoru Nr. 6, dołączonego do niniejszego rozporządzenia.

§ 26. Opłata może być pobierana w dwojakiej formie, to jest albo w formie ryczałtu, albo od ceny rzeczywiście sprzedanych biletów. Pod ceną biletu rozumieć należy wysokość pobieranej kwoty bez opłaty.

§ 27. Opłata ryczałtowa wymierzana jest jednorazowo za cały rok budżetowy, a płatna w ratach miesięcznych zdołu najpóźniej w ostatnim dniu danego miesiąca.

§ 28. Sposób obliczenia wysokości ryczałtowej opłaty rocznej wskazuje podany poniżej wzór: $S = \frac{C.\ M.\ N. \times 360 \times 0{,}5}{3}$, przyczem litera „S" oznacza roczną ryczałtową opłatę od linji przewozowej, „C" — cenę biletu w złotych (§ 26) za przejazd między krańcowemi miejscami postoju linji przewozowej, litera „M" — ilość kursów w jedną stronę na dobę, litera „N" — ilość miejsc w pojazdach. Jeżeli kursują pojazdy o różnej ilości miejsc przyjmuje się średnią ilość miejsc.

Liczba 0,5 oznacza spółczynnik zapełnienia na drogach o twardej nawierzchni. Spółczynnik ten na drogach gruntowych wynosi 0,4.

§ 29. Jeżeli przedsiębiorstwo uprawia przewozy na pewnej linji między krańcowemi punktami tej linji, a ponadto między niektóremi punktami na odcinku tej linji, opłatę ryczałtową oblicza się jako sumę opłat zryczałtowanej opłaty na całej linji i na odcinku linji.

§ 30. Po dokonaniu wymiaru władza wymiarowa obowiązana jest rozesłać płatnikom nakazy płatnicze, w których należy podać podstawę wymiaru, wysokość opłaty i termin płatności oraz objaśnienie o środkach prawnych.

§ 31. Wojewódzka władza administracji

ogólnej może zezwolić na płacenie opłaty od rzeczywiście sprzedanych biletów. W tym wypadku opłatę powinien obliczać sam płatnik na podstawie sprzedanych biletów i uiszczać ją w ciągu 10 dni każdego miesiąca za ubiegły miesiąc.

W tym samym terminie przedsiębiorca obowiązany jest przesyłać władzy wymiarowej obliczenie uiszczonej opłaty z dołączeniem grzbietów zużytych bloków biletów.

§ 32. Przedsiębiorstwa przewozowe opłacające opłatę od rzeczywiście sprzedanych biletów z wyjątkiem przedsiębiorstw państwowych: „Polskie Koleje Państwowe" i „Polska Poczta, Telegraf i Telefon" obowiązane są zgłosić u właściwej władzy wymiarowej do ostemplowania bloki biletów nie wyłączając biletów ulgowych, okresowych i t. p. Ostemplowanie bloków biletów odbywa się przez zaopatrzenie bloku na wstępnej okładce w pieczęć urzędu i liczbę spisu, poza tem stemplowany być powinien każdy pojedyńczy bilet.

Władza wymiarowa prowadzić będzie spisy ostemplowanych biletów, do których wpisuje się imię i nazwisko oraz miejsce zamieszkania posiadacza pojazdu, ilość ostemplowanych biletów i ich rodzaj.

Na każdym bilecie powinny być oznaczone:

1. Numer porządkowy biletu jazdy (od 1 do 100) i litera serji (A, B, C, i t. d.).
2. Nazwa przedsiębiorstwa, nazwa i miejsce zamieszkania przedsiębiorcy i jego adres.
3. Linja komunikacyjna (wymienić krańcowe stacje np. Warszawa — Radom).
4. Odcinek na który został wydany bilet (np. Warszawa — Tarczyn, Grójec — Jedlińsk).
5. Numery kursów według rozkładu jazdy (1, 2, 3 od początku doby).
6. Liczby oznaczające dzień miesiąca (od 1 do 31 włącznie).
7. Cena biletu wraz z opłatą na rzecz Państwowego Funduszu Drogowego.

Biletów nieostemplowanych pasażerom wydawać nie wolno.

Wydający bilety powinien skasować na bilecie cyfrę wskazującą kolejność kursu i dzień miesiąca. Skasowane bilety powinni pasażerowie zatrzymać w czasie przejazdu i okazywać na żądanie zaprzysiężonej służby drogowej oraz upoważnionych organów władz wymiarowych i poborowych.

§ 33. Do odwołań w sprawie wymiaru opłaty ma zastosowanie przepis art. 15.

§ 34. Postanowienia § 20 co do stosowania ulg oraz § 21 co do odwołań mają również zastosowanie w sprawach odnoszących się do ulg w opłacie od biletów i do płacenia opłaty od rzeczywiście sprzedanych biletów (§ 31).

4. Opłaty od reklam (art. 19).

§ 35. Opłacie podlegają wszelkie reklamy umieszczane, wywieszane lub wyświetlane poza granicami administracyjnemi miast wzdłuż dróg publicznych.

Obowiązek płacenia opłaty powstaje z pierwszym dniem następnego miesiąca po ustawieniu reklamy a ustaje po usunięciu reklamy.

Opłata obciąża właściciela reklamy.

§ 36. Opłata roczna wynosi:

1) Od reklam podających adresy stacyj benzynowych, warsztatów naprawy pojazdów mechanicznych, składów części zamiennych pojazdów mechanicznych, tudzież od reklam towarzystw turystycznych zależnie od zajmowanych przez te reklamy powierzchni, a mianowicie:
   a) od 0,5 m^2 do 2 m^2 . . . 10 zł.
   b) ponad 2 m^2 . . . . . 15 „
2) Od innych reklam po 25 zł. od 1 m^2 zajmowanej powierzchni.

Przy obliczeniu powierzchni nie uwzględnia się ułamka mniejszego niż 0,5 m^2, a ułamek 0,5 m^2 i wyżej liczy się za 1 m^2.

§ 37. Zarządy drogowe obowiązane są przesyłać właściwym wydziałom powiatowym w ciągu 10 pierwszych dni każdego miesiąca wykazy reklam ustawionych w ciągu poprzedniego miesiąca podlegających opłacie z podaniem ich kategoryj (p. 1 i 2 § 36) i wymiarów oraz zawiadamiać je o wszelkich zmianach mających znaczenie dla wymiaru opłaty.

§ 38. Wydziały powiatowe prowadzić będą rejestr reklam podlegających opłacie według wzoru Nr. 7 dołączonego do niniejszego rozporządzenia i odnotowywać w nim wszelkie zmiany.

§ 39. Opłata wymierzana jest przez wydziały powiatowe za cały rok budżetowy.

Jeżeli obowiązek płacenia opłaty powstał w ciągu roku budżetowego opłatę wymierza się w stosunku rocznym od najbliższego miesiąca po ustawieniu reklamy do końca odnośnego roku budżetowego.

§ 40. Przepis § 30 ma również zastosowanie do opłaty od reklam.

§ 41. Opłatę uiszcza się jednorazowo za cały rok budżetowy, a w wypadkach, w których obowiązek zapłaty powstał w ciągu roku, jednorazowo za pozostałe miesiące roku w ciągu czternastu dni po doręczeniu nakazu płatniczego.

§ 42. Do odwołań w sprawie wymiaru opłaty ma zastosowanie art. 15.

Rozdział III.

POBÓR I ZARACHOWYWANIE OPŁAT ORAZ WYPŁATA ODSZKODOWANIA DLA WŁADZ WYMIAROWYCH.

§ 43. Władze wymiarowe prowadzić będą dla każdego rodzaju opłaty osobno księgi bier-

cze na każdy rok budżetowy według wzoru Nr. 8, stanowiącego załącznik do niniejszego rozporządzenia.

§ 44. Nakazy płatnicze powinny być wystawiane według wzorów Nr. 9, 10, 11 i 12, stanowiących załączniki do niniejszego rozporządzenia.

§ 45. Płatnik uiszcza opłatę przez Pocztową Kasę Oszczędności zapomocą specjalnych blankietów. W tym celu powinny być płatnikom rozesłane w potrzebnej ilości blankiety nadawcze Pocztowej Kasy Oszczędności przeznaczone do wpłacenia należności z tytułu opłat. Blankiety takie również można otrzymywać u władz wymiarowych. Blankiety przeznaczone do uiszczenia opłat składają się z trzech części. Jedna część „Potwierdzenie dla wpłacającego" przeznaczona jest dla płatnika, druga „Dowód wpłaty" składa się z dwóch odcinków, z których jeden przeznaczony jest dla urzędu wojewódzkiego a drugi dla władzy wymiarowej i trzecia „Dowód wpisu" dla Pocztowej Kasy Oszczędności.

§ 46. Uiszczenia w księgach bierczych wpisywać będą władze wymiarowe na podstawie otrzymywanych dowodów wpłaty z Pocztowej Kasy Oszczędności.

§ 47. Opłaty nieuiszczone przez płatników w przepisanych terminach płatności stają się zaległością, która będzie ściągnięta przez zarządy gmin miejskich i wiejskich przymusowo z karami za zwłokę i kosztami egzekucyjnemi.

Zarządy gmin wiejskich ściągają zaległe opłaty na skutek zarządzenia wydziału powiatowego.

Kary za zwłokę należy liczyć począwszy od piętnastego dnia po upływie terminu płatności, a to stosownie do postanowień art. 2 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. (Dz. U R. P. Nr. 73, poz. 721), zmienionej częściowo rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 maja 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 46, poz. 401).

Ściągnięte przymusowo opłaty wraz z karami za zwłokę powinny być wpłacone przez organa egzekucyjne w ten sam sposób jak należności z tytułu opłat (§ 45).

Koszty i opłaty egzekucyjne zatrzymuje gmina, która dokonała egzekucji.

§ 48. Kontrola całego postępowania wymiarowego i poborowego należy do właściwych urzędów wojewódzkich, a w mieście Warszawie do Komisarjatu Rządu.

§ 49. Władze wymiarowe (magistraty, zarządy gmin miejskich i wydziały powiatowe) otrzymują odszkodowanie w wysokości 5% z sum wpłaconych na rachunek Państwowego Funduszu Drogowego z tytułu opłat, kar za zwłokę oraz odsetek za odroczenie.

Należność wypłaca się po upływie każdego kwartału okresu budżetowego w ciągu następnego miesiąca.

Wysokość odszkodowania oblicza i asygnuje urząd wojewódzki.

Rozdział IV.

POBIERANIE GRZYWIEN ZA PRZEKROCZENIA PRZEPISÓW PORZĄDKOWYCH NA DROGACH PUBLICZNYCH (art. 2 p. 3) ORAZ KAR PIENIĘŻNYCH ZA PRZEKROCZENIE PRZEPISÓW O PAŃSTWOWYM FUNDUSZU DROGOWYM (art. 21).

§ 50. Kary pieniężne (art. 21) uiszcza się w ten sam sposób jak należności z tytułu opłat.

§ 51. Grzywny (art. 2 p. 3) orzeczone przez powiatowe władze administracji ogólnej uiszcza płatnik przez Pocztową Kasę Oszczędności zapomocą specjalnych blankietów na konta czekowe właściwych urzędów wojewódzkich. Blankiety te składają się z trzech części: jedna część „Potwierdzenie dla wpłacającego", przeznaczona jest dla płatnika, druga „Dowód wpłaty" składa się z dwóch odcinków, z których jeden przeznaczony jest dla urzędu wojewódzkiego, a drugi dla władzy, która wymierzyła karę grzywny i trzecia „Dowód wpisu" dla Pocztowej Kasy Oszczędności.

Do wezwania (art. 54 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu karno-administracyjnem Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 365) dołączyć powinna władza blankiet nadawczy Pocztowej Kasy Oszczędności według powyższego wzoru.

W ten sam sposób uiszczane będą również grzywny nakładane w postępowaniu karno-administracyjnem nakazowem.

Rozdział V.

POSTANOWIENIA PRZEJŚCIOWE I KOŃCOWE.

§ 52. Materjały potrzebne do wymiaru opłaty w roku budżetowym 1931/32 zestawione według stanu z dnia 1 marca obowiązane są władze wymienione w §§ 7, 13, 25, 37 przesłać właściwym władzom wymiarowym najpóźniej do dnia 15 kwietnia 1931 r.

§ 53. Rozesłanie nakazów płatniczych powinno być dokonane najpóźniej do 15 maja 1931 r. Wymierzone opłaty powinny być zapłacone do 15 czerwca 1931 r.

§ 54. Przepisy art. 22 ust. 2 pp. 1, 2, 4 i 5 dotyczą pojazdów mechanicznych wymienionych w artykułach 6 i 8 oraz pojazdów konnych wymienionych w art. 8.

§ 55. Opłaty za rejestrację pojazdów mechanicznych uiszczone w okresie czasu od 1 stycznia 1931 r. podlegają zaliczeniu na poczet opłat od pojazdów mechanicznych (art. 6) przypadających do zapłaty w roku 1931/1932.

§ 56. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1931 r.*)

---

*) Załączników nie przedrukowano.

Poz. 151. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 lutego 1931 r. w sprawie uzupełnienia rozporządzenia z dnia 20 czerwca 1927 r. o organizacji i zakresie działania izb skarbowych i podległych izbom urzędów skarbowych.

Poz. 152. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrami Spraw Wojskowych i Skarbu z dnia 14 marca 1931 r. w sprawie uzupełnienia wykazu przedsiębiorstw, wymienionych w art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o ulgach dla przedsiębiorstw przemysłowych i komunikacyjnych.

Poz. 153. Oświadczenie rządowe z dnia 31 grudnia 1930 r. w sprawie ratyfikacji przez Rumunję międzynarodowej konwencji w sprawie wieku dopuszczania dzieci do pracy w rolnictwie, przyjętej jako projekt dnia 16 listopada 1921 r. w Genewie na ogólnej konferencji międzynarodowej organizacji pracy Ligi Narodów.

z 26 marca Nr. 26 Rok 1931

Poz. 154. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 marca 1931 r. w sprawie powołania urzędu Naczelnego Nadzwyczajnego Komisarza do spraw walki z epidemjami.

Poz. 155. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 marca 1931 r. o utworzeniu powiatu grodzkiego Śródmiejsko-Warszawskiego *).

Na podstawie art. 87 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragraf 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 5 lipca 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej na obszarze miasta stołecznego Warszawy (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 647) otrzymuje brzmienie następujące:

„Dla celów administracji ogólnej obszar m. st. Warszawy dzieli się na cztery powiaty grodzkie, a mianowicie:

1) Śródmiejsko-Warszawski,
2) Północno-Warszawski,
3) Południowo-Warszawski,
4) Prasko-Warszawski.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1931 r.

*) Wyjątki.

Poz. 156. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 marca 1931 r. o zniesieniu gminy wiejskiej Hutnawieś w powiecie bydgoskim, województwie poznańskiem.

Poz. 157. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 marca 1931 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Baszyny w powiecie krotoszyńskim, województwie poznańskiem.

Poz. 158. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 marca 1931 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Brzoza w powiecie krotoszyńskim, województwie poznańskiem.

Poz. 159. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 marca 1931 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Dusznagórka i o zmianie granic gminy wiejskiej Orpiszew w powiecie krotoszyńskim, województwie poznańskiem.

Poz. 160. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 marca 1931 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Dziekanowice w pow. gnieźnieńskim, województwie poznańskiem.

Poz. 161. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 marca 1931 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Korytnica w powiecie krotoszyńskim, województwie poznańskiem.

Poz. 162. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 marca 1931 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Kuźnica Kącka w powiecie odolanowskim, województwie poznańskiem.

Poz. 163. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 marca 1931 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Mszano w powiecie brodnickim, województwie pomorskiem.

Poz. 164. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 11 lutego 1931 r. w sprawie zwrotu ceł przy wywozie gotowych wyrobów włókienniczych.

Poz. 165. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 20 lutego 1931 r. w sprawie zmiany cła przywozowego od zapałek, zapalniczek i kamieni do zapalniczek.

Poz. 166. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 marca 1931 r. o ustaleniu liczby i siedzib sędziów śledczych w okręgach sądów okręgowych w Lublinie i Włocławku.

Poz. 167. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 14 marca 1931 r. o przyznaniu X Międzynarodowym Targom, mającym się odbyć w Poznaniu w czasie od 26 kwietnia do 3 maja 1931 r. włącznie, ulg w sprawie ochrony wynalazków, wzorów i znaków towarowych.

z 28 marca Nr. 27 Rok 1931

Poz. 168. Ustawa z dnia 17 marca 1931 r. w sprawie zmiany ustawy z dnia 1 lipca 1926 r. o opłatach stemplowych.

Poz. 169. Ustawa z dnia 18 marca 1931 r. upoważniająca Ministra Skarbu do udzielenia pożyczki Państwowemu Funduszowi Drogowemu.

Poz. 170. Ustawa z dnia 18 marca 1931 r. o zmianie niektórych postanowień ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. o zaopatrzeniu emerytalnem funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych *).

Poz. 171. Ustawa z dnia 18 marca 1931 r. o opłacie od kart do gry.

Poz. 172. Ustawa z dnia 20 marca 1931 r. o samoistnym podatku wyrównawczym dla gmin wiejskich.

Poz. 173. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 marca 1931 r. o zmianie granic gminy wiejskiej Krążkowy w powiecie kępińskim, województwie poznańskiem.

Poz. 174. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 marca 1931 r. o zmianie granic gmin wiejskich Elżbieciny, Góżdzin, Rataje i Ruchocice w powiecie wolsztyńskim, województwie poznańskiem.

Poz. 175. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 marca 1931 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Nowawieś w powiecie krotoszyńskim, województwie poznańskiem.

Poz. 176. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 marca 1931 r o zniesieniu obszaru dworskiego Sikorzyno i o utworzeniu z jego terytorjum gminy wiejskiej tej samej nazwy w powiecie kartuskim, województwie pomorskiem.

Poz. 177. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 marca 1931 r. o zniesieniu obszarów dworskich Świba i Świbica w powiecie kępińskim, województwie poznańskiem.

Poz. 178. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 marca 1931 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Świnków w powiecie krotoszyńskim, województwie poznańskiem.

Poz. 179. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 marca 1931 r. o zniesieniu obszaru dworskiego Tuczki w powiecie działdowskim, województwie pomorskiem.

Poz. 180. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 marca 1931 r. o zmianie granic obszarów dworskich Chocicza i Sabaszczewo w powiecie średzkim, województwie poznańskiem.

Poz. 181. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 marca 1931 r. o zmianie granic miasta Grabowa w powiecie ostrzeszowskim, województwie poznańskiem.

Poz. 182. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 marca 1931 r. o rozszerzeniu granic miasta Jasła w powiecie jasielskim, województwie krakowskiem.

Poz. 183. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 marca 1931 r. o rozszerzeniu granic miasta Łapy w powiecie wysoko-mazowieckim, województwie białostockiem.

Poz. 184. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 marca 1931 r. o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 marca 1926 r. o stosunku służbowym, uposażeniu i zaopatrzeniu emerytalnem pracowników Pocztowej Kasy Oszczędności.

Poz. 185. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 marca 1931 r. o zmianie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 kwietnia 1928 r. o stosunku służbowym, uposażeniu i zaopatrzeniu emerytalnem pracowników Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń Wzajemnych.

Poz. 186. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 24 marca 1931 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 listopada 1929 r. o stosunku służbowym, uposażeniu i zaopatrzeniu emerytalnem pracowników Państwowego Banku Rolnego.

Poz. 187. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Skarbu z dnia 20 marca 1931 r. o uchyleniu rozporządzenia z dnia 12 czerwca 1929 r. w sprawie obniżenia wkładek zakładów pracy oraz podwyższenia norm zasiłków, ustanowionych w ustawie z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

---

z 30 marca Nr. 28 Rok 1931

Poz. 188. Ustawa Skarbowa z dnia 21 marca 1931 r. na okres od 1 kwietnia 1931 r. do 31 marca 1932 r.

Poz. 189. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 marca 1931 r. o zmianie granic powiatu bialskiego i włodawskiego w województwie lubelskiem.

Poz. 190. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 marca 1931 r. o rozszerzeniu granic

---

*) Wobec zapowiedzi ogłoszenia jednolitego tekstu ustawy z dnia 11 grudnia 1923 r. — treści ustawy z dn. 18 marca 1931 r. nie przedrukowano.

miasta Nakła w powiecie wyrzyskim, województwie poznańskiem.

Poz. 191. Rozporządzenie Ministra Robót Publicznych w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych z dnia 7 marca 1931 r. rozciągające przepisy policyjno-budowlane dla gmin miejskich na niektóre osiedla gmin wiejskich na obszarze województwa lubelskiego.

---

z 31 marca Nr. 29 Rok 1931

Poz. 192. Ustawa z dnia 17 marca 1931 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 8 listopada 1927 r., uzupełniającego art. 24 ustawy o państwowym podatku dochodowym.

Art. 1. Art. 1 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 8 listopada 1927 r. w sprawie uzupełnienia art. 24 ustawy o państwowym podatku dochodowym (Dz. U. R. P. Nr. 101, poz. 871) otrzymuje brzmienie następujące:

„Dochody z uposażeń służbowych, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę, wypłacanych z funduszów Państwa oraz związków komunalnych, nie podlegają dodatkowi na rzecz związków komunalnych".

Art. 2. Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrom: Spraw Wewnętrznych i Skarbu.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 kwietnia 1931 r.

Poz. 193. Ustawa z dn. 21 marca 1931 r. o zmianie i uzupełnieniu niektórych postanowień rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o zaopatrzeniu byłych skazańców politycznych (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 245).

Art. 1. (1) Art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o zaopatrzeniu byłych skazańców politycznych (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 245) otrzymuje brzmienie:

„(1) Zaopatrzenie ze Skarbu Państwa przysługuje na zasadzie niniejszego rozporządzenia:

a) osobom, które za działalność, zmierzającą do odzyskania niepodległości Państwa Polskiego lub zjednoczenia ziem polskich, wchodzących w skład Państwa Polskiego, wyrokami sądów państw obcych, względnie orzeczeniami lub zarządzeniami władz administracyjnych lub wojskowych, zostały skazane na karę ciężkiego więzienia, albo inną karę pozbawienia wolności na przeciąg co najmniej jednego roku, względnie karę osiedlenia;

b) osobom, które aresztowane za działalność określoną pod lit. a), jako podejrzane o zdradę stanu lub inne zbrodnie polityczne, zagrożone karą śmierci, ciężkich robót, pozbawienia wolności na przeciąg co najmniej jednego roku, względnie karę osiedlenia, pozostawały łącznie w aresztach, w więzieniach śledczych lub w obozach koncentracyjnych przynajmniej przez jeden rok;

c) osobom, które za działalność, określoną pod lit. a), w drodze administracyjnej zostały zesłane przez władze rosyjskie przynajmniej na okres dwóch lat na Syberję (do b. gubernij jenisejskiej, irkuckiej, tobolskiej lub tomskiej, albo na obszary: amurski, jakucki, przymorski lub zabajkalski, oraz na Sachalin), lub do b. gubernij: archangielskiej, wiackiej i wołogodzkiej;

d) wdowom i sierotom do 18 roku życia włącznie po straconym na podstawie wyroków za działalność, określoną pod lit. a), tudzież pozostałym po osobach, wyliczonych pod lit. a), b) i c), wdowom poślubionym przed przyznaniem zaopatrzenia, oraz sierotom do 18 roku życia włącznie, pochodzącym z małżeństwa, zawartego przez b. skazańca przed przyznaniem mu zaopatrzenia jako b. skazańcowi politycznemu, o ile osoby te nie posiadają środków, zapewniających utrzymanie;

e) rodzicom po straconych lub zmarłych byłych skazańcach politycznych, objętych lit. a), o ile stracony lub zmarły skazaniec nie pozostawił wdowy lub dzieci i o ile rodzice nie pobierają żadnego innego zaopatrzenia ze Skarbu Państwa, albo też z jakiegokolwiek bądź innego tytułu z funduszów publicznych, lub też nie posiadają innych środków, zapewniających utrzymanie.

(2) Osobom, wymienionym pod lit. a), b) i c), służy prawo do zaopatrzenia, jeżeli osoby te nie posiadają środków, zapewniających utrzymanie, a nadto utraciły co najmniej 50% zdolności do zarobkowania lub przekroczyły 55 rok życia.

(3) Przez posiadanie środków, zapewniających utrzymanie, rozumieć należy uzyskiwanie przez daną osobę dochodu, przekraczającego minimum, wolne od płacenia podatku dochodowego".

(2) Art. 2 otrzymuje brzmienie:

„(1) Zaopatrzenie osób, wymienionych w art. 1 pod lit. a), b) i c), wynosi miesięcznie: samotnych — 125 zł., żonatych — o ile żona została zaślubiona przed przyznaniem zaopatrzenia — 150 zł.

(2) Ponadto przyznaje się tym osobom prawo do leczenia i protezowania na koszt Skarbu Państwa, o ile choroba lub kalectwo pozostaje w związku z ich działalnością, wymienioną w art. 1 pod lit. a).

(3) Osoby zniedołężniałe lub ułomne nieodzownie potrzebujące stałej opieki, na własną prośbę, a osoby psychicznie chore na wniosek właściwego opiekuna mogą być na koszt Skarbu Państwa umieszczane w odpowiednich zakła-

dach opiekuńczych, względnie w zakładach dla psychicznie chorych, przyczem przez cały czas przebywania w takich zakładach osoby samotne pobierają jedną piątą część przyznanego im zaopatrzenia, osoby zaś, posiadające rodzinę, nie pobierają żadnego zaopatrzenia, a w tym ostatnim wypadku żona i dzieci przez cały czas przebywania męża, względnie rodzica w zakładzie dla psychicznie chorych, mają prawo do pobierania zaopatrzenia, przewidzianego dla wdów i sierot.

(4) Jeżeli z powodu braku miejsca lub innych ważnych przyczyn osoba, objęta powyższem postanowieniem, nie może być umieszczona w zakładzie opiekuńczym, Minister Skarbu na wniosek komisji kwalifikacyjnej jest uprawniony przyznać dodatek pielęgnacyjny w wysokości dwóch piątych zaopatrzenia w wymiarze dla samotnego.

(3) Art. 3 otrzymuje brzmienie:

„(1) Zaopatrzenie osób, wymienionych w art. 1 pod lit. d), wynosi miesięcznie:

a) dla wdowy—połowę zaopatrzenia zmarłego męża skazańca, w wymiarze dla samotnego;

b) dla każdego dziecka — sieroty, którego matka pobiera zaopatrzenie, po jednej trzeciej części zaopatrzenia wdowy.

c) dla każdego dziecka — sieroty, którego matka nie żyje lub nie pobiera zaopatrzenia, po połowie zaopatrzenia wdowy.

(2) Suma zaopatrzenia wdowiego łącznie z zaopatrzeniem sierocem, względnie suma zaopatrzenia sierocego, nie może przekraczać zaopatrzenia zmarłego skazańca w wymiarze dla samotnego.

(3) Zaopatrzenie każdego z rodziców, wymienionych w art. 1 pod lit. e), wynosi miesięcznie jedną czwartą część zaopatrzenia skazańca w wymiarze dla samotnego.

(4) Wdowie, względnie sierotom lub innym osobom, które pokryły koszty pogrzebu byłego skazańca politycznego, zmarłego po przyznaniu mu zaopatrzenia, zwraca się koszty pogrzebu w wysokości jednomiesięcznego zaopatrzenia zmarłego".

(4) W art. 6 dodaje się na końcu jako ustęp 2:

„Zaopatrzenie byłych skazańców politycznych oraz pozostałych wdów, sierot i rodziców nie może ulec zapowiedzeniu lub zajęciu sądowemu".

(5) Art. 7 otrzymuje brzmienie:

„(1) Od zaopatrzenia są wyłączone osoby, które po dokonaniu czynów, wymienionych w art. 1 pod lit. a), będących podstawą aresztowania lub skazania tych osób, względnie postawienia ich w stan oskarżenia, postępowaniem hańbiącem oraz wysługującem się władzom śledczym i zwróconem przeciwko interesowi Narodu Polskiego wykazały, że nie są godne przyznania im zaopatrzenia.

(2) O wyłączeniu od zaopatrzenia osób, objętych powyższem postanowieniem, rozstrzyga ostatecznie Minister Skarbu na wniosek komisji kwalifikacyjnej, wymienionej w art. 9".

(6) W art. 8 skreśla się zdanie pod lit. e) oraz dodaje się dalsze postanowienia w następującem brzmieniu:

„(1) W razie uzyskania przez osobę uprawnioną środków, zapewniających utrzymanie na czas posiadania tych środków, zawiesza się prawo do korzystania z zaopatrzenia.

(2) Osoba, która podstępnie uzyskała zaopatrzenie, przypadające na zasadzie niniejszego rozporządzenia, lub wyższy wymiar zaopatrzenia, może być pozbawiona prawa do dalszego pobierania tego zaopatrzenia, niezależnie od ewentualnej odpowiedzialności karno-sądowej. Minister Skarbu jest uprawniony do natychmiastowego zawieszenia wypłaty całości lub części zaopatrzenia do czasu uprawomocnienia się orzeczenia władzy w trybie postępowania administracyjnego.

(3) Kwoty, nienależnie pobrane przez byłego skazańca politycznego (wdowę, sierotę lub rodziców skazańca), podlegają zwrotowi bez względu na to, czy miało miejsce świadome wprowadzenie władzy w błąd przez zainteresowaną osobę, niezależnie od ewentualnej odpowiedzialności karno-sądowej".

(7) Art 9 otrzymuje brzmienie:

„(1) O prawie do zaopatrzenia orzeka Minister Skarbu na zasadzie uchwały komisji kwalifikacyjnej, utworzonej przy Ministerstwie Skarbu, w której skład wchodzą:

(2) Wyznaczony przez Ministra Skarbu urzędnik jako przewodniczący, oraz pięciu członków: jeden, wyznaczony przez Ministra Pracy i Opieki Społecznej, jako zastępca przewodniczącego, jeden przez Ministra Spraw Wewnętrznych, jeden przez Ministra Sprawiedliwości, oraz dwóch przedstawicieli, powołanych przez Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej z pośród kandydatów, zaproponowanych w ilości po cztery osoby przez poszczególne stowarzyszenia, względnie związki b. skazańców politycznych, których statuty zostały zatwierdzone przez władze naczelne. W ten sam sposób będą wyznaczeni, względnie powołani zastępcy".

(8) Po art. 9 wstawia się jako art. 10 postanowienie:

„W wyjątkowych przypadkach, zasługujących na szczególne uwzględnienie, Minister Skarbu na wniosek komisji kwalifikacyjnej może przyznawać określone wyżej zaopatrzenie także osobom, które wprawdzie nie odpowiadają jednemu z warunków art. 1 co do orzeczonej, zagrożonej lub odcierpianej kary, względnie co do okresu przebywania w areszcie lub więzieniu śledczem, które jednakże swoją działalnością wybitniej zasłużyły się dla sprawy odzyskania niepodległości Państwa Polskiego lub zjednoczenia ziem polskich, wchodzących w skład Państwa Polskiego, albo też w związku z tą działal-

nością uległy chorobom lub kalectwu, zmniejszającym co najmniej o 50% zdolność tych osób do zarobkowania".

Art. 2. (1) Wykonanie niniejszej ustawy porucza się Ministrowi Skarbu w porozumieniu z Ministrami: Pracy i Opieki Społecznej, Spraw Wewnętrznych i Sprawiedliwości.

(2) Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 6 marca 1928 r. o zaopatrzeniu b. skazańców politycznych (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 245) z uwzględnieniem zmian, wprowadzonych niniejszą ustawą.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1931 r.

Poz. 194. Ustawa z dnia 21 marca 1931 r. w sprawie zapewnienia czasowych mieszkań i pomieszczeń dla zwolnionych robotników rolnych.

Art. 1. (1) Robotnicy rolni, których umowy o pracę ustają z dniem 31 marca danego roku i którzy do tego terminu zajmowali na podstawie tych umów stanowiące część ich uposażenia mieszkania służbowe i przynależne do tych mieszkań ich pomieszczenia, nie mogą być usunięci z tych mieszkań i pomieszczeń do dnia 31 maja tegoż roku, o ile na ich miejsce nie zostali najęci inni robotnicy.

(2) Jeżeli na miejsce zwolnionego robotnika rolnego został najęty inny robotnik, mający zająć mieszkanie zwolnionego, a dany pracodawca posiada inne wolne mieszkanie robotnicze, powinien on zwolnionego robotnika na czas do 31 maja ulokować w wolnem mieszkaniu.

(3) Obowiązek pracodawcy pozostawienia zwolnionego robotnika w zajmowanem przez niego mieszkaniu, względnie ulokowanie takiego robotnika w innem wolnem mieszkaniu nie stwarza między stronami stosunku najmu mieszkania, wobec czego nie ma w tym wypadku zastosowania ustawa z dnia 11 kwietnia 1924 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406).

(4) Wysokość odszkodowania za wskazane w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu mieszkania i pomieszczenia nie może przekraczać 5 złotych miesięcznie.

Art. 2. (1) W wypadku, gdy pracodawca z powodu najęcia nowych robotników rolnych nie posiada wolnych mieszkań robotniczych, nie może on sprzeciwiać się zamieszkaniu zwolnionych robotników przez okres czasu od 31 marca do 31 maja razem z robotnikami zatrudnionymi u niego, o ile ci na to się zgodzili.

(2) Postanowienia ust. 3 art. 1 ustawy niniejszej mają w tym wypadku odpowiednie zastosowanie.

Art. 3. (1) Postanowienia art. 1 i 2 nie mają zastosowania w następujących wypadkach:

a) jeżeli umowa o pracę została rozwiązana na życzenie robotnika;
b) jeżeli robotnik posiada lub otrzyma inne mieszkanie;
c) jeżeli robotnik otrzymał stałe zatrudnienie u innego pracodawcy;
d) jeżeli umowa została wypowiedziana we właściwym czasie wskutek dopuszczenia się przez robotnika względem pracodawcy czynu karalnego w myśl kodeksu karnego, względnie jeżeli robotnik dopuścił się takiego czynu w okresie wypowiedzenia.

(2) Jeżeli robotnik, korzystający z uprawnień, przewidzianych w art. 1 i 2 ustawy niniejszej, dopuścił się czynu, wymienionego w pkt. d) niniejszego artykułu, wówczas traci on te uprawnienia.

Art. 4. (1) Ustawa niniejsza obowiązuje do dnia 31 maja 1932 r.

(2) Rada Ministrów jest władna przedłużać moc obowiązującą niniejszej ustawy.

Art. 5. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Ministrom: Pracy i Opieki Społecznej, Rolnictwa, Sprawiedliwości oraz Spraw Wewnętrznych.

Art. 6. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na terenie województw: warszawskiego, lubelskiego, łódzkiego, kieleckiego, białostockiego, wileńskiego, nowogródzkiego, poleskiego, wołyńskiego, krakowskiego, lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego.

Poz. 195. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 lutego 1931 r. o zakładach leczniczych.

Na podstawie art. 22, 27, 38, 48, 61, 71 i 87 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 382) zarządzam co następuje.

§ 1. Artykuły (art.), powołane w rozporządzeniu bez bliższego określenia, oznaczają postanowienia rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych.

Paragrafy (§), powołane w rozporządzeniu bez bliższego określenia, oznaczają postanowienia niniejszego rozporządzenia.

Do art. 2.

§ 2. Do specjalnych zakładów leczniczych zalicza się również zakłady leczniczo-zapobiegawcze.

Do art. 3.

§ 3. Zakłady lecznicze, prowadzone bez zamiaru osiągnięcia zysków, są szpitalami bez

względu na to, czy utrzymuje je Państwo, związki komunalne, międzykomunalne, fundacje, instytucje ubezpieczeń społecznych, zakony, kongregacje, stowarzyszenia, inne osoby prawne lub fizyczne, oraz bez względu na przyjętą nazwę tego zakładu leczniczego. Nazwa jednak szpitala winna być zgodna z jego charakterem i przeznaczeniem.

Do art. 5.

§ 4. Wątpliwości, czy szpital posiada prawo publiczności z mocy samego prawa na podstawie art. 5, rozstrzyga władza, powołana do zatwierdzenia statutu szpitala (art. 18).

Do art. 8.

§ 5. Za lekarza urzędowego w rozumieniu art. 8 ustęp drugi uważa się państwowych lekarzy powiatowych i innych lekarzy państwowych, działających w jego zastępstwie przy zwalczaniu chorób zakaźnych, oraz lekarzy samorządowych w razie przekazania organom samorządowym funkcyj powiatowych władz administracji ogólnej w dziedzinie administracji zdrowia publicznego na podstawie art. 76, 78 lub 90 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86).

Zakaźnie chorych, skierowanych do szpitala przez takich lekarzy, szpital publiczny jest obowiązany przyjąć, jeśli tylko szpital wogóle przyjmuje takich chorych, a umieszczenie chorego w szpitalu jest możliwe, i to bez narażenia innych chorych na zakażenie.

§ 6. Jeśli szpital ma być przeznaczony do przyjmowania przedewszystkiem chorych z okręgu szpitalnego, to okrąg ten winien być oznaczony w statucie. Chorym, pochodzącym z okręgu szpitalnego, może być przyznawane pierwszeństwo przyjęcia do szpitala przed innymi chorymi, jednak z tego powodu, że chory pochodzi z poza okręgu szpitalnego, nie może być odmówione przyjęcie do szpitala chorego, potrzebującego niezbędnie natychmiastowej pomocy szpitalnej.

Do art. 9.

§ 7. Koszty pogrzebu, o ile je pokrył zaliczkowo szpital, ściąga się od tych samych osób, związków komunalnych i instytucyj, które są obowiązane do zwrotu kosztów leczenia.

Do art. 10.

§ 8. Szpital może dzielić się na klasy, jednak podział ten winien być w statucie wyraźnie określony, a liczba klas nie może przekraczać trzech. Jeśli szpital ma tylko jedną klasę, uważa się ją za III-cią, jeżeli ma dwie klasy, niższa jest III-cią a wyższa II-gą, jeśli zaś ma trzy klasy, najniższa jest III-cią, wyższą II-gą, a najwyższa I-szą.

Liczba łóżek na klasie II-giej lub II-giej i I-ej łącznie nie może przekraczać $^{1}/_{4}$ części liczby łóżek na klasie III-ciej, a liczba łóżek na klasie I-ej nie może wynosić więcej niż połowę liczby łóżek klasy II-ej.

Do art. 13.

§ 9. Za szpitale ogólne, do których założenia są obowiązane powiatowe związki komunalne oraz miasta wydzielone z powiatów, uważa się takie szpitale, które zapewniają leczenie chorych na choroby wszelkiego rodzaju, a co najmniej na choroby wewnętrzne, chirurgiczne, kobiece z akuszerją oraz zakaźne.

Obowiązkowi utrzymywania szpitala ogólnego może związek komunalny uczynić zadość także przez utrzymywanie kilku szpitali ogólnych lub specjalnych, które razem wzięte zabezpieczą leczenie chorych na określone wyżej choroby.

Wielkość i liczba szpitali winna być taka, by mogły one zaspokoić w pełni potrzeby miejscowe.

Do art. 17.

§ 10. Statut szpitala winien sporządzić i przedstawić do zatwierdzenia ten, kto zarządza szpitalem bez względu na to, czyją własnością jest szpital.

Statut należy sporządzić i przedłożyć właściwej władzy w 3-ch egzemplarzach, z których po zatwierdzeniu jeden zostaje zwrócony szpitalowi, drugi przechowuje wojewódzka władza administracji ogólnej, a trzeci Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Statut szpitalny winien być sporządzony również wówczas, gdy fundacja, do której należy szpital, posiada statut fundacyjny.

Statut szpitala publicznego winien zawierać co najmniej następujące dane:

a) nazwa, adres, charakter i rodzaj szpitala (publiczny, ogólny, specjalny) liczba łóżek, przeznaczenie (bez różnicy płci, dla mężczyzn, kobiet, dzieci), na jakie choroby chorych przyjmuje, rozmiar świadczeń na rzecz chorych, właściciel i utrzymujący szpital, majątek szpitala, prawna podstawa prawa publiczności, ewentualny okrąg szpitalny;
b) ustrój wewnętrzny szpitala, t. j. podział na oddziały i klasy ze wskazaniem liczby pokojów i łóżek, przeznaczonych dla poszczególnych oddziałów i klas, specjalne urządzenia lecznicze (pracownie, apteka, sale operacyjne i t. p.);
c) środki na utrzymanie i prowadzenie szpitala, środki na zaspokojenie nadzwyczajnych potrzeb szpitala fundusz rezerwowy, inwestycyjny);
d) zasady obliczania opłat dziennych oraz ewentualne opłaty dodatkowe na I-ej klasie, udzielanie ulg;
e) zakres działania organów, zarządzających szpitalem (organ uchwalający i kontrolujący, organ wykonawczy, dyrektor szpitala, rada szpitalna);

f) kategorje pracowników, ich zasadnicze prawa i obowiązki, dopuszczalność zajęć ubocznych pracowników, sposób obsadzania stanowisk lekarskich i innych, wymagane kwalifikacje, przepisy o konkursach;

g) ewentualny stosunek do klinik uniwersyteckich i innych instytucyj, współdziałanie w kształceniu lekarzy, a zwłaszcza przyjmowanie do szpitala lekarzy dla odbycia jednorocznej obowiązkowej praktyki szpitalnej;

h) miejsce i data sporządzenia statutu, podpis władzy lub organu zarządzającego szpitalem, a jeśli szpital już jest czynny, także dyrektora szpitala.

Zmiana statutu lub jego poszczególnych postanowień wymaga zatwierdzenia władzy, powołanej do zatwierdzenia statutu (art. 18).

Organ zarządzający szpitalem jest obowiązany wystąpić o zmianę statutu, jeśli postanowienia jego nie będą zgodne z obowiązującemi przepisami prawnemi, oraz jeśli jest zamierzone wprowadzenie w szpitalu zmian w sprawach, uregulowanych statutem.

Do art. 20.

§ 11. W szczególności dyrektor szpitala:

a) reprezentuje szpital nazewnątrz;

b) uczestniczy w inspekcjach, dokonywanych przez delegatów władz nadzorczych;

c) przedstawia sprawozdania w myśl obowiązujących przepisów właściwym władzom;

d) współdziała z władzami administracji sanitarnej w zwalczaniu chorobowości;

e) bierze udział w posiedzeniach rady szpitalnej i referuje na tych posiedzeniach sprawy szpitalne;

f) zarządza bezpośrednio szpitalem pod względem administracyjnym, lekarskim i gospodarczym;

g) układa preliminarze budżetowe i sporządza zamknięcia rachunkowe oraz przedstawia je właściwym organom;

h) ma pieczę nad należytem wykorzystaniem środków, przyznanych na utrzymanie szpitala; stara się o należyte zaopatrzenie szpitala we wszelkie narzędzia, aparaty, leki i t. p., niezbędne dla osiągnięcia jak najlepszych wyników leczenia, oraz o uposażenie szpitala w potrzebne urządzenia higjeniczne i o zaspokojenie gospodarczych potrzeb szpitala;

i) organizuje w granicach obowiązujących przepisów życie wewnętrzne szpitala, układa instrukcje służbowe i regulamin porządku wewnętrznego;

j) nadzoruje stan lecznictwa w szpitalu oraz dba o utrzymanie go na należytym poziomie;

k) nadzoruje przestrzeganie higieny szpitalnej, a w szczególności higjeny osobistej przez chorych i w stosunku do chorych;

l) decyduje o przyjęciu chorego do szpitala lub wyznacza do pełnienia tych czynności lekarzy szpitalnych z uwzględnieniem obowiązujących przepisów prawnych co do psychicznie chorych;

m) decyduje o potrzebie wykonania zabiegów operacyjnych w wypadkach, wskazanych w ustępie trzecim art. 37, oraz o zaniechaniu sekcji zwłok w wypadkach, wskazanych w ustępie trzecim art. 40;

n) jest bezpośrednim zwierzchnikiem wszystkich pracowników w szpitalu;

o) przyjmuje i zwalnia personel, wymieniony w ostatnim ustępie art. 22, o ile statut nie daje dyrektorowi większych uprawnień w tym zakresie, oraz przedkłada wnioski o przyjęcie lub zwolnienie innych pracowników szpitala;

p) inicjuje i popiera pracę naukową lekarzy szpitalnych, dba o utrzymanie i uzupełnienie lekarskiej czytelni oraz bibljoteki szpitalnej;

r) stara się o dokształcanie personelu sanitarnego średniego i niższego.

Statut może zawierać postanowienie, że dyrektor szpitala winien spełniać również czynności ordynatora szpitala.

Jeśli statut szpitala nie przewiduje stanowiska stałego zastępcy dyrektora, lub stanowisko to czasowo nie jest obsadzone, wyznacza dyrektor szpitala swego zastępcę z pośród ordynatorów. Na zastępcę dyrektora przechodzą w okresie zastępstwa pełne administracyjne i lekarskie uprawnienia i obowiązki dyrektora.

Do art. 22.

§ 12. Kwalifikacje, jakie winni posiadać kandydaci na stanowiska dyrektora szpitala, jego zastępcy, ordynatorów, kierowników oddziałów i pracowni szpitala, oraz na inne stanowiska w szpitalu, określa statut szpitala publicznego. Kandydaci winni jednak odpowiadać co najmniej warunkom, określonym w ustępie pierwszym i drugim (część pierwsza) art. 22.

Stanowiska dyrektorów, ich zastępców i ordynatorów mogą być nadawane z wyjątkiem, wskazanym w części drugiej ustępu trzeciego art. 22, tylko na podstawie publicznego konkursu. Statut szpitala może jednak postanowić, że także inne stanowiska, określone w statucie, będą obsadzane na podstawie konkursu.

Konkurs winien być rozpisany nie później, niż w ciągu dni 30 po opróżnieniu się stanowiska, które ma być obsadzone na podstawie konkursu. Ogłoszenie o konkursie winno być podane do publicznej wiadomości co najmniej w dwuch czasopismach lekarskich, z których, jedno wychodzące w stolicy, i w Monitorze Polskim, a odpis ogłoszenia winien być równocześnie przesłany do wiadomości władzy nad-

zorczej nad szpitalem, właściwej terytorjalnie izbie lekarskiej oraz Naczelnej Izbie Lekarskiej.

Termin do zgłaszania ofert nie może być krótszy niż 14 dni, a dłuższy niż 45 dni od dnia ogłoszenia w Monitorze Polskim; sąd konkursowy winien przedstawić swoje wnioski władzy mianującej nie później, niż w ciągu dni 30 po upływie terminu do składania ofert.

Funkcje sądu konkursowego wykonywa rada szpitalna lub, jeśli tak statut postanowi, fachowy sąd konkursowy. Fachowym jest sąd konkursowy wówczas, jeśli więcej niż połowa członków posiada wykształcenie lekarskie.

Do zawiadomień, wskazanych w ustępie szóstym art. 22, winny być dołączone akta konkursowe wraz z wszystkiemi ofertami oraz opinją sądu konkursowego.

Do art. 24.

§ 13. Lekarzem urzędowym odpowiedniej instancji, który w myśl punktu d) ustępu pierwszego art. 24 wchodzi jako członek w skład rady szpitalnej, jest dla szpitali, utrzymywanych przez wojewódzkie związki komunalne lub związki międzykomunalne, które podjęły się zadań wojewódzkich związków komunalnych, oraz przez miasto stołeczne Warszawę — naczelnik wydziału zdrowia w urzędzie wojewódzkim (w Komisarjacie Rządu) lub jego zastępca, a dla innych szpitali z wyjątkiem państwowych, państwowy lekarz powiatowy, urzędujący w tym powiecie, w którym leży szpital.

Jeśli funkcje powiatowych władz administracji ogólnej w dziedzinie administracji zdrowia publicznego zostały przekazane na podstawie art. 76 i 78 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) organom samorządowym, wchodzi w skład rady szpitalnej lekarz samorządowy, pełniący funkcje lekarza powiatowego.

W skład rady szpitalnej szpitala państwowego wchodzi jako członek lekarz tej władzy administracji ogólnej, którą oznaczy Minister Spraw Wewnętrznych

Dyrektor szpitala (względnie jego zastępca) jest członkiem rady szpitalnej i zarazem jej referentem.

Jeśli dla kilku szpitali została ustanowiona wspólna rada szpitalna, każdy z dyrektorów szpitali bierze udział z głosem stanowczym tylko w tej części posiedzenia, która dotyczy spraw szpitala, jemu podległego.

Jeśli na posiedzeniu są rozpatrywane sprawy ogólne, dotyczące większej liczby szpitali bierze udział z głosem stanowczym ten dyrektor szpitala, którego wyznaczy utrzymujący szpitale.

Regulamin swych obrad ustala sama rada szpitalna.

Jeśli statut fundacji nie stanowi inaczej, funkcje rady szpitalnej w szpitalach fundacyjnych pełni kolegjalny organ, zarządzający fundacją.

Do art. 25.

§ 14. Rada szpitalna:

1. wydaje opinje:

a) w sprawach wymienionych w ustępie drugim art. 25, oraz jako sąd konkursowy, o ile statut szpitala nie przewiduje osobnego fachowego sądu konkursowego;

b) w innych sprawach, określonych w statucie lub przedstawionych jej do opinji przez właściciela, utrzymującego szpital, lub dyrektora;

2. przedstawia właściwym władzom z własnej inicjatywy wnioski w sprawach szpitala.

Do art. 26.

§ 15. Każdy szpital publiczny jest obowiązany przedstawiać:

a) Ministerstwu Spraw Wewnętrznych (Departamentowi Służby Zdrowia) do końca kwietnia każdego roku wypełnione dla każdego chorego, wypisanego ze szpitala w ubiegłym roku budżetowym (od 1 kwietnia do 31 marca), indywidualne karty statystyczne zależnie od rodzaju choroby według wzorów Nr. 1—3, dołączonych do niniejszego rozporządzenia;

b) powiatowej władzy administracji ogólnej do dnia 15 maja każdego roku sprawozdania roczne w 3-ch egzemplarzach za ubiegły rok budżetowy według wzoru Nr. 4, dołączonego do niniejszego rozporządzenia;

c) sprawozdania jednorazowe, na skutek poszczególnych zarządzeń Ministra Spraw Wewnętrznych.

Utrzymywane dla celów szpitalnych księgi i zapiski winny być tak prowadzone, by na ich podstawie było także możliwe wypełnienie indywidualnych kart statystycznych oraz sporządzenie sprawozdań rocznych, wskazanych w ustępie pierwszym pkt. a) oraz b).

Delegaci władz nadzorczych (art. 74) mają prawo i obowiązek badać zgodność dat wymienionych w indywidualnych kartach statystycznych i sprawozdaniach, określonych wyżej w ustępie pierwszym w punkcie a), b) oraz c), z datami, zawartemi w księgach i zapiskach szpitala.

Instrukcję budżetową i rachunkowo-kasową wydaje dla szpitali publicznych, niepozostających w zarządzie Państwa, związków komunalnych lub międzykomunalnych, instytucja utrzymująca szpital, a w braku takiego organu właściciel szpitala.

Do technicznego układu budżetu tych szpitali oraz do prowadzenia ich rachunkowości i kasy mają analogiczne zastosowanie przepisy, obowiązujące związki komunalne.

Do art. 27.

§ 16. Do wydatków, łożonych na utrzymanie szpitala i na świadczenia dla chorych, które mogą być policzone do oznaczenia opłaty dziennej, zalicza się wydatki związane z normalną gospodarką szpitala, a w szczególności:

a) wydatki na bieżące wynagrodzenia personelu szpitalnego w gotówce lub w naturze wraz z bieżącemi składkami na ubezpieczenia społeczne i emerytalne;

b) wydatki własne szpitala na lekarstwa, opatrunki, zabiegi lecznicze, utrzymanie labolatorjum chemicznego i roentgenologicznego, na kąpiele, żywienie chorych, oraz pościel z bielizną (uzupełnienie, pranie, naprawa);

c) zwyczajne wydatki na utrzymanie w należytym stanie budynku szpitalnego, zabudowań pomocniczych i gospodarczych, sal dla chorych i innych pomieszczeń szpitalnych oraz urządzeń łącznie z ich normalnem uzupełnieniem;

d) wydatki na wodę, opał, światło, kanalizację, wywóz nieczystości, utrzymanie w czystości podwórza i skwerów

e) wydatki na utrzymanie w dobrym stanie i zwyczajne uzupełnienie przyrządów i narzędzi leczniczych;

f) wydatki na utrzymanie w dobrym stanie i uzupełnienie inwentarza gospodarczego, o ile nie idzie o inwentarz, należący do dochodowych majątków rolnych, leśnych i innych przedsiębiorstw dochodowych;

g) wydatki na prowadzenie kancelarji szpitalnej, kasy i rachunkowości, czytelni, bibjoteki i archiwum;

h) koszty organizacji oraz prowadzenia zajęć i odpowiednich rozrywek dla chorych;

i) koszty najprostszych, a niezbędnych przyrządów i opatrunków, dostarczanych ubogim chorym, bez których nie mogliby opuścić szpitala;

j) niepokryte przez zobowiązanych koszty zwykłych pogrzebów osób zmarłych w szpitalu.

Statut szpitala może postanowić, że niektóre z wyliczonych wyżej wydatków nie będą liczone do oznaczenia wysokości opłat szpitalnych.

Do wydatków, policzalnych do oznaczenia opłat szpitalnych, nie mogą być włączone:

a) wydatki na rozbudowę, przebudowę i kapitalny remont budynku szpitalnego oraz budynków gospodarczych;

b) wydatki na pierwsze zaopatrzenie szpitala lub dobudowanych części w potrzebne urządzenia sal i pokojów dla chorych łącznie z łóżkami, pościelą i bielizną, gabinetów lekarskich i pracowni, kancelarji oraz pomieszczań gospodarczych.

c) wydatki na pierwsze zaopatrzenie szpitala lub dobudowanych części w przyrządy lecznicze i narzędzia;

d) wydatki na zakup nowych a kosztownych, dotąd nieistniejących w szpitalu przyrządów i urządzeń leczniczych;

e) wydatki na emerytury i zaopatrzenia personelu szpitalnego i ich rodzin;

f) niedobory, powstałe wskutek przyznawania w myśl postanowień statutu lub obowiązujących przepisów prawnych ulg w opłacie kosztów leczenia oraz niedobory, powstałe z innych przyczyn.

Do art. 29.

§ 17. Na klasie trzeciej i drugiej (§ 8) poza opłatą dzienną nie mogą być pobierane żadne inne opłaty.

Na klasie I-ej mogą być pobierane oprócz opłaty dziennej także opłaty dodatkowe za wyszczególnione w statucie specjalne zabiegi lecznicze, jak zabiegi chirurgiczne z zakresu dużej chirurgji, odma sztuczna, zabiegi fizykalne (Roentgen, rad) i t. p. Wysokość tych opłat dodatkowych winien szczegółowo określać statut. Nie mogą one jednak przekraczać norm cennika poborów lekarskich, ustalonego przez wojewódzkie władze administracji ogólnej na podstawie art. 21 ustawy z dnia 2 grudnia 1921 r. w przedmiocie wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskiem (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 762). Dochód z tych opłat dodatkowych, które muszą wpływać do kasy szpitalnej, po potrąceniu własnych kosztów szpitala i 10% na fundusz rezerwowy lub inwestycyjny, może być używany, o ile tak statut postanowi, na dodatki dla lekarzy i personełu pomocniczego, którzy swą pracą przyczynili się do wykonania tych zabiegów.

Do art. 30.

§ 18. Celem określenia opłaty dziennej dodaje się wydatki, które mogą być policzone do oznaczenia opłaty dziennej w myśl ustępu pierwszego § 16, poniesione w ciągu ostatnich trzech lat oddzielnie dla każdej z klas, a otrzymane sumy dzieli się przez liczbę dni leczenia wszystkich chorych, leczonych w tym okresie na poszczególnych klasach. Otrzymane ilorazy uważa się za przeciętne własne dzienne koszty świadczeń szpitala na rzecz chorego. Opłata dzienna na klasie trzeciej nie może być z wyjątkami, wskazanemi w ustępie drugim art. 29. wyższa od obliczonych w ten sposób przeciętnych własnych kosztów szpitala. Zasada ta obowiązuje również dla oznaczenia opłaty dziennej na klasie drugiej i pierwszej z tą tylko różnicą, że do przeciętnych własnych kosztów szpitala na tych klasach może być doliczone oprócz kwot, wskazanych w ustępie drugim art. 29, także 10% tych kosztów na fundusz rezerwowy lub inwestycyjny.

W wypadkach, gdy szpital istnieje krócej niż 3 lata, przeciętne koszty oblicza się na podstawie wydatków z tego krótszego okresu. Jeśli

zaś okres ten jest krótszy, niż 1 rok, lub jeśli idzie o szpital, który dopiero ma być otwarty, ustanawia się opłatę dzienną po raz pierwszy na podstawie opłat dziennych, obowiązujących w innych szpitalach w tej samej miejscowości lub sąsiednich. Wydatkami, co do których utrudnione jest szczegółowe obliczenie, w jakiej mierze dotyczą one klasy III, II i I, obciąża się poszczególne klasy w przybliżeniu.

Od oznaczonej opłaty dziennej organ utrzymujący szpital przyznaje ulgi w granicach, określonych w statucie, w obowiązujących przepisach prawnych oraz w zawartych umowach.

Do art. 33.

§ 19. Koszty leczenia w szpitalu publicznym uważane będą za zaległe, gdy osoby lub instytucje, wezwane do zapłacenia tych kosztów, w przeciągu dni 14-tu od otrzymania rachunku nie zapłaciły należności lub nie zgłosiły ubóstwa albo innych zarzutów przeciw rachunkowi, lub też gdy zarzuty te zostały według obowiązujących przepisów rozstrzygnięte.

Do administracyjnego ściągania zaległych kosztów leczenia (opłat dziennych i dodatkowych) w publicznych szpitalach państwowych oraz w klinikach uniwersyteckich mają zastosowanie przepisy rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o postępowaniu przymusowem w administracji (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 342).

Do administracyjnego zaś ściągania powyższych kosztów w szpitalach komunalnych i innych niepaństwowych szpitalach publicznych mają zastosowanie każdorazowo obowiązujące przepisy, dotyczące danin komunalnych z tem, że egzekucję zaległych kosztów leczenia zarządzają i przeprowadzają organy związków komunalnych, w których w dniu wdrożenia egzekucji mieszkają osoby lub w których obrębie znajduje się siedziba instytucji, obowiązanej do ponoszenia tych kosztów.

Do art. 34.

§ 20. Szpital publiczny, który przyjął chorego, podającego się za ubogiego, jednak nieposiadającego świadectwa ubóstwa, wystawionego przez właściwą gminę, winien bezzwłocznie zawiadomić o tem właściwą gminę. Gmina ta jest obowiązana w ciągu dwóch tygodni dostarczyć szpitalowi potrzebnych wiadomości lub świadectw.

Do art. 38.

§ 21. W każdym szpitalu publicznym ma być prowadzona dla każdego chorego historja choroby od chwili przyjęcia do szpitala do czasu wypisania ze szpitala (względnie śmierci).

Historja choroby winna zawierać co najmniej: datę przyjęcia do szpitala, imię i nazwisko chorego, wiek, płeć i zatrudnienie, wywiad (anamnezę), wynik pierwszego badania wraz z djagnozą, przebieg choroby, ordynacje i zabiegi lekarskie, dzień wypisania ze szpitala wraz z orzeczeniem co do stanu chorego.

Przy określaniu chorób należy przestrzegać obowiązującego mianownictwa chorób.

Historję choroby należy przechowywać w szpitalach psychjatrycznych przez lat 10, a w innych szpitalach przez lat 5, licząc od dnia wypisania chorego ze szpitala.

Historja choroby oraz wszelkie wiadomości, uzyskane w związku z pobytem chorego w szpitalu, stanowią tajemnicę szpitalną, która obowiązuje tak lekarzy, jak i innych pracowników szpitala. Postanowienie to nie narusza co do lekarzy postanowień ustępu drugiego art. 11 ustawy z dnia 2 grudnia 1921 r. w przedmiocie wykonywania praktyki lekarskiej w Państwie Polskiem (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 762).

Odpisy historji choroby będą wydawane tylko w drodze poufnej władzom nadzorczym nad szpitalem dla celów nadzorczych oraz tym władzom i innym szpitalom dla ułatwienia zachowania ciągłości leczenia. Szpital może również wydać odpis historji choroby leczonemu lub jego ustawowemu zastępcy na ich prośbę, jeśli niema obawy, że przyniesie to szkodę dla leczonego.

Pozatem szpital może wydać na żądanie władz państwowych, samorządowych i instytucyj publicznych dla ich celów urzędowych oraz na prośbę leczonego lub jego prawnego zastępcy poufne orzeczenie, określające rodzaj i przebieg choroby oraz leczenia w wypadkach, określonych w ustępie drugim art. 11 powołanej wyżej ustawy z dnia 2 grudnia 1921 r.

Nadto orzeczenie o treści wyżej wskazanej jest szpital obowiązany wydać na każdorazowe zarządzenie władz nadzorczych, osobom i instytucjom, przez te władze wskazanym.

Orzeczenia, jak również odpisy historji choroby, w wypadkach wyżej wskazanych wydaje szpital do użytku własnego władz nadzorczych oraz innym szpitalom bezpłatnie, pozatem za opłatą po 3 zł. za każdą rozpoczętą stronicę (30 wierszy po 45 liter) pisma ręcznego lub maszynowego; opłata wpływa do kasy szpitalnej.

Za orzeczenia, wydane z zachowaniem postanowień wyżej wskazanych, jeśli orzeczenia te oparte są nietylko na wiadomościach, zawartych w historji choroby, lecz także na badaniach, przeprowadzonych specjalnie na żądanie władzy lub instytucji w celu wydania orzeczenia, może szpital pobierać opłaty według zasad, ustalonych dla lekarzy, jako biegłych sądowych. Dochód z tych opłat wpływa do kasy szpitalnej, może jednak być użyty, po potrąceniu własnych kosztów szpitala, na wynagrodzenie dla osób, które współdziałały przy tych badaniach i wydaniu orzeczenia. Orzeczenia co do stanu zdrowia poborowych, poddanych w szpitalu publicznym przymusowemu leczeniu na podstawie decyzji komisyj poborowych, wydaje szpital bezpłatnie.

Na prośbę leczonego lub jego prawnego zastępcy winien szpital wydać bezpłatnie poświadczenie o pobycie w szpitalu ze wskazaniem daty przyjęcia i wypisania ze szpitala, a jeśli leczony lub jego prawny zastępca życzy

sobie tego, także ze wskazaniem rozpoznania choroby.

Co do obowiązku składania zeznań wobec władz i donoszenia pozostają w mocy istniejące przepisy prawne

Do art. 46.

§ 22. Statut szpitala bez prawa publiczności winien być sporządzony analogicznie do postanowień § 10.

Postanowienia przedostatniego i ostatniego ustępu § 10 obowiązują również szpitale bez prawa publiczności.

Do art. 48.

§ 23. Postanowienia ustępu pierwszego, drugiego i trzeciego § 15 mają zastosowanie również do szpitali bez prawa publiczności.

Do art. 50.

§ 24. Postanowienia art. 50 nie naruszają w niczem postanowień specjalnych ustępu 1 art. XIV Konkordatu, zawartego pomiędzy Stolicą Apostolską a Rzecząpospolitą Polską dnia 10 lutego 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 501).

Do art. 51.

§ 25. Kierownik szpitala bez prawa publiczności jest odpowiedzialny przed władzami nadzorczemi (art. 73) za działalność szpitala tak pod względem lekarskim, jak i administracyjnym. Zakres jego działania i obowiązki są analogiczne do zakresu działania i obowiązków dyrektorów szpitali publicznych, określonych w § 11.

Do art. 53.

§ 26. Co do prowadzenia historji choroby, wydawania odpisów historji choroby i orzeczeń lekarskich oraz pobierania zapłaty za te odpisy i orzeczenia, obowiązują szpitale bez prawa publiczności te same postanowienia, jak szpitale publiczne (§ 21).

Do art. 60.

§ 27. Podany do publicznej wiadomości w poczekalni lecznicy spis opłat w niej obowiązujących winien być szczegółowy i wymieniać nietylko dzienną opłatę za pobyt i utrzymanie w lecznicy, lecz również wszelkie inne opłaty dodatkowe (za wizyty lekarskie, za zabiegi lekarskie i lecznicze, świadczenia na rzecz służby i t. p), o ile takie opłaty dodatkowe mają być pobierane w lecznicy. Poza opłatami, podanemi w ten sposób do publicznej wiadomości, żadne inne opłaty od chorych za świadczenia lecznicy nie mogą być pobierane.

Również szczegółowo winny być wymienione świadczenia lecznicy na rzecz chorych i warunki ich przyjmowania.

Statut lecznicy może postanowić, że dozwolone będzie na żądanie chorych leczenie ich w lecznicy przez umówionych przez tych chorych lekarzy z poza personelu lecznicy. W tym wypadku lecznica może pobierać opłaty tylko za te świadczenia lecznicy, z których chorzy tacy korzystają.

Do art. 61.

§ 28. Urządzenie lecznicy, tak w czasie jej założenia, jak i później, jak długo jest czynna, winno być takie, by odpowiadało wymogom higjeny oraz zapewniało normalne jej funkcjonowanie, z uwzględnieniem nowoczesnych potrzeb lecznictwa.

W każdej lecznicy winien być przynajmniej jeden pokój izolacyjny, przeznaczony dla zakaźnie chorych, oraz odpowiednia poczekalnia.

Lecznica winna zapewnić choremu przyjętemu do niej co najmniej pomoc lekarską i potrzebną opiekę, leki, pożywienie i pomieszczenie.

W każdej lecznicy winna być prowadzona księga przyjęć chorych, w której winno być uwidocznione co do każdego chorego, przyjętego do lecznicy, co najmniej: data przyjęcia chorego, imię i nazwisko, wiek, stan cywilny, miejsce zamieszkania, data wypisania z lecznicy (lub śmierci).

Co do prowadzenia historji choroby obowiązują lecznice postanowienia ustępów pierwszego do piątego włącznie § 21, a co do innych indywidualnych kart statystycznych oraz sprawozdań postanowienia ustępu pierwszego, drugiego i trzeciego § 15.

Obowiązki lecznicy w zakresie zgłaszania pewnych wypadków chorób określają obowiązujące przepisy prawne.

Lecznica jest obowiązana zawiadamiać władze nadzorcze o zaprowadzeniu nowych niestosowanych dotąd w Polsce metod w lecznictwie.

O wypadkach nagłej śmierci chorego w związku z wykonanym zabiegiem leczniczym oraz o nienaturalnych wypadkach śmierci w lecznicy zawiadamia lecznica władze nadzorcze.

Określone wyżej obowiązki ciążą w pierwszym rzędzie na kierowniku lecznicy (art. 58). Kierownik lecznicy jest odpowiedzialny za działalność lecznicy pod każdym względem i winien być w zakresie lecznictwa i higjeny przełożonym sił lekarskich, pielęgniarskich i innych, zatrudnionych w lecznicy.

Do art. 63.

§ 29, Zadaniem przychodni jest udzielanie pomocy lekarskiej osobom przychodzącym.

Nazwa przychodni winna być zgodna z charakterem i przeznaczeniem tego zakładu leczniczego.

Zezwolenia na otwarcie przychodni udziela się w formie zatwierdzenia statutu przychodni.

Przychodnie mogą prowadzić akcję:

a) o charakterze wyłącznie leczniczym, polegającą na udzielaniu na miejscu porad, ordynacyj i wykonywaniu zabiegów
b) o charakterze leczniczo-zapobiegawczym polegającą nietylko na udzielaniu po-

mocy lekarskiej, lecz również na prowadzeniu akcji zapobiegawczej oraz propagandowej i roztaczaniu nadzoru sanitarno-lekarskiego nad osobami zgłaszającemi się i ich otoczeniem.

Przychodnie mogą istnieć samodzielnie, lub w związku z innemi zakładami leczniczemi i ośrodkami zdrowia.

Jeżeli kilka przychodni o charakterze leczniczo-zapobiegawczym wchodzi w skład ośrodka zdrowia, jako instytucji, obejmującej całokształt działalności w zakresie medycyny zapobiegawczej na pewnym określonym terenie, to winien być sporządzony jeden statut, obejmujący w szczególności organizację i zakres działania wszystkich poszczególnych przychodni.

Do art. 68.

§ 30. Przychodnia musi mieć kierownika lekarza. Kwalifikacje, wymagane od niego, określa statut, nie mogą one jednak być mniejsze, niż wymienione w ustępie pierwszym art. 68, a w przychodniach specjalnych muszą być odpowiednie do rodzaju pomocy, udzielanej w przychodni.

Kierownik przychodni jest przełożonym sił lekarskich, pielęgniarskich oraz pomocniczych, zatrudnionych w przychodni, i odpowiada za całokształt działalności przychodni.

Do art. 71.

§ 31. Lokal przychodni winien być tak urządzony, by przyjmowanie chorych, udzielanie porad i wykonywanie zabiegów leczniczych mogło odbywać się zgodnie z zasadami higjeny oraz współczesnemi wymaganiami lecznictwa.

Każda przychodnia winna mieć co najmniej jedną poczekalnię wielkości odpowiedniej do frekwencji chorych. Gabinety lekarskie i poczekalnie winny być tak urządzone, by chorzy nie byli narażeni na wzajemne zakażanie się.

Przychodnia winna być zaopatrzona w niezbędne przyrządy do badania i leczenia chorych, opatrunki, środki do odkażania oraz przybory do utrzymania czystości.

Przychodnia winna w ustalonych godzinach przyjęć udzielać pomocy, określonej w statucie przychodni.

Opłaty pobierane w przychodni, o ile statut na pobieranie opłat zezwala, winny być uwidocznione w odpowiedniem miejscu w poczekalni przychodni. Poza opłatami w ten sposób uwidocznionemi żadne inne opłaty za świadczenia przychodni nie mogą być pobierane.

Kierownik przychodni jest obowiązany:

a) przedstawiać władzom nadzorczym sprawozdania roczne z działalności przychodni według wzoru i w terminie, ustalonym przez Ministra Spraw Wewnętrznych, przestrzegając obowiązującego mianownictwa chorób;
b) stosować się do żądań władz nadzorczych, opartych na postanowieniach art. 72.

Do art. 73.

§ 32. Władze, określone w ustępie 3, 4 i 5 art. 73, nadzorują całokształt czynności zakładów leczniczych i wydają zarządzenia w tych sprawach w granicach obowiązujących przepisów prawnych.

Powiatowe i wojewódzkie władze administracji ogólnej, jeśli nie są w stosunku do danego zakładu leczniczego władzą nadzorczą w rozumieniu ustępu 3—5 art. 73, mają w każdym razie prawo nadzoru ze stanowiska policji sanitarnej, które obejmuje w szczególności prawo badania i przedkładania wniosków władzom nadzorczym w rozumieniu ustępu 3 — 5 art. 73 w sprawach:

a) rozmieszczenia chorych z uwzględnieniem wymagań higjeny co do ilości powietrza, światła, sprawności wentylacji, ogrzewania i t. p.;
b) czystości i higjeny poszczególnych pomieszczeń szpitalnych i ich urządzenia, a zwłaszcza sal i pokojów dla chorych, gabinetów lekarskich i pracowni, poczekalni, znajdujących się w łączności z temi pomieszczeniami mieszkań personelu pomocniczego i niższego, magazynów ze sprzętem szpitalnym i t. p.;
c) urządzenia i stanu sanitarnego kuchni, śpiżarni i innych składów z zapasami żywności;
d) czystości łóżek, pościeli, bielizny, płaszczów i t. p. dla chorych;
e) przechowywania prywatnych ubrań chorych;
f) przechowywania lekarstw i środków odurzających;
g) stanu pralni i sposobu dezynfekcji brudnej bielizny;
h) zaopatrzenia w wodę i stanu urządzeń kąpielowych, sposobu usuwania nieczystości i stanu ustępów;
i) stanu podwórz i ubikacyj gospodarczych.

W wyjątkowych wypadkach, niecierpiących zwłoki, mogą władze te wydawać w sprawach wyżej wymienionych również zarządzenia doraźne, obowiązujące do czasu wydania zarządzeń przez władze nadzorcze, określone w ustępie 3 — 5 art. 73.

Postanowienia ustępu pierwszego i drugiego niniejszego paragrafu nie dotyczą zakładów leczniczych wojskowych, a sposób wykonywania sanitarno-lekarskiego nadzoru nad państwowemi niepublicznemi zakładami leczniczemi określi osobne rozporządzenie.

Do art. 74.

§ 33. Za urzędników władz nadzorczych uważa się tak urzędników władz, wymienionych w ustępie 3—5 art. 73, jak również w ustępie 6

art. 73, do których należy nadzór nad zakładami leczniczemi ze stanowiska policji sanitarnej.

§ 34. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1931 r. [1]).

Poz. 196. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 14 lutego 1931 r. o pokrywaniu kosztów leczenia ubogich w szpitalach publicznych na obszarze b. zaboru rosyjskiego.

Na podstawie art. 4 ustawy z dnia 29 marca 1926 r. o pokrywaniu kosztów leczenia ubogich w szpitalach publicznych na obszarze b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 214) postanawiam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 9 września 1927 r. o wykonaniu ustawy z dnia 29 marca 1926 r. o pokrywaniu kosztów leczenia ubogich w szpitalach publicznych na obszarze b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. Nr. 99, poz, 861) wprowadza się następujące zmiany i uzupełnienia:

1) § 1 skreśla się.

2) § 2 otrzymuje brzmienie:

„Za szpitale publiczne na obszarze b. zaboru rosyjskiego uważa się szpitale, które posiadają to prawo na podstawie art. 5 i 6 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 382)“.

3) § 7 skreśla się.

4) § 8 otrzymuje brzmienie:

„Przewidziane w art. 1 i w art. 2 punkt b) ustawy z dnia 29 marca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 36, poz. 214) zamieszkanie stwierdza się na podstawie ksiąg meldunkowych, a w miarę potrzeby także na podstawie zaświadczenia władzy gminnej, właściciela, administratora lub zarządcy domu, zeznań wiarogodnych świadków“.

5) § 12 otrzymuje brzmienie:

„Obowiązek osób i instytucji do pokrywania kosztów leczenia ocenia się według obowiązujących przepisów prawnych“.

6) W § 15 dodaje się jako drugi ustęp:

„Koszty leczenia powstałe po dniu 25 czerwca 1928 r. będą ściągane z zachowaniem postanowień art. 11, 33 i 36 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o zakładach leczniczych (Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 382)“.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1931 r. z wyjątkiem postanowień punktu 2 § 1, które wchodzą w życie z dniem 1 stycznia 1932 r.

[1]) Załączników nie przedrukowano.

Poz. 197. Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z 11 marca 1931 r. wydane w porozumieniu z Ministrami Spraw Wewnętrznych i Skarbu w sprawie mieszkań nauczycieli publicznych szkół powszechnych.

Na podstawie art. 19 ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o zakładaniu i utrzymywaniu publicznych szkół powszechnych (Dz. U. R. P. Nr. 18, poz. 143) w brzmieniu ustawy z dnia 25 listopada 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 126, poz. 898) oraz rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 86, poz. 662) zarządza się co następuje:

§ 1. Gmina lub obszar dworski dostarczają nauczycielowi mieszkania na skutek wezwania, doręczonego im przez właściwego inspektora szkolnego. Wezwanie winno zawierać zawiadomienie o mianowaniu lub przeniesieniu nauczyciela do danej szkoły z podaniem jego imienia i nazwiska, charakteru służbowego, stanu rodzinnego, grupy, według której pobierać będzie uposażenie i kwoty przysługującego mu dodatku na mieszkanie oraz winno wskazywać wyraźnie datę, od której mieszkanie należy się nauczycielowi. Wezwanie to winno być podane również do wiadomości nauczyciela.

§ 2. O ile gmina lub obszar dworski nie mogą dostarczyć nauczycielowi mieszkania w oznaczonym terminie, lub jeżeli nauczyciel nie przyjmie zaofiarowanego mu mieszkania w budynku nieprzeznaczonym na cele szkolne, o czem winien zawiadomić gminę lub obszar dworski tudzież inspektora szkolnego, gmina lub obszar dworski obowiązane są wypłacić nauczycielowi na ręce kierownika szkoły dodatek na mieszkanie według norm, ustalonych przepisami o dodatkach na mieszkanie dla funkcjonarjuszów państwowych za czas od terminu oznaczonego w wezwaniu wymienionem w § 1 niniejszego rozporządzenia, oraz wypłacać dodatek ten każdego pierwszego dnia w miesiącu za miesiąc zgóry. Obowiązek ten ustaje z chwilą przyjęcia przez nauczyciela mieszkania w naturze, dostarczonego mu przez gminę względnie z chwilą zwolnienia nauczyciela ze stanowiska w danej szkole.

§ 3. Inspektor szkolny obowiązany jest zawiadomić gminę lub obszar dworski o wszelkich zmianach, mających wpływ na wysokość dodatku na mieszkanie, jak również o zwolnieniu nauczyciela z danej szkoły.

§ 4. Nauczyciel, który przyjął dostarczone mu mieszkanie w budynku nieprzeznaczonym na cele szkolne, może zrzec się tego mieszkania i żądać od gminy względnie obszaru dworskiego wypłacenia mu dodatku na mieszkanie:

a) w wypadku zwiększenia się jego rodziny, jeżeli gmina względnie obszar dworski nie zaofiarują wzamian za dotychczasowe innego mieszkania, dostosowanego do nowych warunków rodzinnych nauczyciela;

b) w razie wykazania urzędowem świadectwem lekarskiem że mieszkanie szkodliwe jest dla zdrowia jego lub rodziny.

§ 5. W razie niewypłacenia przez gminę lub obszar dworski w terminie wskazanym w § 2 nauczycielowi dodatku mieszkaniowego względnie wypłacenia niecałej sumy należnego dodatku mieszkaniowego, nauczyciel obowiązany jest zawiadomić o powyższem niezwłocznie inspektora szkolnego w drodze służbowej.

Inspektor szkolny na podstawie doniesień poszczególnych nauczycieli względnie kierowników szkół sporządza wykazy nauczycieli, którym nie wypłacono dodatku mieszkaniowego, z dokładnem podaniem miesiąca, za który nie dokonano wypłaty, nazwy gminy lub obszaru dworskiego, tudzież wysokości niewypłaconych sum.

Wykazy powinny być sporządzone w dwóch jednobrzmiących egzemplarzach oddzielnie dla każdego związku komunalnego, który posiada rachunek sum komunalnych w kasie skarbowej, oraz oddzielnie dla sum, podlegających wypłacie na miejscu w kasie skarbowej i dla sum, podlegających wysłaniu za pośrednictwem poczty.

Do wykazów sum, podlegających wysłaniu za pośrednictwem poczty, powinny być dołączone wypełnione przekazy pocztowe.

Wykazy te inspektor szkolny przesyła do właściwej kasy skarbowej celem dokonania wypłaty względnie przekazania należnych sum bezpośrednio zainteresowanym nauczycielom lub za pośrednictwem płatników rejonowych po uprzedniem zajęciu i obciążeniu rachunku sum komunalnych właściwego związku komunalnego.

Kosztami przekazu obciąża kasa skarbowa odnośny rachunek sum komunalnych.

Drugie egzemplarze wykazów służą do zawiadomienia właściwego związku komunalnego o dokonaniu wypłaty z jego rachunku sum komunalnych.

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1931 roku.

Poz. 198. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 17 marca 1931 r. o częściowej zmianie rozporządzenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 3 sierpnia 1928 r. o opłatach za czynności urzędów miar.

Poz. 199. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Poczt i Telegrafów z dnia 7 marca 1931 r. o protestowaniu weksli przez urzędy i agencje pocztowe.

Poz. 200. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 26 marca 1931 r. w sprawie zleceń pocztowych w obrocie wewnętrznym.

Poz. 201. Rozporządzenie Ministra Poczt i Telegrafów z dnia 26 marca 1931 r. w sprawie uzupełnienia taryfy pocztowej.

Poz. 202. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 6 marca 1931 r. w sprawie obniżenia ceł wywozowych na niektóre artykuły gdańskiego przemysłu, gdańskich rękodzieł oraz gdańskiego rolnictwa.

Poz. 203. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 27 marca 1931 r. o odroczeniu wejścia w życie rozporządzenia tychże Ministrów z dnia 23 lutego 1931 r. o częściowej zmianie rozporządzenia z dnia 15 listopada 1930 r. w sprawie ceł wywozowych.

Poz. 204. Oświadczenie Rządowe z dnia 30 stycznia 1931 r. w sprawie ratyfikacji przez Szwajcarję, Czechosłowację i Litwę konwencji międzynarodowej, dotyczącej ruchu samochodowego, podpisanej w Paryżu dnia 24 kwietnia 1926 r.

Poz. 205. Oświadczenie Rządowe z dnia 30 stycznia 1931 r. w sprawie przystąpienia Kongo Belgijskiego i terytorjów znajdujących się pod mandatem Belgii do konwencji międzynarodowej, dotyczącej ruchu samochodowego, podpisanej w Paryżu dnia 24 kwietnia 1926 r.

Poz. 206. Oświadczenie Rządowe z dnia 5 lutego 1931 r. w sprawie przystąpienia Wolnego Miasta Gdańska do umowy handlowej między Najjaśniejszą Rzecząpospolitą Polską a Cesarstwem Perskiem, podpisanej w Teheranie dnia 19 marca 1927 r.

---

z 3 kwietnia Nr. 30 Rok 1931

Poz. 207. Układ w sprawie uregulowania połowu gladys (Pleuronectes platessa) i fląder (Pleuronectes flesus) na morzu Bałtyckiem podpisany w Berlinie, dnia 17 grudnia 1929 r.

Poz. 208. Oświadczenie rządowe z dnia 16 marca 1931 r. w sprawie złożenia przez Polskę w imieniu własnem i w imieniu W. M. Gdańska dokumentu ratyfikacyjnego układu w sprawie uregulowania połowu gladys (Pleuronectes platessa) i fląder (Pleuronectes flesus) na morzu Bałtyckiem i protokółu końcowego, podpisanych w Berlinie dnia 17 grudnia 1929 r.

Poz. 209. Tymczasowy Układ handlowy między Polską i Łotwą, podpisany w Rydze dnia 22 grudnia 1927 r.

Poz. 210. Oświadczenie Rządowe z dnia 20 marca 1931 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych tymczasowego układu handlowego między Polską a Łotwą, podpisanego w Rydze dnia 22 grudnia 1927 r.

Poz. 211. Porozumienie między Polską a Portugalją dotyczące wzajemnego uznawania okrętowych świadectw pomiarowych, podpisane w Lizbonie, dnia 27 sierpnia 1930 r.

Poz. 212. Oświadczenie Rządowe z dnia 19 marca 1931 r. w sprawie notyfikacji Rządowi Portugalskiemu o ratyfikacji porozumienia między Polską a Portugalją o wzajemnem uznawaniu okrętowych świadectw pomiarowych, podpisanego w Lizbonie dnia 27 sierpnia 1930 r.

Poz. 213. Rozporządzenie Ministrów: Robót Publicznych i Skarbu z dnia 17 marca 1931 r. wydane w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych oraz Przemysłu i Handlu w sprawie wykonania art. 7 ustawy o Państwowym Funduszu Drogowym.

Na podstawie art. 7 i 23 ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 81) zarządza się co następuje:

§ 1. Opłatę w wysokości 40% norm wskazanych w art. 6 ustawy z dnia 3 lutego 1931 r. o Państwowym Funduszu Drogowym opłaca się od pojazdów mechanicznych typów następujących:

1) Samochody „Ursus" typ A. i A. W.
2) Samochody „Saurer" typ B. L. D.
3) Motocykle „C. W. S." — 1000 ccm.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od 1 kwietnia 1931 r.

z 10 kwietnia Nr. 31 Rok 1931

Poz. 214. Ustawa z dnia 13 marca 1931 r. o wygaśnięciu mocy prawnej przepisów wyjątkowych, związanych z pochodzeniem, narodowością, językiem, rasą lub religją obywateli Rzeczypospolitej.

Art. 1. Zawarte w przepisach prawnych, wydanych przed odzyskaniem państwowości polskiej, ograniczenia praw, jak również przywileje obywateli z tytułu ich pochodzenia, narodowości, języka, rasy lub religji, sprzeczne ze stanem prawnym, wynikającym z odzyskania państwowości polskiej, bądź niezgodne z postanowieniami Konstytucji o równości obywateli wobec prawa, nie mają mocy obowiązującej, choćby takie przepisy wyjątkowe nie były uchylone wyraźnem rozporządzeniem ustawy.

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Prezesowi Rady Ministrów i poszczególnym ministrom, każdemu w zakresie jego właściwości.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 215. Ustawa z dnia 20 marca 1931 r. o sprzedaży niektórych nieruchomości państwowych w województwie poznańskiem.

Poz. 216. Ustawa z dnia 21 marca 1931 r. o zmianie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 października 1930 r. o Krzyżu i Medalu Niepodległości.

Art. 1. W art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29 października 1930 r. o Krzyżu i Medalu Niepodległości (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 591) dodaje się ustęp drugi o następującem brzmieniu:

„Krzyż i Medal Niepodległości mają charakter odznaczenia wojskowego".

Art. 2. Wykonanie ustawy niniejszej porucza się Prezesowi Rady Ministrów.

Art. 3. Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 217. Traktat handlowy i nawigacyjny między Polską a Łotwą, podpisany w Rydze dnia 12 lutego 1929 r.

Poz. 218. Oświadczenie Rządowe z dnia 18 marca 1931 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych traktatu handlowego i nawigacyjnego między Polską a Łotwą, podpisanego w Rydze dnia 12 lutego 1929 r.

Poz. 219. Rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 12 lutego 1931 r. w sprawie określenia właściwości, toku instancyj i trybu postępowania władz administracyjnych na obszarze objętym stanem wyjątkowym, wydane co do § 9 w porozumieniu z Ministrem Poczt i Telegrafów.

Na podstawie art. 19 i 20 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 16 marca 1928 r. o stanie wyjątkowym (Dz. U. R. P. Nr. 32, poz. 307) zarządza się co następuje:

§ 1. Do zakresu działania powiatowych władz administracji ogólnej należy:

A. prawo wydawania i przeprowadzania zarządzeń przewidzianych w art. 6 pkt. 1 lit. a) i pkt. 1 lit. d), — w art. 7, — w art. 8 pkt. b, — w art. 9, — w art. 10 pkt. b) o ile zarządzenie to dotyczy obszaru jednego powiatu lub jego części — i w art. 10 punkty d), f);

B. prawo wydawania i przeprowadzania nakazów i zakazów oraz wydawania zezwoleń

przewidzianych w art. 8 pkt. f) i w art. 10 punkty e), g), h).

§ 2. Do zakresu działania wojewódzkich władz administracji ogólnej należy:

A. prawo wydawania i przeprowadzania zarządzeń przewidzianych w art. 8 pkt. a), — w art. 10 pkt. b), jeżeli to zarządzenie dotyczy obszaru większego niż jeden powiat, — i w art. 10 pkt. c;

B. prawo wydawania i przeprowadzania nakazów i zakazów oraz wydawania zezwoleń przewidzianych w art. 8 punkty c), d)—i w art. 10 pkt. a.

§ 3. Zarządzenie zamiany wydalenia na konfinowanie lub internowanie, względnie konfinowania na internowanie, w warunkach przewidzianych w ustępie 3 pkt. 1 art. 6, należy do zakresu działania tej władzy administracji ogólnej, która wydała zarządzenie o wydaleniu względnie o konfinowaniu.

§ 4. Powiatowe władze administracji ogólnej, wydając zarządzenie zamiany wydalenia na konfinowanie lub internowanie, względnie zamiany konfinowania na internowanie, powinny postąpić w myśl ustępu ostatniego pkt. 1 art. 6.

§ 5. Odstawienie osoby internowanej do miejsca internowania następuje przymusowo — osoby zaś konfinowanej lub wydalonej do miejsca konfinowania lub do granicy obszaru, z którego następuje wydalenie, tylko wówczas, jeżeli władza uzna to za potrzebne.

Władza może określić w zarządzeniu konfinowania lub wydalenia drogę przejazdu osoby wydalonej lub konfinowanej, oraz dzień i godzinę opuszczenia obszaru, z którego wydalenie następuje, względnie zgłoszenia się w miejscu konfinowania.

§ 6. Zakaz zakładania nowych stowarzyszeń, związków lub ich oddziałów bez zezwolenia władz administracji ogólnej, wynikający z art. 10 pkt. a) dotyczy zarówno tych stowarzyszeń i związków, których rejestracja należy do władz administracji ogólnej jak i innych władz administracyjnych lub sądowych oraz tych, które nie podlegają obowiązkowi rejestracji lub zgłoszenia.

§ 7. Zarządzenia przewidziane w art. 8 lit. a), d), f) i w art. 10 lit. e) winny być wydane w drodze rozporządzeń i mają być ogłaszane w dzienniku wojewódzkim oraz podawane do wiadomości publicznej w sposób przyjęty w miejscu zastosowania.

§ 8. Władze administracji ogólnej wydają decyzje w wykonaniu art. 6—10 w drodze swobodnego uznania, w zakresie w tem rozporządzeniu przewidzianym.

§ 9. Decyzje władz administracji ogólnej wydane w wykonaniu uprawnień, wynikających z art. 6, 7, 8 i 10, należy doręczać na piśmie.

Decyzje władz administracji ogólnej w wykonaniu uprawnień, wynikających z art. 9 należy komunikować właściwym urzędom pocztowym na piśmie, telegraficznie lub telefonicznie. Decyzje telefoniczne należy potwierdzać na piśmie w ciągu 24 godzin. O decyzjach tych władze administracji ogólnej zawiadamiają równocześnie właściwe terytorjalnie Dyrekcje Poczt i Telegrafów.

Decyzje z ustępu pierwszego i drugiego niniejszego paragrafu są natychmiast wykonalne, o ile w decyzji nie wskazano terminu późniejszego.

§ 10. Decyzje wydawane przez powiatowe władze administracji ogólnej w sprawach aresztowania, przeprowadzenia rewizji osobistej lub rewizji domowej (art. 6, pkt. a) i art. 7), mają być zasadniczo doręczane przed wykonaniem tych czynności.

Decyzja w sprawie aresztowania mieści w sobie zarazem uprawnienie do przeprowadzenia rewizji osobistej, zaś decyzja w sprawie przeprowadzenia rewizji domowej—uprawnienie zajęcia ujawnionych w czasie rewizji dokumentów oraz przedmiotów pozostających w związku z prowadzonem dochodzeniem.

Decyzja w sprawie aresztowania może być połączona w jednym nakazie z decyzją o przeprowadzeniu rewizji domowej.

§ 11. Jeżeli zwłoka grozi niebezpieczeństwem, decyzje z §§ 9 i 10 ogłasza się interesowanym ustnie. Ogłoszenie decyzji zastępuje jej doręczenie.

Osobie, której decyzję ogłoszono, przysługuje prawo żądania doręczenia decyzji na piśmie. Doręczenie powinno nastąpić w terminie 5 dni od dnia zgłoszenia żądania.

§ 12. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje wykonania decyzji — o ile władza, która decyzję wydała, lub instancja odwoławcza na wniosek, lub z urzędu, nie postanowi inaczej.

§ 13. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 220. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości wydane w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 12 marca 1931 r. o utworzeniu wydziału handlowego w sądzie okręgowym w Tarnowie.

Poz. 221. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 marca 1931 r. o zmianie okręgów sądów grodzkich w Ejszyszkach, Lidzie, Szczuczynie i Wasiliszkach w okręgu sądu okręgowego w Wilnie.

Poz. 222. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 21 marca 1931 r. w sprawie ustalenia liczby i siedzib sędziów śledczych w okręgach sądów okręgowych w Łodzi i Radomiu.

Poz. 223. Oświadczenie Rządowe z dnia 28 lutego 1931 r. w sprawie ratyfikacji przez Austrję konwencji międzynarodowej, dotyczącej ruchu samochodowego, podpisanej w Paryżu dnia 24 kwietnia 1926 r.

Poz. 224. Oświadczenie Rządowe z dnia 3 marca 1931 r. w sprawie przystąpienia Rodezji Południowej do konwencji międzynarodowej, dotyczącej ruchu samochodowego, podpisanej w Paryżu dnia 24 kwietnia 1926 r.

Poz. 225. Obwieszczenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 marca 1931 r. o sprostowaniu omyłek w wykazie nieruchomych majątków państwowych, stanowiącym załącznik do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 30 grudnia 1924 r. o sprzedaży niektórych nieruchomych majątków państwowych.

Poz. 226. Obwieszczenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 25 marca 1931 r. w sprawie sprostowania błędu w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o sprzedaży niektórych majątków państwowych.

Poz. 227. Obwieszczenie Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 20 marca 1931 r. w sprawie przedłużenia mocy obowiązującej konwencji między Polską a Niemcami o ułatwieniach w małym ruchu granicznym, podpisanej w Gdańsku dnia 30 grudnia 1924 r.

Poz. 228. Obwieszczenie Ministra Spraw Zagranicznych z dnia 20 marca 1931 r. o sprostowaniu błędu w tekście polsko-niemieckiej konwencji górnośląskiej, podpisanej w Genewie dnia 15 maja 1922 r.

---

z 14 kwietnia Nr. 32 Rok 1931

Poz. 229. Ustawa z dnia 17 marca 1931 r. w sprawie ratyfikacji: a) porozumienia polsko-niemieckiego, podpisanego w Warszawie dnia 31 października 1929 r. wraz z protokółem końcowym ad art. II porozumienia, b) umów, podpisanych przez Polskę w Hadze dnia 20 stycznia 1930 r., c) umów z Francją, Wielką Brytanją i Włochami w sprawie uregulowania przez Polskę długu, powstałego z okupacji terytorjów plebiscytowych, oraz d) układów, podpisanych w Paryżu dnia 28 kwietnia 1930 r., w sprawie zobowiązań Węgier, wynikających z traktatu w Trianon.

Poz. 230. Traktat Gwarancyjny między Polską a Rumunją, podpisany w Genewie dnia 15 stycznia 1931 r.

Poz. 231. Oświadczenie Rządowe z dnia 26 marca 1931 r. w sprawie wymiany dokumentów ratyfikacyjnych traktatu gwarancyjnego między Polską a Rumunją, podpisanego w Genewie dnia 15-go stycznia 1931 r.

Poz. 232. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 kwietnia 1931 r. w sprawie cofnięcia dodatków, przewidzianych w ustawie skarbowej z dnia 21 marca 1931 r.

Na podstawie art. 4 ust. 3 ustawy skarbowej z dnia 21 marca 1931 r. na okres od 1 kwietnia 1931 r. do 31 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 188) zarządza się co następuje:

§ 1. Cofa się od dnia 1 maja 1931 r. dodatki do uposażenia, względnie zaopatrzenia, pobierane na podstawie art. 4 ust. 1 ustawy skarbowej z dnia 21 marca 1931 r. na okres od 1 kwietnia 1931 r. do 31 marca 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 28, poz. 188).

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia porucza się Ministrowi Skarbu.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 233. Rozporządzenie Ministrów: Skarbu, Przemysłu i Handlu oraz Rolnictwa z dnia 20 marca 1931 r. o uldze celnej na owomaltynę.

Poz. 234. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 marca 1931 r. w sprawie wykonania ustawy z dnia 18 marca 1931 r. o opłacie od kart do gry.

---

z 15 kwietnia Nr. 33 Rok 1931

Poz. 235. Rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 kwietnia 1931 r. w sprawie uregulowania roszczeń obywateli polskich do niemieckich zakładów ubezpieczeń z tytułu umów ubezpieczeń na życie, wymienionych w art. 21 polsko-niemieckiego układu waloryzacyjnego z dnia 5 lipca 1928 r.

Poz. 236. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 marca 1931 r. o zniesieniu gmin wiejskich: Broniszewice, Broniszewice Nowe i Polskie w powiecie pleszewskim, województwie poznańskiem.

Poz. 237. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 marca 1931 r. o zniesieniu gmin wiejskich Gać i Węgrowo Niemieckie w powiecie grudziądzkim, województwie pomorskiem.

II.
Przedruki z Monitora Polskiego.

z 3 lutego Nr. 26 Rok 1931

Poz. 48. Zarządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 stycznia 1931 r. o hurtowej cenie zapałek.

Poz. 49. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 28 stycznia 1931 r. o ustaleniu ilości spirytusu, jaką Dyrekcja Państwowego Monopolu Spirytusowego powinna zakupić z produkcji krajowej w okresie kampanji gorzelniczej 1931/32.

z 4 lutego Nr. 27 Rok 1931

z 5 lutego Nr. 28 Rok 1931

Poz. 50. Umowa, ustalająca warunki pracy i płacy dla dojarek, stale zatrudnionych dziennych robotników rolnych i dla sezonowych robotników rolnych na terenie województw: lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego, z wyłączeniem powiatów: Tarnobrzeg, Kolbuszowa, Nisko, Rzeszów, Łańcut, Przeworsk, Brzozów, Jarosław, Sanok, Strzyżów i Krosno.

z 6 lutego Nr. 29 Rok 1931

Poz. 51. Umowa ustalająca warunki pracy i płacy dla robotników rolnych na terenie województw: lwowskiego, stanisławowskiego i tarnopolskiego, z wyłączeniem powiatów: Tarnobrzeg, Kolbuszowa, Nisko, Rzeszów, Łańcut, Przeworsk, Brzozów, Jarosław, Sanok, Strzyżów i Krosno.

z 7 lutego Nr. 30 Rok 1931

Poz. 52. Umowa, zawarta w Okręgowym Inspektoracie Pracy VII Okręgu w Krakowie, ustalająca warunki pracy i płacy robotników rolnych na rok służbowy 1931/32 na obszarze województwa krakowskiego i powiatów: Brzozów, Kolbuszowa, Krosno, Łańcut, Nisko, Przeworsk, Rzeszów, Strzyżów i Tarnobrzeg, województwa lwowskiego.

z 9 lutego Nr. 31 Rok 1931

Poz. 53. Ogłoszenie Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 5 lutego 1931 r. L. d. 2370/31.

Poz. 54. Obwieszczenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 9 lutego 1931 r. o sprostowaniu błędu w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1930 r. w sprawie Komisji do badania zmian kosztów utrzymania rodzin pracowników, zatrudnionych w przemyśle i handlu.

z 10 lutego Nr. 32 Rok 1931

z 11 lutego Nr. 33 Rok 1931

Poz. 55. Orzeczenie Komisji Rozjemczej, ustalające warunki pracy i płacy robotników rolnych na rok służbowy 1931/32. na obszarze województw: warszawskiego, lubelskiego, kieleckiego, łódzkiego, białostockiego — z wyjątkiem powiatu olkuskiego i miechowskiego, — poznańskiego i pomorskiego.

z 12 lutego Nr. 34 Rok 1931

Poz. 56. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 26 stycznia 1931 r. o umorzeniu obligacyj.

Poz. 57. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 26 stycznia 1931 r. o umorzeniu obligacyj.

Poz. 58. Okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 172/3/31 z dnia 31 stycznia 1931 r. w sprawie częściowej zmiany okólnika z dnia 7 stycznia 1931 roku L. D. IV. 2176/3/30 o świadectwach pochodzenia.

Poz. 59. Zarządzenie Ministra Wyzn. Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 3 lutego 1931 r. w przedmiocie dokonania wyborów organów zarządzających w gminach wyznaniowych żydowskich w Warszawie i na obszarze województwa warszawskiego, łódzkiego, lubelskiego, kieleckiego i części województwa białostockiego.

z 13 lutego Nr. 35 Rok 1931

Poz. 60. Przepisy rachunkowo-kasowe dla masztalerzy państwowych zakładów chowu koni, jako specjalnych poborców, wydane przez Ministerstwo Rolnictwa w porozumieniu z Ministerstwem Skarbu i Najwyższą Izbą Kontroli.

z 14 lutego Nr. 36 Rok 1931

Poz. 61. Ogłoszenie Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 10 lutego 1931 r.

Poz. 62. Okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 148/3/31 z dnia 29 stycznia 1931 r. w sprawie pochodzenia na towary zakazane do przywozu.

z 16 lutego Nr. 37 Rok 1931

Poz. 63. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Rolnictwa z dnia 22 stycznia 1931 r. o zmianie obwieszczenia Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 31 maja 1930 r., wydanego w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa o wykazie instytucyj, za pośrednictwem których będą wydawane zaświadczenia Ministerstwa

Przemysłu i Handlu na bezcłowy wywóz szczeciny, włosia i sierści oraz w trybie postępowania przy wydawaniu tychże zaświadczeń.

z 17 lutego Nr. 38 Rok 1931

Poz. 64. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 65. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 66. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Bronzowego Krzyża Zasługi.

z 18 lutego Nr. 39 Rok 1931

Poz. 67. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 68. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Bronzowego Krzyża Zasługi.

z 19 lutego Nr. 40 Rok 1931

z 20 lutego Nr. 41 Rok 1931

z 21 lutego Nr. 42 Rok 1931

Poz. 69. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 12 lutego 1931 r. w sprawie wywłaszczenia gruntów na cele publicznej szkoły powszechnej w Gminie Janowo, w powiecie gniewskim, województwie pomorskiem.

Poz. 70. Zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 11 lutego 1931 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu w sprawie przedłużenia w niektórych miejscowościach okresu uprawnienia bezrobotnych do pobierania zasiłków na zasadzie ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

z 23 lutego Nr. 43 Rok 1931

Poz. 71. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Oficerskiego Orderu Odrodzenia Polski.

z 24 lutego Nr. 44 Rok 1931

Poz. 72. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 12 lutego 1931 r. o utworzeniu urzędu notarjusza w Otwocku w okręgu sądu okręgowego w Warszawie.

Poz. 73. Okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV/168 3/31 z dnia 31 stycznia 1931 r. w sprawie wzoru świadectw pochodzenia, wymaganych przy udzielaniu zniżek konwencyjnych, a wystawianych przez estońskie urzędy celne.

z 25 lutego Nr. 45 Rok 1931

z 26 lutego Nr. 46 Rok 1931

Poz. 74. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 31 stycznia 1931 r. o ustroju wewnętrznym Dyrekcji Państwowego Monopolu Spirytusowego.

z 27 lutego Nr. 47 Rok 1931

z 28 lutego Nr. 43 Rok 1931

Poz. 75. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 25 lutego 1931 roku o wartości jednego grama czystego złota.

Poz. 76. Uchwała Rady Ministrów z dnia 27 lutego 1931 r. w sprawie zmiany statutu organizacyjnego Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

z 2 marca Nr. 49 Rok 1931

Poz. 77. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 21 lutego 1931 r. o państwowych ocenach (konkursach) masła i serów.

Poz. 78. Instrukcja Ministra Rolnictwa z dnia 21 lutego 1931 r. o sposobie organizowania państwowych ocen (konkursów) masła i serów.

Poz. 79. Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 lutego 1931 r. w sprawie zmiany nazwy gminy Filipowice w powiecie pińczowskim, województwie kieleckiem.

z 3 marca Nr. 50 Rok 1931

Poz. 80. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 81. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 82. Uchwała Rady Ministrów z dnia 20 lutego 1931 r. w sprawie zmiany statutu organizacyjnego Ministerstwa Robót Publicznych.

Poz. 83. Obwieszczenie Komitetu Likwidacyjnego do spraw byłych rosyjskich osób prawnych.

z 4 marca Nr. 51 Rok 1931

Poz. 84. Obwieszczenie Ministra Reform Rolnych i Ministra Skarbu z dnia 6 lutego 1931 r. o umorzeniu obligacyj.

Poz. 85. Obwieszczenie Ministra Reform Rolnych i Ministra Skarbu z dnia 6 lutego 1931 r. o umorzeniu obligacyj.

Poz. 86. Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 lutego 1931 r. w sprawie zmiany nazwy gminy Lisko w powiecie liskim, województwie lwowskiem.

z 5 marca Nr. 52 Rok 1931.

Poz. 87. Zarządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 20 lutego 1931 r. w przedmiocie określenia liczebnego składu członków i zastępców członków rady oraz zarządu dla poszczególnych gmin wyznaniowych żydowskich wielkich, mianowicie w Warszawie oraz na obszarze województwa warszawskiego, łódzkiego, lubelskiego, kieleckiego i części województwa białostockiego.

Na podstawie art. 15 i 50 przepisów o organizacji gmin wyznaniowych żydowskich na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkiem województwa śląskiego w brzmieniu załącznika do rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 października 1927 r. o unormowaniu stanu prawnego w organizacji gmin wyznaniowych żydowskich na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej z wyjątkiem województwa śląskiego (Dz. U. R. P. Nr. 52, z 1928 r., poz. 500) oraz §§ 1 i 3 rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 24 października 1930 r. w sprawie regulaminu wyborczego dla wyboru organów gmin wyznaniowych żydowskich na obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 592) i stosownie do postanowienia § 4 zarządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 3 lutego 1931 r. w przedmiocie dokonania wyborów organów zarządzających w gminach wyznaniowych żydowskich w Warszawie i na obszarze województwa warszawskiego, łódzkiego, lubelskiego, kieleckiego i części województwa białostockiego („Monitor Polski" Nr. 34, poz 59) zarządza się co następuje:

§ 1. Liczebny skład członków rady oraz członków zarządu z wyboru dla poszczególnych gmin wyznaniowych żydowskich wielkich określa się według następującej tabeli:

	Gmina wyznaniowa żydowska	Liczba członków rady	Liczba członków zarządu
M. St. Warszawa	Warszawa	50	11
Województwo warszawskie	Ciechanów	12	8
	Grójec	12	8
	Kałuszyn	12	8
	Kutno	12	8
	Łowicz	12	8
	Mińsk Mazowiecki	12	8
	Mława	12	8
	Nowy Dwór	12	8
	Otwock	12	8
	Płock	12	8
	Płońsk	12	8
	Pułtusk	12	8
	Włocławek	12	8
Województwo łódzkie	Łódź	25	8
	Brzeziny	17	8
	Tomaszów Mazowiecki	17	8
	Kalisz	17	8
	Koło	17	8
	Piotrków	17	8
	Radomsko	17	8
	Zduńska Wola	17	8
	Wieluń	17	8
Województwo lubelskie	Lublin	23	10
	Biała Podlaska	10	8
	Chełm	15	10
	Hrubieszów	12	8
	Międzyrzec	10	8
	Siedlce	17	10
	Zamość	15	8
Województwo kieleckie	Kielce	14	10
	Radom	18	12
	Częstochowa	18	12
	Będzin	18	12
	Sosnowiec	14	10
	Dąbrowa Górnicza	12	8
	Końskie	12	8
	Szydłowiec	12	8
	Opatów	12	8
	Ostrowiec	12	8
	Chmielnik	12	8
	Zawiercie	12	8
Województwo białostockie	Łomża	15	10
	Suwałki	15	10
	Ostrowia Mazowiecka	12	8
	Ostrołęka	12	8

§ 2. Liczba zastępców członków rady oraz zastępców członków zarządu z wyboru, równa jest liczbie członków rady oraz członków zarządu określonej w powyższej tabeli.

§ 3. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Poz. 88. Zarządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 28 lutego 1931 r. w sprawie mianowania radcy do Izby Przemysłowo-Handlowej we Lwowie.

Poz. 89. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 lutego 1931 r. o utworzeniu urzędu notarjusza w Zawierciu w okręgu Sądu Okręgowego w Sosnowcu.

Poz. 90. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 17 lutego 1931 r. o utworzeniu urzędu notarjusza w Olkuszu w okręgu Sądu Okręgowego w Sosnowcu.

z 6 marca Nr. 53 Rok 1931

Poz. 91. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 25 lutego 1931 r. w sprawie wyznaczenia normy przydziału gorzelniom drożdżowym kontyngentu zakupu spirytusu w okresie kampanji 1931/32 r.

Poz. 92. Okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 233/3/31 z dnia 21 lutego 1931 r. w sprawie potwierdzenia przez urzędy celne wywozu towarów drogą morską.

z 7 marca Nr. 54 Rok 1931

Poz. 93. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 4 marca 1931 r. o przymusowem wywłaszczeniu gruntów na rzecz Skarbu Państwa do przebudowy stacji kolejowej Ryki.

Poz. 94. Rozporządzenie Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 27 lutego 1931 r. o zmianie rozporządzenia z dnia 18 lutego 1929 r. o utworzeniu tymczasowej Rady Portowej przy Urzędzie Morskim w Gdyni.

Na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 grudnia 1921 r. w sprawie przekazania Ministrowi Przemysłu i Handlu wszystkich spraw, związanych z marynarką handlową (Dz. U. R. P. Nr. 103, poz. 742) zarządzam co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Ministra Przemysłu i Handlu z dnia 18 lutego 1929 r. o utworzeniu Tymczasowej Rady Portowej przy Urzędzie Morskim w Gdyni („Monitor Polski" Nr. 52, poz. 101) wprowadza się zmiany następujące:

I. § 3 otrzymuje brzmienie:

„W szczególności Tymczasowa Rada Portowa powołana jest do opinjowania i stawiania wniosków w sprawach:

a) projektów rozbudowy portu oraz jego urządzeń,

b) koncesji i dzierżaw długoterminowych na terenie portu,

c) taryf opłat portowych i innych opłat,

d) regulaminów portowych i innych przepisów w porcie,

e) zasad eksploatacji portu,

f) zleconych przez Ministerstwo Przemysłu i Handlu,

g) przedstawionych przez Urząd Morski".

II. § 4 otrzymuje brzmienie:

„W skład tymczasowej Rady Portowej wchodzą:

1) Dyrektor Urzędu Morskiego, lub delegowany przez niego zastępca jako przewodniczący,

2) Komisarz Rządowy m. Gdyni lub delegowany przez niego zastępca,

3) Przedstawiciel Wojewody Pomorskiego,

4) 2 przedstawiciele Ministerstwa Skarbu w zakresie cła, opłat akcyzowych i monopoli,

5) 2 przedstawiciele Zarządu Polskich Kolei Państwowych,

6) 2 przedstawiciele terytorjalnie właściwej Izby Przemysłowo Handlowej, powołani na przeciąg jednego roku przez Ministra Przemysłu i Handlu z pośród pięciu kandydatów, przedstawionych przez Izbę Przemysłowo-Handlową,

7) 2 przedstawiciele Rady Interesantów Portu w Gdyni, powołani na przeciąg jednego roku przez Ministra Przemysłu i Handlu z pośród pięciu kandydatów przez Radę Interesantów Portu,

8) 3 przedstawiciele kupców, eksportujących i importujących przez port gdyński, powołani na przeciąg jednego roku przez Ministra Przemysłu i Handlu".

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.*)

z 9 marca Nr. 55 Rok 1931

z 10 marca Nr. 56 Rok 1931

Poz. 95. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Rolnictwa z dnia 12 lutego 1931 r. o ustanowieniu punktu kontroli transportów pierza i puchu, wychodzących zagranicę.

z 11 marca Nr. 57 Rok 1931

z 12 marca Nr. 58 Rok 1931

Poz. 96. Okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV. 352/3/31 z dnia 27 lutego 1931 r. w sprawie wzoru świadectw pochodzenia, wymaganych przy udzielaniu zniżek konwencyjnych, a wystawianych przez holenderskie urzędy celne

z 13 marca Nr. 59 Rok 1931

---

*) patrz Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. z r. 1929 Nr. 3.

z 14 marca Nr. 60 Rok 1931

z 16 marca Nr. 61 Rok 1931

Poz. 97. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Rolnictwa z dnia 23 lutego 1931 roku o wydawaniu zaświadczeń na wolny od cła wywóz masła.

z 17 marca Nr. 62 Rok 1931

Poz. 98. Rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 7 marca 1931 r. w sprawie powołania Nadzwyczajnej Komisji Rozjemczej dla ustalenia warunków pracy i płacy robotników rolnych na terenie pow. miechowskiego na rok służbowy 1931/32.

Poz. 99. Uchwała Komitetu Likwidacyjnego w Poznaniu z dnia 20 lutego 1931 r.

z 18 marca Nr. 63 Rok 1931

z 19 marca Nr. 64 Rok 1931

Poz. 100. Zarządzenie o nadaniu Krzyża Niepodległości z Mieczami, Krzyża Niepodległości oraz Medalu Niepodległości.

Poz. 101. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 102. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 103. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 104. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego Krzyża Zasługi.

Poz. 105. Zarządzenie o nadaniu Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 106. Zarządzenie o nadaniu Bronzowego Krzyża Zasługi.

z 20 marca Nr. 65 Rok 1931

Poz. 107. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 7 marca 1931 r. o utworzeniu urzędu notarjusza w Sosnowcu w okręgu Sądu Okręgowego w Sosnowcu.

z 21 marca Nr. 66 Rok 1931

z 23 marca Nr. 67 Rok 1931

Poz. 108. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej w sprawie zamknięcia sesji zwyczajnej i budżetowej Sejmu.

Poz. 109. Zarządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej w sprawie zamknięcia sesji zwyczajnej i budżetowej Senatu.

Poz. 110. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 17 marca 1931 r. o zatwierdzeniu zmian w statucie przedsiębiorstwa „Państwowa Kopalnia Węgla Brzeszcze".

z 24 marca Nr. 68 Rok 1931

Poz. 111. Uchwała Rady Ministrów z dnia 12 marca 1931 r. w sprawie statutu organizacyjnego Ministerstwa Przemysłu i Handlu.

z 25 marca Nr. 69 Rok 1931

Poz. 112. Zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 4 marca 1931 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Skarbu, w sprawie przedłużenia w niektórych miejscowościach okresu uprawnienia bezrobotnych do pobierania zasiłków na zasadzie ustawy z dnia 18 lipca 1924 r. o zabezpieczeniu na wypadek bezrobocia.

z 26 marca Nr. 70 Rok 1931

Poz. 113. Obwieszczenie Ministra Rolnictwa z dnia 13 marca 1931 r. o zatwierdzeniu wysokości opłaty na rzecz Wielkopolskiej Izby Rolniczej na okres czasu od dnia 1 kwietnia 1931 r. do dnia 31 marca 1932 r.

z 27 marca Nr. 71 Rok 1931

Poz. 114. Obwieszczenie Prezesa Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 13 marca 1931 r. w sprawie powołania ławników i zastępców ławników Sądów Pracy i Sądów Okręgowych.

z 28 marca Nr. 72 Rok 1931

Poz. 115. Obwieszczenie Ministra Skarbu w porozumieniu z Ministrem Przemysłu i Handlu z dnia 11 lutego 1931 r. o wykazie związków eksportowych, względnie izb przemysłowo-handlowych, uprawnionych do wydawania zaświadczeń przy wywozie gotowych wyrobów włókienniczych.

z 30 marca Nr. 73 Rok 1931

Poz. 116. Okólnik Ministerstwa Skarbu z dnia 6 marca 1931 r. w sprawie uzupełnienia pp. 16, 17 § 78 przepisów rachunkowo- kasowych.

z 31 marca Nr. 74 Rok 1931

Poz. 117. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 118. Zarządzenie o nadania Złotego Krzyża Zasługi

Poz. 119. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 120. Zarządzenie o nadaniu Srebrnego i Bronzowego Krzyża Zasługi.

Poz. 121. Obwieszczenie Ministra Skarbu z dnia 26 marca 1931 r. o wartości jednego grama czystego złota.

Poz. 122. Postanowienie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrami: Spraw Wojskowych i Skarbu z dnia 26 lutego 1931 r. w sprawie ulg dla przedsiębiorstwa Towarzystwo Starachowickich Zakładów Górniczych, Sp. Akc.

z 1 Kwietnia Nr. 75 Rok 1931

Poz. 123. Zarządzenie o nadaniu Złotego Krzyża Zasługi.

Poz. 124. Obwieszczenie Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Rolnictwa z dnia 28 marca 1931 r. o odroczeniu wejścia w życie obwieszczenia Ministra Przemysłu i Handlu w porozumieniu z Ministrem Skarbu oraz Ministrem Rolnictwa z dnia 23 lutego 1931 r. o wydawaniu zaświadczeń na wolny od cła wywóz masła.

z 2 Kwietnia Nr. 76 Rok 1931

Poz. 125. Obwieszczenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 25 marca 1931 r. w sprawie zgłaszania list kandydatów na ławników i zastępców ławników sądów pracy i sądów okręgowych.

Poz. 126. Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 marca 1931 r. o utworzeniu urzędu notarjusza w Kaliszu w okręgu Sądu Okręgowego w Kaliszu.

z 3 Kwietnia Nr. 77 Rok 1931

Poz. 127. Ogłoszenie Państwowej Komisji Wyborczej z dnia 31 marca 1931 r. L. dz. 2391/31.

Poz. 128. Uchwała Rady Ministrów z dnia 30 marca 1931 r. w sprawie wyznaczenia delegata Rządu na podstawie art. 5 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 7 lutego 1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 120) dla diecezyj: częstochowskiej, sandomierskiej, łódzkiej włocławskiej.

Poz. 129. Obwieszczenie Izby Przemysłowo-Handlowej w Warszawie.

z 4 Kwietnia Nr. 78 Rok 1931

z 7 Kwietnia Nr. 79 Rok 1931

z 8 Kwietnia Nr. 80 Rok 1931

z 9 Kwietnia Nr. 81 Rok 1931

Poz. 130. Uchwała Rady Ministrów z dnia 30 marca 1931 r. w sprawie statutu organizacyjnego Ministerstwa Reform Rolnych.

Poz. 131. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 18 lutego 1931 r. w przedmiocie częściowej zmiany rozporządzenia z dnia 28 lipca 1930 r. w sprawie reorganizacji urzędów celnych („Monitor Polski" Nr. 199, 283).

z 10 Kwietnia Nr. 82 Rok 1931

Poz. 132. Okólnik Ministerstwa Skarbu L. D. IV/453/3/31 z dnia 17 marca 1931 r. w sprawie nadzoru świadectw pochodzenia, wymaganych przy udzielaniu zniżek konwencyjnych a wystawianych przez duńskie urzędy celne.

z 11 Kwietnia Nr. 83 Rok 1931

z 13 Kwietnia Nr. 84 Rok 1931

z 14 Kwietnia Nr. 85 Rok 1931

Poz. 133. Uchwała Rady Ministrów z dnia 30 marca 1931 r. w sprawie zmiany statutu organizacyjnego Ministerstwa Rolnictwa.

z 15 Kwietnia Nr. 86 Rok 1931

Poz. 134. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 marca 1931 r. o wywłaszczeniu nieruchomości pod budowę kolei lokalnej normalnotorowej Cieszyn — Zebrzydowice — Moszczenica.

Poz. 135. Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 30 marca 1931 r. o wywłaszczeniu nieruchomości pod budowę kolei lokalnej normalnotorowej Strzebiń—Woźniki.

Poz. 136. Rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 marca 1931 r. o trybie postępowania przy wywozie za zwrotem cła bekonów, szynek oraz niektórych przetworów mięsnych.

III.
Przedruki z innych wydawnictw urzędowych.

DZIENNIK ROZKAZÓW
MINISTERSTWA SPRAW WOJSKOWYCH

z 22 stycznia Nr. 2 Rok 1931

17.

B. W. N. 650.30.

Kalendarz dorocznych świąt wyznań niekatolickich na rok 1931.

Stosownie do punktu 7-go poz. 487 Dziennika Rozkazów Nr. 38/23, ogłaszam kalendarz dorocznych świąt wyznań niekatolickich, obowiązujący w roku 1931:

1) dla wyznania prawosławnego:

1 stycznia . . .	Nowy Rok
6 stycznia . . .	Trzech Króli
2 lutego	N. M. P. Gromnicznej,
25 marca	Zwiastowanie N. M. P.
12 i 13 kwietnia .	Wielkanoc,
21 maja	Wniebowstąpienie Pańskie,
31 maja i 1 czerwca	Zielone Świątki,
29 czerwca . . .	Św. Piotra i Pawła,
6 sierpnia . . .	Przemienienie Pańskie,
15 sierpnia . . .	Wniebowzięcie N. M. P.,
8 września . . .	Narodzenie N. M. P.,
14 września . . .	Podniesienie Krzyża Św.,
21 listopada . . .	Poświęcenie N. M. P.,
6 grudnia . . .	Św. Mikołaja
25 i 26 grudnia. .	Boże Narodzenie.

Uwaga: Na terenie O. K. N. II, Nr. III i Nr. IX żołnierze wyznania prawosławnego mają obchodzić wyżej wymienione święta wraz z ludnością cywilną, według starego stylu, t. j. o 13 dni później od wskazanych powyżej dat, prócz Wielkiejnocy, Wniebowstąpienia i Zielonych Świątek, które to święta przypadają na daty, podane w wykazie.

2) dla wyznań ewangielickich:

1 stycznia . . .	Nowy Rok,
6 stycznia . . .	Objawienie Pańskie (Trzech Króli),
3 kwietnia . . .	Wielki Piątek,
5 i 6 kwietnia . .	Wielkanoc,
14 maja	Wniebowstąpienie Pańskie,
24 i 25 maja . .	Zielone Świątki,
1 listopada . . .	Święto Reformacji,
24 grudnia . . .	Wigilja Bożego Narodzenia,
25 i 26 grudnia . .	Narodzenie Pańskie.

3) dla wyznania mojżeszowego:

2 i 3 kwietnią . .	Święta Wielkanocne (Pesach)
8 i 9 kwietnia . .	—Główne Dni; od 4.IV—7.IV—Wolne Święta,
22 i 23 maja . .	Zielone Świątki (Szawuot),
12 i 13 września .	Nowy Rok (Rosz Haszana),
19 września . . .	Sobota Pokutna (Szuwa),
21 września . . .	Post Dnia Pojednania (Jom Hakipurim),
26 i 27 września, 3 i 4 października .	Święta Szałasów (Sukot)—Główne Dni; od 28.IX do 2.X — Wolne Święta, w szczególności dzień 2.X. Hoszana Raba,
5 grudnia . . .	Sobota Chanukowa,

Nadto należy zwalniać żołnierzy, w celu umożliwienia im udziału w nabożeństwach, odprawianych w synagogach:

3 marca	Purim,
28 marca	Wielka Sobota,
23 lipca	Post Tiszabeaw.

4) dla wyznania muzułmańskiego:

20 stycznia (wtorek)	Pierwszy dzień Ramazanu postu,
19, 20 i 21 lutego (czwartek, piątek i sobota) . . .	Ramazan Bajram
28, 29 i 30 kwietnia i 1 maja (wtorek, środa, czwartek, piątek)	Kurban Bajram,
18 maja (poniedziałek)	I-go Mucharema, Nowy Rok 1350 ery muzułmańskiej,
27 maja (środa) .	Dzień Aszura,
27 lipca (poniedziałek)	Mewlud — Narodzenia Muchammeda Proroka.

---

z 21 lutego Nr. 5 Rok 1931

62.

B. Uzup. 323 Pob. Org.

Sprawy o uznanie za zaginione — przekazanie władzom cywilnym.

Na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1930 r. w sprawie zmiany i uzupełnienia ustawy inwalidzkiej (Dz. U. R. P. Nr. 86 poz. 665)—sprawy o uznanie za zaginione, bez własnej winy osób, których zaginięcie pozostaje w związku przyczynowym ze służbą wojskową, zostały przekazane władzom cywilnym.

W związku z tem, polecam wszelkie tego rodzaju sprawy kierować obecnie do referatów spraw inwalidów wojennych przy władzach administracji ogólnej, a nie — jak dotychczas — do P. K. U. Warszawa — Miasto III.

Jednocześnie unieważniam rozkaz M. S. Wojsk. B. Og. Org. L. 4984/org. 30, ogłoszony w Dzienniku Rozkazów Nr. 37/30, poz. 432.

---

z 3 marca Nr. 6 Rok 1931

73.

G. M. 1957 I.

Przekraczanie granicy państwa przez samoloty, względnie oddziały wojskowe.

W ostatnich czasach miały miejsce wypadki nieświadomego przekraczania granicy państwa przez polskie samoloty, względnie oddziały wojskowe.

Incydenty graniczne tego rodzaju są wysoce szkodliwe, powodując komplikacje w stosunkach z państwami, które takie przekroczenia wyzyskują na niekorzyść naszą.

Polecam wszystkim zainteresowanym dowódcom, by dla uniknięcia na przyszłość podobnych wypadków, które nie mogą być tolerowane, wydali potrzebne zarządzenia, zmierzające do zapobieżenia przekroczeniom granicy. Powierzanie doświadczonym oficerom kierownictwa ćwiczeń nadgranicznych oraz dobieranie staranne pilotów przy lotach granicznych, w dużym stopniu zmniejszy możliwość nieświadomych przekroczeń granicy. O każdym wypadku przekroczenia granicy dowódcy okręgów korpusów winni natychmiast mi meldować przez Gabinet Ministra, jednocześnie wszczynając jaknajenergiczniejsze śledztwo i pociągając winnych do surowej odpowiedzialności.

DZIENNIK URZĘDOWY MINISTERSTWA WYZNAŃ RELIGIJNYCH I OŚWIECENIA PUBLICZNEGO.

z 31 stycznia Nr. 1 Rok 1931

2.

Zarządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 13 stycznia 1931 r. w sprawie dni, w których młodzież szkolna wyznania prawosławnego może być zwalniana od zajęć szkolnych.

§ 1. Zmieniając zarządzenie z dnia 26-go czerwca 1923 r. (Nr. 7816/I), ustanawiam następujące dni świąteczne, w których młodzież szkolna wyznania prawosławnego może być zwalniana od normalnej nauki szkolnej:

1) święta stałe: 14 stycznia (1 stycznia st. st.) Św. Bazylego Wielkiego, 19 stycznia (6 stycznia st. st.) Trzech Króli, 15 lutego (2 lutego st. st.) Oczyszczenie Przen. M. P., 7 kwietnia (25 marca st. st.) Zwiastowanie Przen. M. P., 6 maja (23 kwietnia st. st.) Św. Jerzego, 21 września (8 września st. st.) Narodzenie Przen. M. P., 27 września (14 września st. st.) Podwyższenie Św. Krzyża, 14 października (1 paźdz. st. st.) Pokrow. Przen. M. P., 4 grudnia (21 listop. st. st.) Ofiarowanie Przen. M. P., 19 grudnia (6 grudnia st. st.) Św. Mikołaja Cudotwórcy, 6—7—8 stycznia (24—25—26 grudnia st. st.) Wigilja i 2 dni Świąt Bożego Narodzenia;

2) święta ruchome: a) Wielki Czwartek, Piątek i Sobota oraz 2 dni świąt Wielkiej Nocy, b) Wniebowstąpienie Pańskie, c) 2 dni świąt Św. Trójcy, d) święto Św. Ducha.

§ 2. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Warszawa, dnia 13 stycznia 1931 r.
(Nr. I. Prez. 8114/30 r).

---

z 28 lutego Nr. 2 Rok 1931

16.

Rozporządzenie Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 16 stycznia 1931 r. w sprawie regulaminu egzaminu z języka polskiego dla kandydatów na rabinów i podrabinów.

W związku z § 1 ust. 3 rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 24 października 1930 r. w sprawie regulaminu wyborczego dla wyborów rabinów i podrabinów w gminach wyznaniowych żydowskich na obszarze Rzeczypospolitej, z wyjątkiem województwa śląskiego (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 593) zarządzam co następuje:

§ 1.

Skład Komisyj egzaminacyjnych, program, zakres wymagań i sposób składania egzaminu z języka polskiego przez kandydatów na rabinów i podrabinów określa załączony regulamin, stanowiący integralną część niniejszego rozporządzenia.

§ 2.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Warszawa, dnia 16 stycznia 1931 r.
(Nr. VI N. Ch. 5965/30).

Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego:
(—) Sł. Czerwiński.

Załącznik Nr. 1 do rozporządzenia Nr. VI N. Ch. 5965/30.

REGULAMIN

egzaminu z języka polskiego dla kandydatów na rabinów i podrabinów.

I. Postanowienia ogólne.

§ 1.

Do egzaminu dopuszcza się osoby, które ubiegają się w jednej z gmin wyznaniowych żydowskich o stanowisko rabina względnie podrabina, a nie posiadają wystawionego według obowiązujących przepisów świadectwa ukończenia z pomyślnym wynikiem szkoły powszechnej lub równorzędnej szkoły żydowskiej, lub średniej ogólnokształcącej.

§ 2.

Podanie o dopuszczenie do egzaminu wnosi kandydat do Wojewody właściwego według położenia gminy wyznaniowej, w której kandydat ubiega się o stanowisko rabina lub podrabina.

Do podania dołączyć należy: 1) metrykę urodzenia, 2) fotografję, 3) świadectwa szkolne, o ile kandydat je posiada.

§ 3.

Dokumenty osobiste kandydata przekazuje Wojewoda przewodniczącemu Komisji, który zwraca je kandydatowi po odbyciu egzaminu.

§ 4.

Przed przystąpieniem do egzaminu składa kandydat w Komisji egzaminacyjnej kwit o wpłaceniu do Kasy Skarbowej opłaty egzaminacyjnej w wysokości 30 zł

II. Komisje egzaminacyjne.

§ 5.

Egzamin odbywa się przed Komisją egzaminacyjną złożoną z 3 członków, powołanych przez Wojewodę, a mianowicie dwóch urzędników administracji ogólnej II lub I instancji i jednego rabina. Jednego z urzędników wyznacza Wojewoda, jako przewodniczącego. W razie przeszkód po stronie członków Komisji w miejsce ich wstępują zastępcy.

III. Przedmiot i przebieg egzaminu.

§ 6.

Egzamin składa się z części ustnej i pisemnej. Komisja może jednak na podstawie pomyślnego wyniku egzaminu ustnego zwolnić kandydata od części pisemnej. Cały egzamin odbywa się w obecności wszystkich członków Komisji.

§ 7.

Egzamin ma wykazać zdolność jasnego i poprawnego wysławiania się, czytania i pisania w języku polskim. Wszyscy egzaminatorowie mają równe prawo stawiania pytań. Ewentualna część pisemna obejmie napisanie krótkiego przemówienia, sporządzenie podania czy zawiadomienia do władz i t. p.

§ 8.

Z przebiegu egzaminu sporządza się protokół, który podpisuje przewodniczący i egzaminatorowie. Decyzja o wyniku zapada zwykłą większością głosów i jest ostateczna. W razie równości głosów, rozstrzyga głos przewodniczącego.

§ 9.

Wynik ogłasza się kandydatowi zaraz po egzaminie.

§ 10.

W razie ujemnego wyniku może egzamin być powtórzony najwcześniej po upływie pół roku, licząc od daty pierwszego egzaminu.

§ 11.

Zgłaszając się do ponownego egzaminu, kandydat winien wnieść ponownie przepisaną opłatę.

IV. Świadectwa z egzaminu.

§ 12.

Wynik egzaminu określa się jako dobry, dostateczny lub niedostateczny.

Na dowód pomyślnego złożenia egzaminu Komisja wydaje kandydatowi bezpośrednio po ukończeniu egzaminu świadectwo według załączonego wzoru Nr. 2.

Świadectwo winno być podpisane przez przewodniczącego i obu członków Komisji oraz zaopatrzone pieczęcią tego urzędu wojewódzkiego, przy którym czynną jest Komisja.

Załącznik Nr. 2 do rozporządzenia Nr. VI. N. Ch, 5965/30.

ŚWIADECTWO

egzaminu z języka polskiego dla kandydatów na rabinów i podrabinów.

Pan.................................urodzony dnia ....
.... w ....
(wymienić miejscowość, powiat i wojew.)
kandydat na stanowisko rabina (podrabina) w gminie wyznaniowej żydowskiej w....................powiat....................województwo....................podał się dnia ....w Urzędzie Wojewódzkim w....................przewidzianemu w § 1 rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 24 października 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 593) egza-

minowi i zgodnie z przepisami rozporządzenia Ministra Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z dnia 16 stycznia 1931 r. w sprawie regulaminu egzaminu z języka polskiego dla kandydatów na rabinów i podrabinów (Dz. Urz. Ministerstwa W. R. i O. P. Nr. 2 (234), poz. 16) złożył go z wynikiem.................................

Wymienionego uznaje się pod względem znajomości języka polskiego za uzdatnionego do objęcia stanowiska rabina, względnie podrabina.

Podpis Przewodniczącego Komisji:

Pieczęć. Podpisy Egzaminatorów:

17.

Przepisy z dnia 16 stycznia 1931 r. o kolegjach rabinów.

W bliższem określeniu postanowienia punktu 3 §-u 1 rozporządzenia z 24 października 1930 r. w sprawie regulaminu wyborczego dla wyborów rabinów i podrabinów w gminach wyznaniowych żydowskich na obszarze Rzeczypospolitej z wyjątkiem województwa śląskiego (Dz. U. R. P. Nr. 75, poz. 593) zarządzam co następuje:

§ 1.

Celem uznania, czy dokument wykazujący religijne wykształcenie kandydata na rabina lub podrabina stanowi wystarczający dowód tego wykształcenia, tworzy się kolegja rabinów.

§ 2.

Członkowie tych kolegjów zostaną powołani z grona wybitnych znawców religji mojżeszowej na okres 3 lat. Siedzibą kolegjów jest m. st. Warszawa.

§ 3.

Kolegja pełnią swoje funkcje w składzie 3 osób. Przewodniczy osoba, której poruczone zostanie przewodnictwo w danem kolegjum. Uchwały kolegjum zapadają zwykłą większością głosów. W razie równości głosów rozstrzyga głos przewodniczącego. Posiedzenia kolegjów, które odbywają się w Ministerstwie Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego, zwołuje w miarę potrzeby toż Ministerstwo.

§ 4.

Kolegjum rozpatruje dokumenty kandydata na rabina lub podrabina i orzeka a) o autentyczności i wiarygodności dokumentu, b) o tem, czy dokument stanowi dostateczny dowód wykształcenia religijnego dla objęcia stanowiska, o które w danym wypadku chodzi.

Jeżeli kolegjum uzna, że celem ustalenia okoliczności ad a) potrzebne są jakiekolwiek wyjaśnienia lub dochodzenia, może się ono zwrócić do Ministerstwa Wyznań Religijnych i Oświecenia Publicznego z prośbą o uzyskanie potrzebnych wyjaśnień, względnie przeprowadzenia dochodzeń, a ostateczną swoją uchwałą odroczyć na stosowny okres czasu.

§ 5.

Dostarczenie kolegjum dokumentów, wykazujących religijne wykształcenie, jest rzeczą odnośnego kandydata.

Dokumentami takiemi są:

a) świadectwo ze złożenia przepisanych końcowych egzaminów uznanej przez Państwo szkoły, mającej za cel kształcenie rabinów.

b) świadectwo szkoły krajowej uznanej za równorzędną ze szkołami pod a),

c) świadectwo szkół i zakładów zagranicznych, uznanych za równorzędne ze szkołami pod a), których wykaz zostanie ogłoszony;

d) świadectwo o odbytej nauce i nabyciu potrzebnej wiedzy, wystawione przez osoby o uznanej wybitnej wiedzy w dziedzinie talmudu i rytuału (t. zw. poświadczenia uzdolnienia rabinackiego, czyli Hatoras Horaah).

§ 6.

Obrady kolegjum są poufne. Z przebiegu obrad spisuje jeden z członków kolegjum protokół w języku państwowym według załączonego wzoru. Protokół, który podpisują wszyscy członkowie kolegjum, dołącza się do aktów Ministerstwa, dotyczących zatwierdzenia kandydata na dane stanowisko.

§ 7.

Członkowie kolegjum pełnią swoje funkcje honorowo, może im jednak być przyznany zwrot rzeczywistych kosztów podróży.

Warszawa, dnia 16 stycznia 1931 r.
(Nr. VI. N. Ch. 5964/30.

Minister Wyznań Religijnych
i Oświecenia Publicznego
(—) *Sł. Czerwiński.*

UWAGA: Załącznika nie przedrukowano.

V.

Zarządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych.

30.

Obwieszczenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 24 lutego 1931 r. w sprawie zmiany nazwy gminy Lisko w powiecie liskim, województwie lwowskiem.

Niniejszem zmieniam nazwę gminy Lisko w powiecie liskim, województwie lwowskiem na „Lesko".

31.

Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 28 lutego 1931 r. w sprawie składu Wyższej Komisji Dyscyplinarnej przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych w okresie trzechletnim 1928/31 oraz w sprawie ustanowienia zastępców Rzecznika Dyscyplinarnego przy tejże Komisji.

Zmieniając względnie uzupełniając zarządzenie z dnia 20 lipca 1928 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 4, dział III, poz. 1) — zmienione względnie uzupełnione zarządzeniami: z dnia 27 marca 1929 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 4, dział IV, poz. 91), z dnia 21 maja 1929 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 8, dział IV, poz. 155), z dnia 20 stycznia 1930 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 2, dział III, poz. 25), z dnia 11 lutego 1930 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 2, dział III, poz. 26), z dnia 25 sierpnia 1930 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 13, dział V, poz. 276) oraz z dnia 16 grudnia 1930 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 21, dział V, poz. 415).

I) mianuję na zasadzie art. 2 ustawy o postępowaniu dyscyplinarnem (Dz. U. R. P. Nr. 21, poz. 165 ex 1922 r.) członkami Wyższej Komisji Dyscyplinarnej przy Ministerstwie Spraw Wewnętrznych na resztę bieżącego okresu trzechletniego: naczelników wydziałów: Dr. Henryka Palestra, Dr. Witolda Przywieczerskiego i Dr. Marcina Kacprzaka oraz radców ministerjalnych: Dr. Henryka Przetakiewicza, Henryka Eilego, Marjana Sochańskiego, Aleksandra Klotza i Dominika Wronę;

II) ustanawiam na zasadzie § 7 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 grudnia 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 111, poz. 990) zastępcami Rzecznika Dyscyplinarnego przy tejże Komisji:

radców ministerjalnych: Mieczysława Inesa, Dr. Bronisława Cetisa, Bolesława Trzebskiego i Piotra Typiaka oraz referendarzy: Feliksa Chmielowskiego i Karola Hubricha, przyczem dotychczasowi członkowie Wyższej Komisji Dyscyplinarnej radcy ministerjalni: Mieczysław Ines i Piotr Typiak zatrzymują dotychczasowe swe funkcje w Wyższej Komisji Dyscyplinarnej, poruczone im zarządzeniem z dn. 20 stycznia 1930 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 2, poz. 25)— do czasu zakończenia postępowania w sprawach, do których powołani zostali przed wydaniem niniejszego zarządzenia, o ile w sprawach tych wyznaczono już termin rozprawy dyscyplinarnej.

32.

Zarządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 18 marca 1931 r. o utworzeniu Wydziału Śledczego przy Komendzie Powiatowej PP. w Chrzanowie, Województwa Krakowskiego.

Na podstawie § 3 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 7 kwietnia 1930 r. o wydziałach i urzędach śledczych (Dz. U. R. P. Nr. 28 poz. 254) zarządzam co następuje:

§ 1.

Przy Komendzie Powiatowej Policji Państwowej w Chrzanowie, Województwa Krakowskiego zostaje stworzony Wydział Śledczy.

§ 2.

Zarządzenie niniejsze obowiązuje z dniem 15 kwietnia r. b.

VI.

Okólniki Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

A.

33.

Okólnik Nr. 16.

z dnia 3 lutego 1931 r.

(Z. H. 12/31) w sprawie świadectw zdrowia dla statków powietrznych, udających się do Grecji.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Rząd grecki podał do wiadomości Rządu Rzeczypospolitej Polskiej zarządzenie swe, w myśl którego udające się do Grecji statki powietrzne powinny być zaopatrzone w świadectwa zdrowia, wystawione przez władze służby zdrowia, właściwe dla miejsca odlotu.

W związku z tem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Departament Służby Zdrowia) przesyła w załączeniu formularze rzeczonych świadectw z prośbą o zarządzenie przekazania ich lekarzom powiatowym w powiatach, posiadających porty lotnicze, do użytku w przypadkach wystawiania świadectwa dla statków, odlatujących do Grecji.

Koszty podróży lekarza na lotnisko i zpowrotem oraz opłaty za oględziny lekarskie i wystawienie świadectwa ponosi właściciel (art. 16 ust. 3 międzynarodowej Konwencji Sanitarnej paryskiej z 17 stycznia 1912 r.) statku, na rzecz lekarza. Taksę oględzin zatwierdza Minister Spraw Wewnętrznych. Narazie ustanawia się ją w wysokości 10 zł.

Załącznik.

......................le......................193.....

Service sanitaire du district

....

Patente de santé.

Je certifie, que le lieu de depart du aeronef........................pour..............................ainsi que ses environs ne sont pas contaminés par la peste, le choléra, ou envahis par une épidemie quel-conque, notamment de typhus, de variole, dysenterie etc., que l'equipage et les passagers ne sont pas atteints d'une maladie contagieuse, qu'ils ne proviennent pas des lieux contaminés, et que les bagages et marchandises se trouvant à bord ne sont pas contaminés.

Le Medecin du district:

......................dnia......................193

Służba zdrowia na powiat

....

Świadectwo zdrowia.

Zaświadczam, że miejsce odlotu statku powietrznego..............................do..............................., jakoteż jego okolice nie są zakażone dżumą lub cholerą, ani też nawiedzone epidemją, w szczególności epidemją duru plamistego, ospy, czerwonki i t. d., że załoga i podróżni nie są dotknięci chorobą zakaźną i nie przybywają z miejsc zakażonych, tudzież że bagaże i towary, znajdujące się na statku, nie są zakażone.

Lekarz powiatowy:

34.

Okólnik Nr. 17

z dnia 4 lutego 1931 r.

(Wojsk. 177/1) w sprawie dalszego prowadzenia w gminach dawnych ksiąg dla meldunków wojskowych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy

Wejście z dniem 1 stycznia 1931 r. w życie rozporządzenia Min. Spraw Wewnętrznych z dnia 16.X.1930 r. o meldunkach i księgach ludności (Dz. U. R. P. Nr. 84/30 r. poz. 653) pozwala na zaprowadzenie meldunków wojskowych w myśl postanowień rozdziału XIV rozporządzenia wykonawczego do ustawy o powsz. obow. wojsk.

Wobec powyższego zechcą Panowie Wojewodowie zarządzić, aby meldunki wojskowe były prowadzone zgodnie z powołanemi wyżej przepisami.

Zarazem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych komunikuje, że szczegóły prowadzenia przez gminy ewidencji meldunków wojskowych według nowych zasad będą omówione w instrukcji specjalnej

Nie przesądzając kwestji w jaki sposób będzie prowadzona ewidencja zgłoszeń meldunkowych w przyszłości, która to kwestja ustaloną zostanie w instrukcji, należy do czasu wydania tej instrukcji zachować księgi meldunkowe prowadzone dotychczas w urzędach gminnych w myśl instrukcji meldunkowej Ministra Spraw Wewnętrznych z 1926 r. i prowadzić je nadal wraz ze skorowidzami.

Do ksiąg meldunkowych powinny być zapisane w kolejnym porządku wszystkie zgłoszenia i meldunki, jakim w myśl nowych przepisów podlegają osoby wyszczególnione w art. 94 ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym w brzmieniu ustalonem rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 29.XI.1930 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 82, poz. 645) w wypadkach wyszczególnionych w § 474 rozp. wyk. do ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym.

Przewidziane w § 475 rozporz. wykonawczego wypadki osobistego zgłoszenia się powinny być odnotowywane w rubryce „uwagi" księgi meldunkowej.

Wszystkie wypadki zawiadamiania P. K. U. zapomocą „karty meldunkowej" wzoru Nr. 5 rozporz. Min. Spr. Wewn. z dnia 16.X.30 należy odnotować w księdze meldunkowej w stosownej rubryce (rubryka Nr. 9).

Ze względu na inowacje akcji meldunkowej Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi o rozciągnięcie ze strony urzędów wojewódzkich najdalej idącej kontroli nad jej zapoczątkowaniem.

35.

Okólnik Nr. 18

z dnia 5 lutego 1931 r.

(OP. 17099/1) o stanowiskach służbowyah w dziale Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego. Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach i Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu.

Rozporządzeniem Rady Ministrów z dnia 26 listopada 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 87 poz. 680) wprowadzone zostały w załączniku Nr. 3 do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 czerwca 1924 r. o ustanowieniu tabeli stanowisk we władzach i urzędach państwowych (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 631) dalsze zmiany i uzupełnienia.

Po uwzględnieniu tych zmian urzędowa tabela stanowisk wszystkich kategoryj służbowych podlegających ustawie o państwowej służbie cywilnej, wykazuje w dziale Ministerstwa Spraw Wewnętrznych następujące stanowiska służbowe, które dla większej przejrzystości układu podaje się z podziałem na grupy według rodzaju czynności:

	Stopnie służbowe, przywiązane do stanowiska		Ustanowione rozporządzeniem Rady Ministrów, ogłoszonem w Dzienniku Ustaw R. P.		
	w Centrali	we władzach i urzędach podległych	z roku	Nr.	poz.
A. Stanowiska poza kategorjami:					
Minister	II	—			
B. Stanowiska I kategorji:					
I. Stanowiska administracyjne kierownicze:					
Podsekretarze Stanu	III	—	1924	64	631
Wojewodowie	—	III-IV	„	„	„
Komisarz Rządu m. st. Warszawy	—	III-IV	„	„	„
Dyrektor Głównego Urzędu Statystycznego	III-IV	—	„	„	„
Dyrektorzy departamentów	III-IV	—	„	„	„
Wicewojewodowie	—	V	„	„	„
Wicekomisarz Rządu m. st. Warszawy	—	V	„	„	„
Naczelnicy wydziałów	IV-V-VI	V-VI	„	„	„
Starostowie (powiatowi, grodzcy i morski)	—	V-VI-VII	„ 1930	„ 87	„ 680
II. Stanowiska sędziowskie:					
Prezesi wojewódzkich sądów administracyjnych	—	IV-V	1926	31	189
Wiceprezesi wojewódzkich sądów administracyjnych	—	V-VI	„	„	„
Sędziowie wojewódzkich sądów administracyjnych	—	V-VI	„	„	„
III. Stanowiska inspekcyjne:					
Główny inspektor ministerjalny	IV-V	—	1924	112	994
Inspektorzy ministerjalni	V-VI	—	1924	64	631
Inspektorzy wojewódzcy	—	V-VI	1930	87	680
IV. Stanowiska referendarskie: (referenci administracyjni)					
Radcy ministerjalni	V-VI	—	1924	64	631
Radcy wojewódzcy	—	VI	„	„	„
Referendarze	VII-VIII	VII-VIII	„	„	„
V. Stanowiska sanitarno administracyjne:					
Inspektorzy lekarscy	—	VI-VII	„	„	„
Inspektorzy farmaceutyczni	—	VI-VII	„	„	„
Lekarze powiatowi	—	VI-VII-VIII	1924 1925	64 67	631 470
VI. Stanowiska fachowe w zakładach służby zdrowia:					
Naczelny dyrektor państw. zakładu higjeny	—	IV	1930	87	680
Dyrektorzy działów państw. zakładu higjeny	—	V-VI	„	„	„
Kierownicy oddziałów państw. zakładu higjeny	—	VI-VII	1925	67	470
Kierownicy filij państw. zakładu higjeny	—	VI-VII	„	„	„
Dyrektorzy państw. zakładów badania żywności i przedmiotów użytku	—	V-VI	„	„	„
Dyrektorzy państw. szkół położnych	—	VI	„	„	„
Dyrektorzy państw. zakładów zdrojow.	—	V-VI-VII	„	„	„
Lekarze zdrojowi	—	VI-VII-VIII	1930	87	680
Inżynierzy zdrojowi	—	VI-VII-VIII	„	„	„
Adjunkci zakładów służby zdrowia	—	VI-VII-VIII	1925	67	470
Asystenci zakładów służby zdrowia	—	VIII	„	„	„
VII. Stanowiska szpitalne:					
Dyrektorzy szpitali państwowych	—	V-VI	1926	31	189
Kierownicy pracowni szpitali państw.	—	VI-VII	1930	87	680

	Stopnie służbowe, przywiązane do stanowiska		Ustanowioną rozporządzeniem Rady Ministrów, ogłoszonem w Dzienniku Ustaw R P.		
	w Centrali	we władzach i urzędach podległych	z roku	Nr.	poz.
Ordynatorzy szpitali państwowych	—	VI-VII-VIII	1930	87	680
Kierownicy aptek w szpitalach państw.	—	VI-VII-VIII	"	"	"
Asystenci	—	VIII	1925	67	470
VIII. Stanowiska policyjne w województwie śląskiem:			1930	87	680
Inspektor	—	V	1924	64	631
Podinspektorzy	—	VI	"	"	"
Nadkomisarze	—	VII	"	"	"
C. Stanowiska II kategorji:					
I. Stanowiska sekretarskie: (referenci administracyjni):					
Asesorzy	VII-VIII	VII-VIII	1924	64	631
Sekretarze	IX-X	IX-X	"	"	"
II. Stanowiska rachunkowe:					
Naczelnicy rachuby	VI-VII	VII	1924	64	631
			"	116	sprost.
Księgowi	VII-VIII	VII-VIII	1924	64	631
Skarbnicy	VIII-IX	VIII-IX	"	"	"
Kontrolerzy	VIII-IX	VIII-IX	"	"	"
Asystenci rachunkowi	X	X	"	"	"
III. Stanowiska gospodarcze:					
Intendent państw. zakł. higjeny	—	VII-VIII	1930	87	680
Intendenci szpitali państwowych	—	VII-VIII	"	"	"
Intendenci państw. zakł. zdrojowych	—	VII-VIII	"	"	"
Kierownicy gospodarstw rolnych	—	IX-X	"	"	"
IV. Stanowiska techniczne:					
Technicy laboratoryjni	—	VIII-IX-X	1925	67	470
V. Stanowiska policyjne w województwie śląskiem.			1930	87	680
Komisarze	—	VII	1924	64	631
Podkomisarze	—	VIII	"	"	"
Aspiranci	—	IX	"	"	"
D. Stanowiska III kategorji:					
I. Stanowiska biurowe: (referenci administracyjni):					
Adjunkci administracyjni:	VIII-IX-X-XI	VIII IX-X-XI	1930	87	680
II. Stanowiska kancelaryjne:					
Naczelnicy kancelaryj	VII-VIII	VIII-IX	1924	64	631
Adjunkci kancelaryjni	VIII-IX	IX-X	"	"	"
Rejestratorzy	IX-X	X-XI	"	"	"
Kanceliści	XI-XII	XI-XII	"	"	"
III. Stanowiska gospodarcze:					
Intendenci	VIII-IX	—	"	"	"

	Stopnie służbowe, przywiązane do stanowiska		Ustanowione rozporządzeniem Rady Ministrów, ogłoszonem w Dzienniku Ustaw R. P.		
	w Centrali	we władzach i urzędach podległych	z roku	Nr.	poz.
IV. Stanowiska techniczne:					
Laboranci techniczni	—	IX-X-XI-XII	1925	67	470
V. Stanowiska rachunkowe:					
Rachmistrze	X-XI-XII	X-XI-XII	1924	64	631
VI. Stanowiska policyjne w województwie śląskiem:			1930	87	680
Starsi przodownicy	—	X	1925	67	470
Przodownicy	—	XI	"	"	"

	Grupy uposażenia przywiązane do stanowiska		Ustanowione rozporządzeniem Rady Ministrów, ogłoszonem w Dzienniku Ustaw R. P.		
	w Centrali	w urzędach podległych	z roku	Nr.	poz.
E. Stanowiska zaliczone do kategorji funkcjonarjuszów niższych:					
I. Stanowiska fachowe w zakładach służby zdrowia:					
Starsi kontrolerzy żywności	—	X	1928	13	98
Kontrolerzy żywności	—	XI	"	"	"
Młodsi kontrolerzy żywności	—	XII	"	"	"
Starsi dezynfektorzy	—	X-XI	"	"	"
Dezynfektorzy	—	XII-XIII	"	"	"
Młodsi dezynfektorzy	—	XIV	"	"	"
Starsi laboranci pomocniczy	—	XI	"	"	"
Laboranci pomocniczy	—	XII	"	"	"
Młodsi laboranci pomocniczy	—	XIII	"	"	"
II. Stanowiska szpitalne:					
Starsze położne	—	X	"	"	"
Położne	—	XI	"	"	"
Młodsze położne	—	XII	"	"	"
Starsi dozorcy chorych	—	XI-XII	"	"	"
Dozorcy chorych	—	XIII-XIV	"	"	"
Młodsi dozorcy chorych	—	XV	"	"	"
III. Stanowiska policyjne w województwie śląskiem:			1930	87	680
Starsi posterunkowi	—	XII	1923	116	924
Posterunkowi	—	XIII	"	"	"
IV. Stanowiska woźnieńskie:					
Starsi woźni	XIII	XIII	1925	118	847
Woźni	XIV-XV	XIV-XV	"	"	"
Pomocniczy woźni	XVI	XVI	"	"	"

Z pośród wykazanych powyżej grup funkcyjnych:—grupy *referendarska, sekretarska i biurowa* obejmują stanowiska referentów administracyjnych, t. j. urzędników, przeznaczonych specjalnie do przygotowywania załatwień spraw administracyjnych. — Każda jednak z tych grup należy do innej kategorji służbowej.

Podział ten odpowiada faktycznej różnicy w charakterze spełnianych przez referentów funkcyj służbowych, które różniąc się między sobą zakresem i stopniem trudności zadań do nich przywiązanych, wymagają od referentów różnego stopnia wiedzy i przygotowania fachowego.

Sformułowanie rzeczonych wymagań zawarte jest w rozporządzeniach Rady Ministrów: z 7 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 6, poz. 48) co do I kategorji, z 16 stycznia 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 16, poz. 103) co do II kategorji i z 13 maja 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 60, poz. 424) co do III kategorji.

Z porównania sposobu sformułowania tych wymagań w powołanych rozporządzeniach dają się wyprowadzić następujące określenia co do zakresu i charakteru czynności, przywiązanych do stanowisk każdej z trzech grup omawianych:

Referenci administracyjni III kat. (grupa stanowisk t. zw. *biurowych*) powołani są z reguły do załatwiania tych spraw administracyjnych, których forma załatwień jest ujęta w formularze lub gotowe wzory i dla których — przy ogólnej znajomości ustroju władz i urzędów państwowych tudzież ogólnej znajomości ustawy konstytucyjnej — wystarcza znajomość przepisów biurowych, przepisów postępowania administracyjnego oraz przepisów administracyjnych tego działu, w którym referent pełni służbę.

Referenci administracyjni II kat. (grupa stanowisk t. zw. *sekretarskich)* powołani są do samodzielnego sporządzania w zakresie powierzonego im działu służby — na podstawie obowiązujących ustaw, rozporządzeń, zarządzeń i instrukcyj — wszelkich bieżących aktów administracyjnych z wyjątkiem szczególnie zawiłych pod względem prawnym lub faktycznym t. j. z wyjątkiem wypadków, dla rozstrzygnięcia których potrzeba bądź teoretycznej znajomości zasad prawnych, bądź głębszego wniknięcia w istotę stosunków, których dany wypadek jest wyrazem. — Referent administracyjny tej kategorji powinien mieć utrwalony w umyśle pełny obraz organizacji państwa tak pod względem statycznym, jak i funkcjonalnym, t. j. znać ustrój i zakres działania instytucyj państwowych i samorządowych, zwłaszcza zaś posiadać dokładną znajomość i zdolność praktycznego stosowania przepisów administracyjnych odnośnej gałęzi tego działu, w którym pełni służbę.

Referenci administracyjni I kat. (grupa stanowisk t. zw. *referendarskich)* powołani są do załatwiania tych spraw administracyjnych, dla których nie wystarczają kwalifikacje, wymagane od referentów II kategorji.

36.

Okólnik Nr. 19

z 5 lutego 1931 r.

(AP. 1542/3) w sprawie sezonowej emigracji na roboty rolne do Niemiec.

Do

P. P. Wojewodów: w Białymstoku, Kielcach, Krakowie, Lublinie, Lwowie, Łodzi, Poznaniu, Stanisławowie, Toruniu, Warszawie.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych po porozumieniu się z Ministerstwem Spraw Wojskowych zawiadamia, że w związku z rozpocząć się mającą sezonową emigracją na roboty rolne do Niemiec w r. 1931 należy stosować zarządzenie Min. Spraw Wewnętrznych wydane okólnikiem Nr. 18 z dnia 16/I 1929 Nr. AP. 482/10 z poniższemi zmianami — według których okólnik ten należy uzupełnić a mianowicie:

1) W ustępie II pkt. b. po słowach „poborowym ur. w . . . . ." zamiast dotychczasowych dat ma być „. . . . . 1910 roku oraz tym urodzonym w latach 1909, 1908, którzy . . . . ".

2) W ustępie VI pkt. a) i c) należy termin „31 grudnia 1930" zmienić na „31 grudnia 1931 r."

3) Zgodnie z § 467 rozp. wyk. do ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym (Dz. U. R. P. Nr. 31 ex 1930 r.) należy w ustępie VI pkt. e) skreślić dotychczasowe zdanie drugie, zaczynające się od słów „wykazy te . . . . ", a zastąpić je następującem zdaniem: „wykazy te powinny zawierać rubryki: nazwisko i imię oraz narodowość, rok urodzenia, numer listy poborowej, względnie głównej księgi ewidencyjnej (według posiadanego dowodu wojskowego), imiona rodziców, miejsce zamieszkania, datę wydania paszportu, cel wyjazdu, do jakiego kraju i na jaki okres czasu".

Wkońcu Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nadmienia, że w obecnej chwili kwestja kontyngentu i wogóle początku akcji emigracyjnej nie jest jeszcze aktualną — wobec czego sprawy tej nie należy jeszcze rozpowszechniać wśród zainteresowanej ludności rolniczej, do czasu otrzymania w tej mierze dalszych zarządzeń.

37.

Okólnik Nr. 20

z dnia 5 lutego 1931 r.

(OB. 206/13) o wynagrodzeniu pracowników kontraktowych za służbę w dni świąteczne.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy i Naczelnika Urzędu spraw mniejszości w Katowicach.

W uzupełnieniu okólnika swego Nr. 46 z dnia 22 marca 1928 r. (Nr. OB. 206/1/28)

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów wyjaśnia, że postanowienia uchwały Rady Ministrów z dnia 21 stycznia 1928 r. normującej wynagrodzenie niższych funkcjonarjuszów państwowych za służbę w niedzielę i święta, stosować należy również do pełniących obowiązki niższych funkcjonarjuszów — pracowników kontraktowych, pobierających wynagrodzenie ryczałtowe z tem, że za dzień świąteczny lub niedzielę przysługiwać im będzie 1/25 ich ryczałtowego wynagrodzenia.

Wyjaśnienie niniejsze dotyczy pracowników zatrudnionych we władzach i urzędach państwowych na podstawie umów, zawartych według wzoru B., ustalonego okólnikiem Nr. 190 z 24 października 1930 r.

W odniesieniu bowiem do pracowników zatrudnionych w przedsiębiorstwach, zakładach i instytucjach państwowych, ma zastosowanie ustawa z dnia 18 grudnia 1919 r. o czasie pracy w przemyśle i handlu (Dz. U. R. P. Nr. 2, poz. 7 z r. 1920), która zasadniczo nie dopuszcza pracy w niedziele i dni świąteczne.

38.

Okólnik Nr. 21

z dnia 3 lutego 1931 r.

(SG. 210/4) w sprawie kapitałów zakładowych w komunalnych kasach oszczędności.

Do

P. P. Wojewodów

(z wyj. wojewody w Nowogródku).

Zasadniczem oparciem i punktem wyjścia do rozwinięcia należnej aktywności przez komunalne kasy oszczędności w zakresie polityki kredytowej są fundusze, jakiemi one w tym celu rozporządzają. Na fundusze te składają się obok wkładów oszczędnościowych, o których pozyskanie w jaknajwiększym rozmiarze każda komunalna kasa oszczędności na swoim terenie powinna zabiegać, także i fundusze, udzielane, zwłaszcza nowo tworzonym kasom przez związki poręczające, celem umożliwienia im uruchomienia akcji finansowej i pokrycia kosztów zorganizowania tak tej akcji, jak i prowadzenia samej kasy.

Dla nowopowstałych komunalnych kas oszczędności posiadanie odpowiednich funduszów na ostatnio zaznaczony cel stanowi jeden z głównych warunków początkowego powodzenia. Zasobność środków, z jakiemi nowopowstająca komunalna kasa oszczędności rozpoczyna swoją działalność finansową, zwłaszcza na terenie społecznie jeszcze niewyrobionym lub w szczególnie niepomyślnych miejscowych warunkach gospodarczych, ma bezwątpienia wpływ na dalszą pomyślną i owocną działalność kasy oraz na podniesienie zaufania ludności do kasy. Do funduszów, które ułatwiają komunalnym kasom oszczędności stawianie pierwszych kroków w powyższych okolicznościach, należy m. i. także kapitał zakładowy, jaki związki poręczające przyznają nowozorganizowanej kasie.

Art. 8 (punkt 2-gi) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej stanowi o przyznaniu komunalnej kasie oszczędności kapitału zakładowego *conajmniej* w wysokości pięciu tysięcy złotych. Ustawodawca, określając to „minimum", jakie powinno być przyznane kasie, miał na względzie wstępną działalność kas, powołanych do życia przez odnośne związki poręczające i zapewnienie wspomnianym instytucjom koniecznego zasilenia i wyposażenia początkowego, aby umożliwić im odrazu pewniejsze wkroczenie na drogę dalszej ich działalności. Samo przez się jest jednakże zrozumiałem, że tam, gdzie warunki dla organizacji kas są naogół trudne, kapitał zakładowy powinien być przyznawany ponad to minimum, a to w takiej wysokości, któraby liczyła się w całej pełni z trudnościami tych warunków i zapewniała kasie możność skutecznego rozwinięcia swych operacyj.

Jak stwierdzono jednak, kapitały zakładowe, przyznawane komunalnym kasom oszczędności, są naogół nikłe, wskutek czego kasy te, nie mając już z chwilą samego powstania odpowiednich środków na uruchomienie i zabezpieczenie swej akcji, nie są potem w stanie rozwinąć dalszych czynności na należytym poziomie. Ponadto w bilansach wielu kas sumy kapitałów zakładowych figurują tylko fikcyjnie, gdyż w rzeczywistości kapitały te, acz formalnie kasom przyznane, efektywnie jednak nie zostały im wpłacone. Bilanse takie uznać należy za fałszywe i za wprowadzające w błąd tak zainteresowane osoby i banki, jak też i władze nadzorcze.

Mając na względzie wyżej wyłuszczony stan rzeczy, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Pana Wojewodę o zbadanie, czy wszystkim kasom na terenie Mu podległym zostały przyznane przez organy stanowiące związków poręczających kapitały zakładowe w odpowiadającej warunkom wysokości i czy kapitały te w tej wysokości zostały istotnie kasom wpłacone. W razie stwierdzenia, iż kapitałów tych nie przyznano w wysokości odpowiadającej warunkom indywidualnych kas i że przelew przyznanych kapitałów zakładowych nie został jeszcze dotychczas dokonany, Pan Wojewoda zarządzi, aby w najbliższej przyszłości takie niewłaściwości zostały usunięte.

Poza tem tam, gdzie zostanie stwierdzonem, że suma kapitału zakładowego przyznanego komunalnej kasie oszczędności nie czyni zadość potrzebom rozwinięcia kapitalizacji i obrotu miejscowego, należy dążyć systematycznie do odpowiedniego powiększenia kapitałów zakładowych. Powiększenie to jednak musi być faktyczne, samo tylko bowiem wyniesienie przez sejmiki powiatowe lub rady miejskie uchwał o zwiększeniu kapitału zakładowego i wprowadzenie odnośnej zmiany do statutu

w niczem nie wpłynie na polepszenie warunków bytowania kasy, jak długo nie nastąpi efektywne przekazanie przez związki poręczające odnośnych kwot kasom.

Obecny stan finansowy związków poręczających nie pozwala jednak niejednokrotnie na wpłacenie na ten cel jednorazowo znaczniejszej sumy z funduszów bieżących i jako sposób wyjścia nasuwa się tu możliwość powiększenia kapitału zakładowego bądź drogą corocznych dotacyj ze strony związków komunalnych na rzecz kas, bądź też drogą przelania do komunalnej kasy oszczędności gotówki z ewentualnie zaciągniętej umyślnie na ten cel przez te związki pożyczki i wstawienia odpowiednich kwot na jej amortyzację do corocznych budżetów tych związków. Ten drugi środek wyjścia (t. j. pożyczka) nie wydaje się jednak godnym zalecenia, wobec czego za najwłaściwszy uznać należy pierwszy z wymienionych środków t. j. zasilenie kapitału zakładowego drogą corocznych dotacyj. Związki poręczające powinny w takim razie wstawiać do swoich corocznych budżetów odpowiednie kwoty dotacyjne; należy jednak zwrócić uwagę na to, by budżety te oparte były na dochodach własnych, a nie na pożyczkach, w praktyce bowiem najczęściej związek poręczający spłaca zaciągniętą na ten cel pożyczkę w ten sposób, że zaciąga zkolei sam pożyczkę, w swojej komunalnej kasie oszczędności, a więc zamiast zasilić kasę angażuje znów na rzecz swoją te fundusze kasy, które właśnie mają być obracane na cele akcji zewnętrznej kasy.

Wkońcu zaznaczam, iż wszelkie kwoty wpłacone kasom przez związki poręczające, jako zasiłki zwrotne, nie mogą być zaliczane na poczet kapitału zakładowego, gdyż stanowią one dług kasy, który w swoim czasie musi być zwrócony.

Treść niniejszego okólnika należy podać do wiadomości wszystkich komunalnych kas oszczędności oraz ich związków poręczających na obszarze podległym Panu Wojewodzie.

39.

Okólnik Nr. 22.

z dnia 13 lutego 1931 r.

(OP. 17688/1) o zaliczaniu czasu pracy w organizacjach P. O. W. do wysługi emerytalnej.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach i Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu.

Celem uregulowania niejednolitego dotychczas sposobu zaliczania czasu pracy w organizacjach P. O. W. do wysługi emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych, Ministerstwo Skarbu pismem okólnem z dn. 21 stycznia 1931 r. L. D. I. 22102/5/30 wyjaśniło co następuje:

Według art. 105 ustawy emerytalnej z dnia 11 grudnia 1923 r. uważa się za służbę w Wojsku Polskiem również służbę wojskową, odbytą przed dniem 1 listopada 1918 r. w polskich formacjach wojskowych uznanych przez Państwo.

Artykuł ten w związku z § 8 rozporządzenia Ministra Spraw Wojskowych z dnia 19 stycznia 1927 r. (Dz. U. R. P. Nr. 9, poz. 72) dozwala na zaliczenie do wysługi emerytalnej funkcjonarjuszów państwowych i zawodowych wojskowych czasu służby w organizacjach P. O. W. jedynie do 1 listopada 1918 r. Tymczasem praca w P. O. W. ustała z dniem 1 listopada 1918 r. jedynie w Zachodniej Małopolsce, zaś na terenie b. Królestwa Polskiego z dniem 11 listopada 1918 r., trwała natomiast w dalszym ciągu w formie zakonspirowanej na Górnym Śląsku, Ukrainie, Białej Rusi, we Wschodniej Małopolsce, jak również na terytorjum b. Rosji.

Według wyjaśnienia Wojskowego Biura Historycznego praca w P. O. W. na terenach wyżej wymienionych była zakonspirowaną czynną służbą wojskową, która wobec tego winna być zaliczana jako czynna służba wojskowa do emerytury wszystkim funkcjonarjuszom państwowym i zawodowym wojskowym.

Ponieważ art. 105 nie dozwala na zaliczanie czasu pracy w P. O. W. jako takiej po 1 listopada 1918 r. służbę tę należy traktować jako czynną służbę w Wojsku Polskiem i dokonywać zaliczania jej do wysługi emerytalnej w drodze art. 37 ustawy emerytalnej z 11 grudnia 1923 r. pod warunkiem, że interesowany funkcjonarjusz państwowy względnie zawodowy wojskowy przedstawi odpowiednie zaświadczenie, wydane przez Wojskowe Biuro Historyczne, upoważnione do wydawania takich zaświadczeń rozkazem II Wiceministra Spraw Wojskowych z dnia 20 września 1929 r. L. 6872/pob. org.

40.

Okólnik Nr. 23.

z dnia 13 lutego 1931 r.

(Wojsk. 169/1) w sprawie wyjaśnienia niektórych kwestyj nieobjętych rozporządzeniem wykonawczem.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Na zapytanie jednego z Panów Wojewodów Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w po-

rozumieniu z Ministerstwem Spraw Wojskowych wyjaśnia następujące kwestje:

1. Poborowym zakwalifikowanym do kategorji B. C. lub D. wskutek stwierdzonego samouszkodzenia ciała (§ 210 rozp. wyk.) należy wydawać dokumenty poborowe normalne, ustalone dla danej kategorji. Wprowadzanie specjalnego typu dokumentu poborowego byłoby zbyteczne, gdyż rodzaj dokumentu niema w danej kwestji poważniejszego znaczenia. Ważne natomiast jest, aby władze wojskowe prowadziły takie osoby w ewidencji przeznaczonych do wcielenia (książka przydziałów). Kwestja powyższa będzie uregulowana w rozporządzeniu wykonawczem przy sposobności uzupełniania tegoż.

2. Odnotowywanie w listach poborowych przydziału do rodzaju broni, jaki otrzymują poborowi zakwalifikowani do kat. A i C nie jest potrzebne i dlatego w rubryce „Uwagi" nowego wzoru listy poborowej nie umieszczono wyrazów „adnotacje o nadaniu przeznaczenia", które były w dawnym wzorze listy poborowej.

3. Zasada, że poborowi zaliczeni do kat. B czy to przez komisję poboru głównego, czy też dodatkową, powinni stawić się ponownie po upływie 12 miesięcy, obowiązuje od 1927 r. jako ustalona okólnikiem M. S. Wewn. Nr. 131 z dnia 18.VI.27 r. Nr. Wojsk. 2059/27 powtórzonym w zarządzeniu M. S. Wojsk. z dnia 19.V 1930 r. Nr. 2691/Pob. Org. podanem do wiadomości władz adm. ogólnej okólnikiem M. S. Wewn. Nr. 79 z dn. 23.V 1930 r. Nr. Wojsk. 863/2. Opieranie się więc tylko na okólniku Nr. 79 z dnia 23.V 1930 r. i zastosowanie tej zasady dopiero od 1.VI.30 było spóźnione i spowodowało istnienie jeszcze obecnie tego rodzaju nieuporządkowanych spraw, wzbudzających wątpliwości, czy orzeczenia wydane wbrew zasadzie są ważne.

Przypuszczając, że w tych sprawach różnica pomiędzy terminem faktycznego badania, a upływem 12 miesięcy jest w większości wypadków niewielką, orzeczenia kom. poboru głównego mogą być pozostawione w drodze wyjątku w mocy.

4. Jeżeli chodzi o możność stosowania postanowień § 137 rozp. wyk. do poborowych, którzy mają stawić się przed kom. pob. po raz drugi lub trzeci ze względu na zaliczenie poprzednio do kat. B, to § 137 rozp. wyk. nie zawiera żadnych ograniczeń pod tym względem zwłaszcza że stawanie w tej drodze uzależnione jest od decyzji powiatowej władzy admin. ogólnej.

Celem jednak uniknięcia możliwych na tem tle nadużyć wydawanie w tych wypadkach przychylnych decyzyj powinno odbywać się w sposób bardzo oględny.

41.

Okólnik Nr. 24.

z dnia 16 lutego 1931 r.

(OL. 4027/1) o udzielaniu projektów legislacyjnych do opinjowania izbom rolniczym. — Uzupełnienie § 120 regulaminu Min. Spr. Wewn.

Do

P.P. Dyrektorów Departamentów I—V, Naczelników Wydziałów i wszystkich Urzędników Min. Spr. Wewn. Głównego Komendanta Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza.

W myśl art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o izbach rolniczych (Dz. U. R. P. Nr. 39) są izby rolnicze powołane do wydawania opinij o projektach ustaw i rozporządzeń z zakresu rolnictwa oraz innych dziedzin, mających znaczenie dla rolnictwa.

W związku z tym przepisem uzupełniam § 120 regulaminu Min. Spraw Wewnętrznych w ten sposób, że po ustępie (2) należy wstawić ustęp (2a) o następującem brzmieniu:

„Stosownie do postanowień art. 9 pkt. b) i art. 10 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o izbach rolniczych (Dz. U. R. P, Nr. 39, poz. 385) projekty ustaw oraz projekty rozporządzeń z zakresu rolnictwa oraz innych dziedzin mających doniosłe znaczenie dla rolnictwa należy przed nadaniem im dalszego biegu, w szczególności przed skierowaniem na drogę ustawodawczą przesyłać do zaopinjowania izbom rolniczym, jeżeli interes publiczny lub pilność sprawy nie stoi temu na przeszkodzie".

42.

Okólnik Nr. 25

z dnia 23 lutego 1931 r.

(Wojsk. 52/1) o przesunięciu terminu stawiennictwa na kom. pob. w kraju — uzależnianie od zgłoszenia się do rejestracji wzgl. spisów pob. — wyjaśnienie.

Do

P.P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Jeden z Konsulatów Generalnych Rzeczypospolitej Polskiej uskarża się, że niektóre władze administracji ogólnej w odpowiedzi na zapytania konsulatów w sprawie przesunięć terminu stawiennictwa na komisję poborową w kraju, obywatelom polskim zamieszkałym w krajach

europejskich, udzielają przychylnej odpowiedzi li tylko w tych wypadkach, jeśli dana osoba zadość uczyniła we właściwym terminie obowiązkowi rejestracji czy też zgłoszenia się do spisów poborowych zagranicą.

Ponieważ powyższe stanowisko władz administracji ogólnej nie znajduje potwierdzenia w obowiązujących przepisach ustawy o powszechnym obowiązku wojskowym, ani też w rozporządzeniu wykonawczem do tej ustawy, przeto Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Min. Spraw Wojskowych wyjaśnia Panom Wojewodom (Panu Komisarzowi Rządu), że okólniki Min. Spr. Zagr. Nr. 20 z 1929 r. i Nr. 11 T. z 1930 r. przewidują wyraźnie komu należy udzielić przesunięcia terminu stawienia się do poboru, a komu takie przesunięcia nie przysługują (p. II i III). Niema w tych okólnikach postanowienia, aby takich przesunięć nie udzielać osobom, które nie zgłosiły się do rejestracji lub spisów poborowych. Za niewykonanie obowiązku rejestracji wzgl. zgłoszenia się do spisu poborowych przewidziane są oddzielne sankcje, wyszczególnione w pkt. VII tych okólników, t. j. odmowa wydania paszportu konsularnego na pobyt zagranicą lub wykonania innych czynności konsularnych, mogących ułatwić pobyt zagranicą, wreszcie odmowa wszelkich ulg i ułatwień wchodzących w zakres swobodnej oceny urzędu konsularnego.

Przesunięcie terminu stawiennictwa na kom. pob. w kraju nie może być zatem w żadnym razie uważane za ulgę lub ułatwienie wchodzące w zakres swobodnej oceny urzędu konsularnego. Jest to wyjątkowy przywilej dla obywateli polskich, zamieszkałych zagranicą, a podlegających powszechnemu obowiązkowi wojskowemu w kraju, z którego oni korzystają każdorazowo *o ile tylko odpowiadają warunkom* podanym w okólniku. Cecha swobodnego uznania jest tu wykluczona i odmowna decyzja konsulatu nie może być używana jako sankcja karna. Komu bowiem przesunięcie terminu przysługuje w myśl przepisów okólnika Nr. 11 T, winno być mu udzielone bez względu na to, czy zgłaszał się do rejestracji, czy spisów poborowych we właściwym terminie, czy też nie.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi Panów Wojewodów o udzielanie w tym przedmiocie stosownych wyjaśnień powiatowym władzom administracji ogólnej.

43.

Okólnik Nr. 26

z dnia 25 lutego 1931 r.

(OL. 4051/1 w sprawie interpelacyj sejmowych i senackich.

Do

P.P. Dyrektorów Departamentów I—V, Naczelników Wydziałów i wszystkich Urzędników Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

Podając niniejszem do wiadomości i ścisłego stosowania odpis okólnika Nr. 11 Pana Prezesa Rady Ministrów oznajmiam co następuje:

W związku z § 152 (1) Regulaminu: ze względu na to, że Marszałek Sejmu (ewent. Senatu) przesyła interpelacje równocześnie zarówno do Prezydjum Rady Ministrów, jak i do wskazanych przez interpelantów p. p. ministrów, Prezydjum Rady Ministrów, nie będzie odtąd przesyłało ministerstwom specjalnego drugiego pisma wraz z drugim egzemplarzem interpelacji.

Zarządzenie powyższe nie dotyczy interpelacyj, co do których Prezydjum Rady Ministrów uzna, iż w udzieleniu na nie odpowiedzi zainteresowane są także ministerstwa nie wskazane w interpelacji względnie w liście Marszałka Sejmu i w tych wypadkach dotychczasowa praktyka przesyłania interpelacji przez Prezydjum Rady Ministrów będzie nadal zachowaną. Również w wypadkach, gdy interpelacje skierowane są wprost do Prezydjum Rady Ministrów lub „Rządu" Prezydjum Rady Ministrów zachowa dotychczasową formę komunikowania o tem zainteresowanym p. p. ministrom.

W związku z § 156 (1) Regulaminu: dla dotrzymania sześciotygodniowego terminu odpowiedzi na interpelacje, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych obowiązane jest *w terminie 35 dni od otrzymania pisma* Marszałka Sejmu (ewent. Senatu) nadesłać do Prezydjum Rady Ministrów odpowiedź, względnie zawiadomienie o powodach zwłoki.

Termin 35 dni ustalił P. Prezes Rady Ministrów dla zarezerwowania sobie czasu na zapoznanie się z nadesłanemi odpowiedziami, względnie wprowadzenie tam zmian i poprawek w porozumieniu z zainteresowanymi ministrami, lub uzyskanie od nich uzupełniających wyjaśnień.

W związku z § 155 Regulaminu. Jeżeli interpelacja jest skierowana wprost do Prezydjum Rady Ministrów lub „Rządu", wówczas odpowiedź Ministerstwa winna się ograniczyć jedynie do nadesłania Prezydjum Rady Ministrów dokładnych danych faktycznych, uzupełnionych ewentualnie komentarzem, przedstawiającym stanowisko Ministra Spraw Wewnętrznych w tej sprawie. Taką odpowiedź należy nadesłać do Prezydjum Rady Ministrów w terminie 32 dni od daty otrzymania pisma P. Prezesa Rady Ministrów. Ustęp 2 § 156 regulaminu ma odpowiednie zastosowanie.

PREZYDJUM RADY MINISTRÓW
L. 2174.

Warszawa, dnia 16 lutego 1931 r.

—o—

W sprawie interpelacyj sejmowych i senackich.

Okólnik Nr. 11

Do

wszystkich P. P. Ministrów w Warszawie

W dotychczasowej praktyce Prezydjum Rady Ministrów interpelacje, otrzymane za pośrednictwem Marszałka Sejmu (ewent. Senatu), prze-

syłało na ręce zainteresowanych p. p. ministrów z załączeniem pisma przypominającego o obowiązku nadesłania do Prezydjum Rady Ministrów odpowiedzi, względnie zawiadomienia o przyczynach zwłoki w każdorazowo ustalonym terminie.

Ze względu na to, że Marszałek Sejmu (ewent. Senatu) przesyła interpelacje równocześnie zarówno do Prezydjum Rady Ministrów, jak i do wskazanych przez interpelantów p. p. ministrów, uważam, że wystosowywanie przez Prezydjum Rady Ministrów specjalnego drugiego pisma wraz z drugim egzemplarzem interpelacji obciąża obydwie strony najzupełniej niepotrzebną korespondencją.

Zarządziłem przeto, aby z dniem dzisiejszym zwyczaj ten nie był nadal praktykowany.

Zarządzenie powyższe nie dotyczy interpelacji, co do których uzna się, iż w udzielaniu na nie odpowiedzi zainteresowane są także Ministerstwa nie wskazane w interpelacji wględnie w liście Marszałka Sejmu i w tych wypadkach dotychczasowa praktyka przesyłania interpelacji przez Prezydjum Rady Ministrów będzie nadal zachowana.

Podkreślam, że dla dotrzymania sześciotygodniowego terminu odpowiedzi na interpelacje p. p. ministrowie obowiązani są w terminie 35 dni od otrzymania pisma Marszałka Sejmu (ewent. Senatu) nadesłać do Prezydjum Rady Ministrów odpowiedź względnie zawiadomienie o powodach zwłoki.

Termin 35 dni ustalam dla zarezerwowania sobie czasu na zapoznanie się z nadesłanemi odpowiedziami, względnie wprowadzenie tam zmian i poprawek w porozumieniu z zainteresowanymi p. p. ministrami, lub uzyskanie od nich uzupełniających wyjaśnień.

W wypadkach, gdy interpelacje skierowane są wprost do Prezydjum Rady Ministrów lub „Rządu“ zachowam również dotychczasową formę komunikowania o tem zainteresowanym p. p. ministrom.

Wówczas w odpowiedziach p. p. ministrowie winni się ograniczyć jedynie do nadesłania dokładnych danych faktycznych, uzupełnionych ewentualnie komentarzem, przedstawiającym stanowisko p. ministra w tej sprawie i nadesłać je w terminie 32 dni od daty otrzymania mojego pisma.

Zauważyłem, iż odpowiedzi nadsyłane przez p. p. ministrów, niejednokrotnie ujawniają tendencje do ogólnikowego lub niezupełnego odpierania zarzutów, stawianych przez interpelantów, co w wypadkach wymagających mojej odpowiedzi na interpelacje utrudniłoby mi wyrobienie sobie sądu o słuszności zawartych tam uwag.

Dotychczasowe wyniki pracy ministerstw w załatwianiu interpelacyj (około 12% załatwionych w terminie przepisanym w okresie poprzedniej sesji) nie są wystarczające. Chciałbym, aby p. p. ministrowie wpłynęli na szybsze tempo pracy w tym zakresie.

Prezes Rady Ministrów
(—) W. Sławek.

44.

Okólnik Nr. 27

z dnia 26 lutego 1931 r.

(Z. Z. 889/31) o obowiązkowej rejestracji zachorowań na twardziel (Rhinoscleroma).

Do
P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Departament Służby Zdrowia) zwraca uwagę, iż w Dz. U. R. P. Nr. 8 z dn. 31 stycznia r. b. ogłoszone zostało rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych z dn. 21 stycznia r. b. o przedłużeniu mocy obowiązującej rozporządzenia z dnia 12 lipca 1930 r. w sprawie obowiązkowego zgłaszania zachorowań na twardziel na dalsze 6 miesięcy, o czem należy powiadomić Starostwa celem wydania odpowiednich zarządzeń na terenie powiatów.

Z dotychczasowej praktyki wynika, iż sprawa rejestracji i zgłaszań twardzieli nie jest należycie zorganizowana.

Ministerstwo (Departament V Służby Zdrowia) otrzymuje ze Starostw lub bezpośrednio z klinik laryngologicznych i szpitali karty rejestracyjne o zachorowaniach na twardziel, które nie zostały odnotowane w tygodniowych wykazach zachorowań i zgonów na choroby zakaźne, lub odwrotnie niektóre przypadki zachorowań i zgonów są odnotowane w wykazach tygodniowych, lecz Ministerstwo Spraw Wewnętrznych (Departament Służby Zdrowia) nie otrzymuje kart rejestracyjnych o tych przypadkach.

Niedokładności te niepotrzebnie obciążają władze administracyjne dodatkową korespondencją.

Każdy przypadek twardzieli powinien być zarejestrowany w prowadzonym przez lekarzy powiatowych dzienniku zachorowań i zgonów na choroby zakaźne i odnotowany w tygodniowym wykazie zachorowań i zgonów. Jednocześnie o każdym zarejestrowanym przypadku zachorowania na twardziel należy nadesłać przepisaną okólnikiem tutejszym Nr. 175 (Z. Z. 2987/30) z dnia 30 września 1930 r. kartę rejestracyjną.

Dla uniknięcia na przyszłość wyżej wymienionych niedokładności zechce Pan Wojewoda wydać zarządzenie, aby Starostwa przesyłały karty rejestracyjne o zachorowaniach na twardziel z adnotacją: „przypadek zachorowania, odnotowany w wykazie za tydzień Nr. . . .“, oraz aby kliniki, szpitale czy poszczególni lekarze zawiadamiali w myśl art. 2 ustawy z dn. 25 lipca 1919 r. w sprawie zwalczania chorób zakaźnych o każdym przypadku twardzieli odnośne urzędy sanitarne (lekarzy powiatowych względnie sanitarnych w miastach wydzielonych) celem rejestracji, a zatem aby za ich pośrednictwem przesyłali do Ministerstwa (Departamentu Służby Zdrowia) karty rejestracyjne o zachorowaniach na twardziel.

45.

Okólnik Nr. 28

z dnia 2 marca 1931 r.

(Wojsk. 54/2) o osobach pozbawionych obywatelstwa polskiego — prowadzenie ewidencji.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Przez jednego z Panów Wojewodów podniesiona została kwestja, czy poborowi, *którzy pozbawieni zostali obywatelstwa polskiego za uchylanie się od służby wojskowej* w myśl przepisów Rozporządzenia Rady Obrony Państwa z dn. 11 sierpnia 1920 r., podlegają obowiązkowi wojskowemu w Państwie Polskiem w razie późniejszego nabycia przez nich obywatelstwa innego państwa i powrotu do kraju.

W związku z powyższem Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że wymienione osoby o ile udowodnią odpowiedniemi dokumentami—przynależność swoją do innego państwa, należy uważać jako cudzoziemców. Obowiązkowi wojskowemu w kraju osoby te *nie* podlegają. Podlegają natomiast odpowiedzialności karno-sądowej za przestępstwo zbiegostwa, popełnione w czasie gdy pozostawali obywatelami Państwa Polskiego.

O każdym poszczególnym wypadku stwierdzenia nabycia przez te osoby obywatelstwa innego państwa — władze administracji ogólnej powinny uczynić odpowiednią adnotację w liście poborowej i wykreślić poborowego z tej listy, jako cudzoziemca. Władze te mają obowiązek komunikowania powyższych faktów właściwemu komendantowi P. K. U., celem uczynienia stosownych adnotacji i skreśleń w głównej księdze ewidencyjnej.

Analogiczne wyjaśnienie otrzymują wojskowe władze poborowe od Ministerstwa Spraw Wojskowych.

Okólnik Min. Spraw Wewnętrznych Nr. 84 z dn. 27.V 1930 r. Nr. Wojsk. 31/4 tem samem anuluje się.

46.

Okólnik Nr. 29

z dnia 6 marca 1931 r.

(OB. 4584) o interpretacji przepisów rachunkowo-kasowych — numery wystawionych asygnacyj.

P. P. Wojewodom, Komisarzowi Rządu m. st Warszawy, Dep. V. Służby Zdrowia, Głównej Komendzie Policji Państwowej, Korpusowi Ochrony Pogranicza, Głównemu Urzędowi Statystycznemu, Urzędowi do spraw mniejszości w Katowicach.

Do wiadomości.

MINISTERSTWO SKARBU
L. D. VII. 51/2/31

Warszawa,
dnia 30 stycznia 1931 r.

Okólnik Nr. 7

Do

wszystkich Izb Skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Ministerstwo Skarbu oznajmia, że o ile w przepisach rachunkowo-kasowych i instrukcji dla kas skarbowych jest mowa o numerach asygnacyj, to pod tem rozumieć należy nie numery blankietów asygnacyj, lecz numery, odpowiadające pozycjom księgi wystawionych asygnacyj, a zamieszczone na asygnacjach przez władze asygnujące.

Dla uniknięcia pomyłek numery te powinny być wpisywane lub drukowane wyraźnie.

Powyższe wyjaśnienie należy podać do wiadomości podległych kas skarbowych i zarządzić założenie w księdze otrzymanych asygnacyj osobnych kont dla poszczególnych władz asygnujących od 1 kwietnia 1931 r.

(—) Czauderna
Dyrektor Departamentu

47.

Okólnik Nr. 30

z dnia 4 marca 1931 r.

(OP. 11556/2) o terminach końcowych służby państwowej zaborczej na b. terenach plebiscytowych, przyłączonych do Państwa Polskiego.

Do

P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach i Prezesów Wojewódzkich Sądów Administracyjnych w Poznaniu i Toruniu.

Ministerstwo Skarbu pismem okólnem z dnia 18 lutego 1931 r. L. D. I. 8155/5/30 udzieliło w porozumieniu z Prezydjum Rady Ministrów następującego wyjaśnienia w sprawie terminów końcowych służby państwowej zaborczej na b. terenach plebiscytowych, przyłączonych do Państwa Polskiego:

„Tereny, które na podstawie Traktatu Wersalskiego zostały przyłączone do Państwa Polskiego dopiero po przeprowadzeniu plebiscytu, są następujące:

1) *część Górnego Śląska*, przyznana Polsce uchwałą Rady Ambasadorów z dnia 20 paździer-

nika 1921 r. i objęta w posiadanie władz polskich w dniach od 15 maja do 20 lipca 1922 r. w myśl polsko-niemieckiej konwencji z dnia 15 maja 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 369 do 372),

2) *tak zwane Wały Kwidzyńskie*, jako mały skrawek terytorjum wschodnio-pruskiego nad brzegiem Wisły (6 wsi na północ od Korzeniowa), przyznany Polsce uchwałą Rady Ambasadorów z dnia 12 sierpnia 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 470 z r. 1927).

Suwerenność Niemiec na tych terenach, jako byłego państwa zaborczego, ustała zatem:

1) na Górnym Śląsku z dniem 20 października 1921 r.

2) *na Wałach Kwidzyńskich z dniem 12 sierpnia 1920 r.*

Odpowiednio do tego służba państwowa funkcjonarjuszów niemieckich, zatrudnionych na tych terenach, jako służba w byłem państwie zaborczem, powinna być liczona do powyższych terminów.

Ze względu jednak na to, że obejmowanie władzy przez Polskę na Górnym Śląsku odbyło się dopiero w czasie od 15 maja do 20 lipca 1922 r. w myśl konwencji, zawartej między Polską i Niemcami dnia 15 maja 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 44, poz. 369 do 372 z r. 1922), która to konwencja weszła w życie dnia 3 czerwca 1922 r., przeto do tego dnia, *t. j. do dnia 3 czerwca 1922 r.* należy liczyć, jako służbę w byłem państwie zaborczem, służbę tych niemieckich funkcjonarjuszów państwowych, którzy przy obejmowaniu Górnego Śląska przez władze polskie byli zatrudnieni na obejmowanym terenie i, pozostając na swych stanowiskach służbowych, zostali przejęci bezpośrednio do służby państwowej polskiej.

Wyjątek pod tym względem stanowią jedynie funkcjonarjusze państwowi kolei niemieckich na Górnym Śląsku, pozostawieni w myśl art. 501 do 545 wyżej powołanej polsko-niemieckiej konwencji z dnia 15 maja 1922 r. przez władze niemieckie w służbie na terenie objętym przez Państwo Polskie. Służbę tych funkcjonarjuszów, jako służbę w byłem państwie zaborczem, liczyć należy do terminów określonych w punkcie 4 art. 505 powołanej konwencji z 15 maja 1922 r.

Powyższe wyjaśnienie jest uzupełnieniem poprzednich okólników Ministerstwa Spraw Wewnętrznych:

1) Nr. 125 z 1 czerwca 1927 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 1/2 poz. 134 strona 136),

2) Nr. 35 z 10 marca 1928 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 1, poz. 37 strona 60) i

3) Nr. 215 z 2 października 1929 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 15, poz. 320 strona 12).

48.

Okólnik Nr. 31

z dnia 7 marca 1931 r.

(AA. 264/1) w sprawie używania herbu państwowego, orła państwowego i barw państwowych przez osoby i instytucje prywatne.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Wobec podniesionych wątpliwości czy i w jakiej mierze rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 13 grudnia 1927 r. o godłach i barwach państwowych oraz o oznakach, chorągwiach i pieczęciach (Dz. U. R. P. Nr. 115, poz. 980) wprowadziło zmiany w dotychczasowych uprawnieniach co do używania godła i barw państwowych przez osoby i instytucje prywatne Ministerstwo wyjaśnia co następuje:

Cytowane rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej ustanowiło (w art. 21 ust. 1) zakaz używania przez osoby i instytucje nieuprawnione: 1) chorągwi Rzeczypospolitej, 2) oznak władz (urzędów, zakładów, instytucyj, przedsiębiorstw) państwowych i samorządowych oraz korporacyj publiczno-prawnych, 3) chorągwi i innych oznak wojskowych, 4) bandery handlowej morskiej oraz flagi niewojennych statków państwowych, 5) pieczęci urzędowych. Poza tem rozporządzenie to: a) zakazało używania przez osoby i instytucje prywatne pieczęci z orłem państwowym, b) uzależniło od osobnego zezwolenia Ministra Spraw Wewnętrznych wydanego w porozumieniu z właściwymi ministrami używanie przez osoby i instytucje prywatne herbu państwowego, herbów wojewódzkich, jako też ich części składowych, dla celów handlowych, jak również na blankietach i szyldach, c) uzależniło od zezwolenia właściwych gmin, wydanego za zgodą wojewody względnie Ministra Spraw Wewnętrznych, analogiczne (jak pod b) używanie herbów miejskich (art. 21 ust. 2 i 3). Wreszcie rozporządzenie zakazało używania *herbu państwowego* lub *orła państwowego* oraz *chorągwi o barwach państwowych w sposób, uchybiający czci należnej Rzeczypospolitej* (art. 22 ust. 1).

Powyższemi zakazami objęto również: używanie znaków podobnych, o ile to może stać się źródłem pomyłki (art. 21 ust. 4), względnie znieważenie znaków, mogących robić wrażenie herbu państwowego, orła państwowego lub chorągwi o barwach państwowych (art. 22 ust. 2).

Równocześnie omawiane rozporządzenie uchyliło (art. 26 ust. 3) ważność poprzedzających je zezwoleń, wydanych przez Ministra Spraw

Wewnętrznych względnie w innej drodze uzyskanych uprawnień na używanie przez osoby i instytucje prywatne godeł, chorągwi, bander oraz pieczęci z orłem państwowym.

Z zestawienia powyżej omówionych przepisów wynika à contrario, że używanie przez osoby i instytucje prywatne zarówno herbu państwowego i orła państwowego, tak w dawnej jak w nowej stylizacji, jak również barw państwowych, poza wypadkami względnie sposobami objętemi zakazem, jest dozwolone, w szczególności dozwolone jest używanie nadal przez stowarzyszenia, związki i inne korporacje herbu państwowego, orła państwowego oraz barw państwowych na ich sztandarach i oznakach, nie mających cech szyldu, które to używanie herbu, orła i barw jest aktualne zwłaszcza dla stowarzyszeń i związków b. wojskowych.

49.

Okólnik Nr. 32

z dnia 9 marca 1931 r.

(OL. 2316/7) w sprawie wzoru rozporządzenia porządkowego o utrzymywaniu aparatów telefonicznych w stanie, zabezpieczającym zdrowie publiczne.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych podaje do wiadomości wzór rozporządzenia porządkowego w sprawie utrzymywania aparatów telefonicznych w stanie, zabezpieczającym zdrowie publiczne celem wydania go w razie uznania potrzeby uregulowania tego zagadnienia na podległym Panu Wojewodzie obszarze.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zaznacza, że długotrwałe fachowe badania wykazały, że aparaty telefoniczne, w szczególności zaś te, z których stale korzysta kilka osób, są przeważnie zanieczyszczone kurzem, resztkami pożywienia, śliną i t. p., ponadto zawsze wykazuje obecność bakteryj chorobotwórczych do najbardziej groźnych, to też wydanie rozporządzenia porządkowego o odkażaniu rożków telefonicznych — poleca się szczególnej uwadze Panów Wojewodów, tem bardziej, że wskazane we wzorze środki i sposób odkażania zostały wypróbowane przez Departament V Służby Zdrowia ze skutkiem dodatnim.

Jednocześnie Ministerstwo Spraw Wewnętrznych nadmienia, że w razie przyjęcia załączonego wzoru bez merytorycznych zmian odpada potrzeba przesyłania Ministerstwu projektu do aprobaty przed jego ogłoszeniem. O ile chodziłoby o ewentualne zmiany natury formalnej należy zwrócić uwagę na wytyczne, podane w okólnikach Nr. 139 z 30.VII. 1928 r. (Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 4, poz. 31 i Nr. 115 z 27 maja 1929 r. Dz. Urz. M. S. Wewn. Nr. 8, poz. 163).

Załącznik do okólnika Nr 32.

Rozporządzenie porządkowe

Wojewody ....

z dnia..........(miesiąca)..........r..........

o utrzymywaniu aparatów telefonicznych w stanie, zabezpieczającym zdrowie publiczne.

Na podstawie art. 108 pkt. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 19 stycznia 1928 r. o organizacji i zakresie działania władz administracji ogólnej (Dz. U. R. P. Nr. 11, poz. 86) i za zgodą Wydziału Wojewódzkiego zarządzam co następuje:

§ 1.

1. Rozporządzenie niniejsze dotyczy aparatów telefonicznych zbiorowych i publicznych z wyjątkiem tych aparatów zbiorowych, które są przeznaczone do wyłącznego użytku osób pojedyńczych.

2. W rozumieniu niniejszego rozporządzenia:

a) „aparaty zbiorowe" są to aparaty przeznaczone do użytku zarówno abonenta jak i osób u niego pracujących, w szczególności aparaty założone w instytucjach publicznych, społecznych, handlowych lub przemysłowych, naukowych i t. p.;

b) aparaty „publiczne" są to aparaty przeznaczone dla publiczności, w szczególności w rozmównicach telefonicznych, w hotelach, restauracjach, kawiarniach cukierniach, teatrach, giełdach, klubach salach ogólnych domów bankowych dla lokatorów jednego domu i t. p., a także w innych miejscach, o ile aparat jest dostępny do użytku publicznego.

§ 2.

1. Aparaty telefoniczne wymienione w § 1 powinny być stale utrzymywane w należytej czystości.

2. Rożki mikrofonowe (mikrotelefonowe) tych aparatów podlegają odkażaniu zapomocą użycia (rozpylenia) jednego z trzech następujących środków:

a) datolu (nierozcieńczonego),

b) 10% rozczynu sagrotanu w zaprawie pyłochłonnej, lub

c) 25% rozczynu lysolu w zaprawie pyłochłonnej.

3. Odkażanie winno być uskuteczniane stale, t. j. co 7 dni przy użyciu środka wymienionego powyżej pod pkt. a), albo co drugi dzień — przy użyciu środka wskazanego w pkt. b), lub codziennie przy użyciu środka wskazanego w pkt. c).

4. Przed odkażeniem należy rożek mikrofonowy (mikrotelefonowy) dokładnie oczyścić zewnątrz i wewnątrz zwilżoną gąbką, a następnie osuszyć. Rożek mikrofonowy podczas rozpylania należy trzymać w odległości około 40 cm. od rozpylacza. Rozpylanie winno trwać dotąd, dopóki rożek mikrofonu, w szczególności wewnątrz nie pokryje się całkowicie warstwą płynu.

§ 3

1. Obowiązki, wynikające z postanowień niniejszego rozporządzenia ciążą na abonentach telefonu.

2. Odkażanie aparatów telefonicznych w rozmównicach telefonicznych oraz aparatów automatycznych jest obowiązkiem Państwowego Zarządu Telefonów względnie Polskiej Akcyjnej Spółki Telefonicznej.

§ 4.

Przekroczenie niniejszego rozporządzenia podlega w drodze administracyjnej karze grzywny do .... zł. lub karze aresztu do .... dni albo obu tym karom łącznie.

§ 5.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i obowiązuje na obszarze ....

Wojewoda

B.

Okólniki Głównego Urzędu Statystycznego

50.

Okólnik Nr. 1

z dnia 25 marca 1931 r.

(Nr. 40/B. P. S./31) w sprawie wykazu miejscowości.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu w Warszawie.

W związku z przygotowaniami do drugiego powszechnego spisu ludności, którego przeprowadzenie jest przewidywane na koniec bieżącego roku, i mając na względzie potrzeby wprowadzanej w życie rejestracji mieszkańców, zarządzam niniejszem sporządzenie wykazów miejscowości (osiedli) przez wszystkie gminy Rzeczypospolitej Polskiej.

Przy zestawianiu wykazów, gminy winny kierować się specjalnie w tym celu przygotowaną instrukcją, której odbitki w odpowiedniej ilości zostają równocześnie przesłane P. P. Wojewodom, celem rozesłania w zwykłej drodze urzędowej do gmin.

Gminy winny sporządzić 3 egzemplarze rzeczonych wykazów miejscowości (osiedli), poczem 2 z nich przesłać starostwom jakim podlegają, najpóźniej do dnia 15 maja 1931 roku. Z otrzymanych egzemplarzy starostwa winny jeden przesłać Głównemu Urzędowi Statystycznemu w Warszawie — Al. Jerozolimskie 32 — do dnia 31 maja r. b.

Jeżeliby starostwa miały już wykazy miejscowości zestawione według zasad sformułowanych w instrukcji, a sporządzone nie dawniej niż w roku 1930, przytem odpowiadające obecnemu podziałowi administracyjnemu Państwa, można przesłać Głównemu Urzędowi Statystycznemu odpisy tych wykazów, nie sporządzając nowych.

VII.

Pisma Ministerstwa Spraw Wewnętrznych.

51.

Pismo Nr. OB. 4581

z dnia 18 lutego 1931 r.

o zaopatrywaniu urzędów państwowych w druki, ustalone w obowiązujących przepisach rachunkowo-kasowych.

P. P. Wojewodom, Komisarzowi Rządu m. st. Warszawy, Departamentowi V Służby Zdrowia, Głównej Komendzie Policji Państwowej, Korpusowi Ochrony Pogranicza, Głównemu Urzędowi Statystycznemu, Urzędowi do Spraw Mniejszości w Katowicach

do wiadomości.

MINISTERSTWO SKARBU
dn. 3 lutego 1931 r.
Nr. D. I. 1311/3/31

Do

wszystkich Ministerstw

w/m.

Ministerstwo Skarbu zawiadamia, iż z dniem 1 kwietnia 1931 r. zostaje zlikwidowane „Biuro Druków" przy Ministerstwie.

Od powyższego terminu władze i urzędy obowiązane do prowadzenia rachunkowości według przepisów rachunkowo kasowych zaopatrywać się będą w przepisane druki w Warszawie i w okręgu Województwa Warszawskiego w Izbie Skarbowej Grodzkiej w Warszawie, zaś w okręgach pozostałych województw we właściwych Izbach Skarbowych.

Druki podlegające ścisłemu zarachowaniu wyszczególnione w załączonym wykazie, będą jak dotąd dostarczane przez „Biuro Znaków Wartościowych przy Ministerstwie Skarbu.

Ministerstwo uprasza o podanie powyższego do wiadomości wszystkim podległym władzom i urzędom.

(—) *Starzyński*
Podsekretarz Stanu

Załącznik.

DRUKI

podlegające ścisłemu zarachowaniu.

Wzór 506 — Pokwitowanie kasowe.

Wzór 509 — Asygnacja kasowa

Obramowanie koloru zielonego — Ministerstwo Skarbu.

Obramowanie koloru niebieskiego — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych.

Obramowanie koloru fioletowego — Ministerstwo Spraw Wojskowych.

Obramowanie koloru czerwonego — Min. Wyzn. Rel. i Ośw. Publ.

Obramowanie koloru żółtego — Ministerstwo Sprawiedliwości.

Obramowanie koloru jasno-różowego — Ministerstwa niewyszczególnione wyżej.

Wzór 1375 — Zlecenia wypłaty.

Wzór 873 — Kwitarjusz dla sekwestratorów.

Wzór 1737 — Pokwitowanie składnicy zasekwestrowanych przedmiotów.

Wzór 1512 — Pozwolenie na wywóz walut.

Wzór 1513 — Pozwolenie na wywóz walut za pośrednictwem banku.

Wzór 601 — Wynik rewizji (zesz. á 50).

Wzór 601 — „ „ (zesz. á 25).

Wzór 618 — Kwit wywozowy.

Wzór 621 — Kwit wywozowy.

Wzór 619 — Pokwitowanie uiszczenia należności.

Wzór 626 — Wynik rewizji.

Wzór 627 — Odprawa warunkowa.

Wzór 1009 — Pokwitowanie.

Wzór 1299 — Księga towarów zatrzymanych.

Wzór 611 — Deklaracja celna przywozowa.

Wzór 611-a — Wkładka do deklaracji celnej.

Wzór 612 — Deklaracja celna przywozowa dla Gdańska.

Wzór 612-a — Deklaracja celna przywozowa dla Gdańska (wkładka).

52.

Pismo Nr. OB. 2139/5

z dnia 12 lutego 1931 r.

o zapotrzebowaniu na druki.

Do

Wszystkich P. P. Wojewodów (z wyjątkiem lwowskiego) i P. Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W ostatnich czasach zachodzą częste wypadki, że zapotrzebowania na różnego rodzaju druki urzędy wojewódzkie kierują do Ministerstwa zamiast bezpośrednio do drukarni.

W związku z powyższem Ministerstwo zawiadamia, że Ministerstwo posiada na składzie jedynie następujące druki:

1) paszporty zagraniczne,
2) przepustki graniczne,
3) karty łowieckie,
4) karty pozwoleń na broń,
5) karty pozwoleń na kupno broni,
6) paszporty Nansenowskie,
7) wykazy stanu służby,
8) wnioski o nadanie „Krzyża Zasługi",
9) wnioski o odznaczenie orderem „Odrodzenia Polski".

Żadnych zamówień na druki poza wyżej wymienionemi Ministerstwo przyjmować nie będzie.

Jednocześnie nadmienia się, że zamówienia na:

1) akty nadania obywatelstwa,
2) akty uznania obywatelstwa i
3) poświadczenia obywatelstwa — należy kierować bezpośrednio do Drukarni Państwowej w Warszawie.

53.

Pismo Nr. Apr. 106/41

z dnia 19 lutego 1931 r.

o wyznaczaniu cen pokojów w hotelach i pensjonatach w uzdrowiskach.

Do

Panów Wojewodów.

W związku z okólnikiem Nr. 200 z dnia 8 listopada 1930 r. oraz na skutek zapytania jednego z Panów Wojewodów Ministerstwo Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem Przemysłu i Handlu wyjaśnia, że zgodnie z art. 34 p. 8 ustawy z dn. 23 marca 1922 r. o uzdrowiskach (Dz. U. R. P. Nr. 31 poz. 254) ustanawianie cenników pokojów w hotelach i pensjonatach w uzdrowiskach należy do zakresu działania komisyj uzdrowiskowych.

54.

Pismo Nr. Z. O. 619/31

z dnia 19 lutego 1931 r.

o państwowej pomocy lekarskiej, wydawanie kart skierowania do uznanych zakładów leczniczych.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Dotychczasowy tryb kierowania chorych funkcjonarjuszów państwowych i członków ich rodzin na leczenie na koszt Skarbu Państwa do uznanych zakładów leczniczych bezpośrednio przez lekarzy umówionych powodował znaczne obciążenie kredytów państwowej pomocy lekarskiej, ponieważ bardzo często do tych zakładów były kierowane jednostki, które nie potrzebowały leczenia szpitalnego względnie sanatoryjnego.

Wobec powyższego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zarządza, ażeby z dniem 1 marca r. b. lekarze umówieni dla państwowej pomocy lekarskiej, nie wystawiali kart skierowania do uznanych zakładów leczniczych, lecz jedynie wnioski na kartach porady o potrzebie skierowania danego chorego do jednego z tych zakładów.

Na podstawie wniosku lekarza umówionego będzie mógł wydać kartę skierowania właściwy lekarz powiatowy.

Ostatni w przypadku wątpliwym winien sprawę wraz z wnioskiem przesłać bezzwłocznie do decyzji Urzędu Wojewódzkiego, który ewentualnie wezwie chorego do zbadania przez specjalnie delegowanego lekarza urzędowego.

O powyższem zechce Pan Wojewoda powiadomić wszystkich na terenie swego województwa lekarzy urzędowych i umówionych.

55.

Pismo Nr. Wojsk. 167/2.

z dnia 20 lutego 1931 r.

o wyższych zakładach naukowych zagranicznych uznanych za równorzędne z krajowemi — poprawki.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Na skutek pisma Min. Wyzn. Rel. i Ośw. Publ. z dnia 3. II. b, r. Nr. I Prez. 4677/30 Ministerstwo Spraw Wewnętrznych zawiadamia Pa-

nów Wojewodów (Pana Komisarza Rządu) wślad reskryptu z dn. 23.X. 1929 r. Nr. Wojsk. 3293/1, że w ogłoszonym w Nr. 49 poz. 410 Dziennika Ustaw z r. 1930 wykazie wyższych zakładów naukowych zagranicznych, uznanych za równorzędne z krajowemi (str. 751 Francja Nr. 22) *zaszła pomyłka polegająca na tem, że zamiast „Ecole Speciale des Langues Orientales Vivantes"* należało umieścić *„Ecole Nationale des Langues Orientales Vivantes"*

Ministerstwo prosi Panów Wojewodów (Pana Komisarza Rządu) polecić okoliczność tę odpowiednio sprostować w posiadanych egzemplarzach Dziennika Ustaw R. P.

56.

Pismo Nr. AA. 72/55

z dnia 21 lutego 1931 r.

o wstrzymaniu używania dawnych pieczęci z chwilą otrzymania nowych z Mennicy Państwowej.

Do

P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W związku z wejściem w życie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 24.XI 1930 r. w sprawie zmian rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13.XII. 1927 r. o godłach i barwach państwowych oraz o oznakach chorągwiach i pieczęciach (Dz. U. R. P. Nr. 80 poz. 629), w którym art. 1 p. 10) przedłużono termin używania dawnych pieczęci urzędowych do dn. *1.IV. 1933 r.* — Ministerstwo Spraw Wewnętrznych wyjaśnia, że termin ten został przesunięty głównie w celu umożliwienia legalnego używania dawnych pieczęci przez te władze przedewszystkiem, którym Mennica Państwowa nie była w możności dostarczyć dotąd pieczęci nowego typu.

Z chwilą wszakże dostarczenia władzom i urzędom państwowym nowych pieczęci — używanie wszelkich pieczęci urzędowych dawnego typu winno być natychmiast zaniechane jako bezwzględnie niedopuszczalne i pieczęcie te winny być niezwłocznie odsyłane przez P.P. Wojewodów (P. Komisarza Rz.) do Mennicy Państwowej. Równoczesne używanie przez tę samą władzę (urząd) pieczęci dawnego i nowego typu mogłoby w konsekwencji stać się przyczyną kwestjonowania autentyczności dokumentów.

Zarazem Ministerstwo zawiadamia Panów Wojewodów w związku ze zgłoszonemi przez niektórych z nich zamówieniami na 20 m/m pieczęcie legitymacyjne dla P.P. Starostów Powiatowych i Grodzkich, że wykonanie tych zamówień przez Mennicę Państwową zostało wstrzymane przez Ministerstwo do chwili stwierdzenia istotnej potrzeby posiadania tych pieczęci przez powiatowe władze admin. ogólnej. Narazie Mennica Państwowa wykonywa jedynie tylko pieczęcie legitymacyjne 20 m/m dla P.P. Wojewodów, z napisem: „Urząd Wojewódzki (Komisarjat Rządu) .....", a nie „Wojewoda (Komisarz Rządu) ....." i z zamówieniami tych pieczęci najmniejszego wymiaru zechcą się P.P. Wojewodowie (P. Kom. Rz.) zwracać wprost do Mennicy.

Ustalony powyżej napis na pieczęciach legitymacyjnych 20 m/m urzędów wojewódzkich odpowiada wskazówkom zawartym w 3-im ustępie okólnika Nr. 24 z dnia 21.II 1930 r. w sprawie pieczęci dla władz i urzędów administracji ogólnej*).

57.

Pismo Nr. SS. 2687/1

z dnia 24 lutego 1931 r.

w sprawie rewizji gospodarki miejskiej i poradni przy Związku Miast oraz w sprawie wojewódzkich zjazdów miast.

Do

P. P. Wojewodów

Związek Miast Polskich powiadomił mnie o podjęciu akcji, mającej na celu: 1) zapewnienie współudziału czynnika fachowego w pracach komisyj rewizyjnych rad miejskich — wogóle, a w związku z potrzebą dokonywania rewizji gospodarki miast w wypadkach ubiegania się o zapomogi (patrz okólnik Min. Spr. Wewn. z dnia 27 listopada r. ub. Nr. 208) w szczególności, 2) rozszerzenie pomocy prawnej dla miast, 3) uruchomienie poradni urbanistycznej i 4) zwoływanie wojewódzkich zjazdów miast.

Załączone odpisy 3-ch okólników Związku Miast do zarządów wszystkich miast z dnia 22 grudnia r. ub. Nr. 1702, z tejże daty Nr. 1959/2 i z dn. 27 grudnia r. ub. Nr. 2115 bliżej objaśniają zasady, na jakich akcja wymieniona pod 1), 2) i 3) będzie prowadzona. Zasady zaś organizacji wojewódzkich zjazdów miast podane są w Nr. 1 na str. 52 „Samorządu Miejskiego", organu Związku Miast, prenumerowanego przez urzędy wojewódzkie.

Wyżej określone poczynania Związku Miast zasługują na całkowite poparcie i wobec tego

---

*) Podane w brzmieniu sprostowania, rozesłanego pismem okólnem z dn. 10 marca 1931 r. Nr. AA. 72/59

proszę Pana Wojewodę o przychylne do nich ustosunkowanie się w zakresie swojego działania.

O ile chodzi o wojewódzkie zjazdy miast, w sprawie których Związek Miast zwrócił się osobno do P. P. Wojewodów — zaznaczam, że uważam w zasadzie za słuszną myśl, podniesioną przez wymieniony Związek, łączenia zjazdów, które organizuje ten Związek ze zjazdami, jakie ewentualnie zwoływać będzie Pan Wojewoda, a to chociażby ze względu na możność uniknięcia w ten sposób podwójnych wydatków.

ZWIĄZEK MIAST POLSKICH
Warszawa, Mazowiecka 7.
Nr. 1959/2
Warszawa, dn. 22 grudnia 1930 r.

—o—

Pomoc prawna dla miast

Do
Zarządów Wszystkich Miast

Na podstawie uchwały Zarządu z dnia 4 grudnia 1930 r. Związek Miast organizuje poradnię prawną i to nietylko dla spraw administracyjnych, lecz i dla wszystkich innych spraw.

Pomoc prawna dla miast związkowych nie będzie się zatem ograniczać tylko do udzielania opinij w konkretnych sprawach administracyjnych, jakto z reguły było dotychczas, lecz na żądanie miast, biuro Związku, przy pomocy grona adwokatów, opracowywać będzie rekursy i skargi do władz administracyjnych, zastępować miasta w Najwyższym Trybunale Administracyjnym i w sprawach sądowych, opinjować projekty umów, zawieranych przez miasta i t. p.

Znaczenie tej pomocy dla miast związkowych polegać może nie tylko na odpowiedniem ujęciu i przygotowaniu sprawy, lecz i na tem, że powstanie możliwość obniżenia wydatków miast, związanych z prowadzeniem takich spraw, a to przez stworzenie w tym celu odpowiedniej organizacji. Dla uniknięcia nieporozumień nadmieniamy, że poradnictwo w dotychczasowym zakresie — to znaczy udzielania opinij w konkretnych sprawach administracyjnych będzie nadal z reguły bezpłatne, natomiast miasta obowiązane będą honorować dokonane na ich zlecenie inne prace, które przykładowo wymieniliśmy wyżej.

Zaznaczamy, że z czasem, gdy poradnictwo prawne dla miast ze strony Związku się rozwinie, ustalona będzie z góry i podana do wiadomości miast wysokość honorarjum za pewne typowe sprawy. Narazie jest to niemożliwe i wysokość honorarjum określana będzie dla każdej sprawy oddzielnie.

Przed opracowaniem sprawy, nadesłanej przez miasto, biuro Związku porozumie się oczywiście z tem miastem uprzednio co do wysokości honorarjum. Dla uniknięcia korespondencji w tych sprawach, która może wpłynąć na zwłokę w ich załatwieniu, uważamy za wskazane, aby miasta, kierując sprawę do biura Związku określały w zależności od charakteru sprawy i swych możności finansowych, maksymalną granicę honorarjum.

Przesyłanie spraw, jak również wpłata należnego honorarjum odbywać się będzie za pośrednictwem biura Związku Miast. Jedynie w tych wypadkach, gdy miasto zasięgać będzie bezpośrednio u adwokata, wskazanego przez biuro Związku, ustnej porady, sprawa honorarjum załatwiana będzie w zasadzie bezpośrednio między adwokatem i miastem; na życzenie jednej ze stron załatwienie honorarjum może i w tych wypadkach być powierzone biuru Związku.

Ponieważ Związek Miast znajduje się w tak trudnych warunkach finansowych, że nie mógłby zastępczo za miasta wypłacać adwokatom należnego im honorarjum, zarządy miast, chcące korzystać z pomocy prawnej, organizowanej przez Związek, powinny wpłacać ustaloną sumę honorarjum w terminie, który wskaże im biuro Związku po otrzymaniu sprawy.

Komunikując o powyższem, Związek Miast przy sposobności prosi Zarządy Miast, aby niezależnie od tego, czy zechcą skorzystać z pomocy prawnej Związku, nadsyłały do biura Związku odpisy wszystkich skarg, wnoszonych przez siebie do Najwyższego Trybunału Administracyjnego, odpisy rekursów w sprawach, mających zasadnicze znaczenie, tudzież, aby powiadamiały biuro Związku o ważniejszych rozstrzygnięciach sądów w sprawach, dotyczących miast.

Prezes Zarządu Związku
Miast Polskich
(—) *inż. Z. Słomiński*
Prezydent m. st. Warszawy

ZWIĄZEK MIAST POLSKICH
Warszawa, Mazowiecka 7.
Nr. 1702
Warszawa, dn. 22 grudnia 1930 r.

—o—

W sprawie rewizji gospodarki miast w związku z udzielaniem miastom zapomóg.

Odpis

Do
Zarządów Wszystkich Miast.

W okólniku z dnia 27 listopada r. b. Nr. 208 Pan Minister Spraw Wewnętrznych udzielił związkom komunalnym za pośrednictwem P. P. Wojewodów wskazówek co do warunków, którym odpowiadać powinny wystąpienia tych związków o przyznanie zapomóg z komunalnego funduszu pożyczkowo-zapomogowego.

Pan Minister m. in. wskazał na to, że przed udzieleniem swej opinji o odnośnym wniosku związku komunalnego, powinna władza nadzorcza przeprowadzić lustrację gospodarki tego związku i że przeprowadzenia takiej lustracji może władza nadzorcza zaniechać tylko w wypadku posiadania wyników rewizji gospodarki danego związku komunalnego, dokonanej w należyty sposób przez komisję rewizyjną tegoż związku przy współudziale odpowiednich rzeczoznawców.

Zwracając uwagę na ten ustęp wspomnianego okólnika, Związek Miast komunikuje, że na żądanie miast, należących do Związku, go-

tów będzie kierować do nich rzeczoznawców dla współudziału w pracach komisji rewizyjnej.

Ponieważ Związek Miast rozporządza narazie szczupłem gronem tych rzeczoznawców, a najbliższy termin wnoszenia podań o zapomogi ustalony został na 15.II. 1931 r., przeto leży w interesie miast, które zechcą skorzystać z rzeczoznawców z ramienia Związku Miast, aby przyspieszyły nadesłanie odpowiednich zgłoszeń do biura Związku.

Wkońcu zwracając uwagę na art. p. t. „Porządkujmy gospodarkę miejską własnemi siłami", zamieszczony w zeszycie 20 „Samorządu Miejskiego" z roku bieżącego, Związek Miast podaje do wiadomości, że podziela zapatrywania, wyrażone w tym artykule i zaleca miastom korzystanie z pomocy rzeczoznawców, których gotów jest do nich delegować, niezależnie od tego, czy chodzić będzie specjalnie o wystąpienia miast o zapomogi.

Dyrektor biura
(—) *M. Porowski*

Prezes Zarządu Związku
Miast Polskich
(—) *Inż. Z. Słomiński*
Prezydent m. st. Warszawy

ZWIĄZEK MIAST POLSKICH
Warszawa, Mazowiecka 7.
Nr. 2115.
Warszawa.
dnia 27 grudnia 1930 r.
Poradnia urbanistyczna przy Związku Miast.

Odpis

Do
Zarządów Wszystkich Miast

Związek Miast Polskich organizuje obecnie przy współudziale Towarzystwa Urbanistów Polskich, poradnię dla miast związkowych, której zadaniem byłoby udzielanie miastom fachowej pomocy w sprawach planów pomiarowych i regulacyjnych. Zwracamy uwagę na protokół posiedzenia Zarządu Związku z dnia 4 grudnia b. r. opublikowany w zeszycie 23 „Samorządu Miejskiego" z r. b., w którym podany jest regulamin komisji urbanistycznej, będącej właśnie tą poradnią; w regulaminie tym określone są bliżej zadania i organizacja poradni. Termin uruchomienia tej poradni, jak również innych poradni, które projektuje się powołać do życia, a przedewszystkiem poradni elektrycznej, podamy do wiadomości miast w najbliższym numerze „Samorządu Miejskiego".

W każdym razie zaznaczamy już obecnie, że korzystanie z pomocy poradni odbywać się będzie za pośrednictwem biura Związku Miast.

Przy tej sposobności zwracamy również uwagę na zamieszczony w protokóle ostatniego posiedzenia Zarządu z dnia 4 grudnia b. r. regulamin samorządowej komisji zdrowia publicznego, mającej w dużym stopniu charakter poradni dla związków komunalnych w sprawach z dziedziny urządzeń zdrowotnych i przypominamy, że od kilku miesięcy biuro Związku Miast już posiada referenta spraw zdrowotności publicznej w osobie Dr. Klemensa Łazarowicza, z którego wiedzy fachowej i doświadczenia miasta mogą korzystać.

Dyrektor biura
(—) *M. Porowski*

Prezes Zarządu Związku
Miast Polskich
(—) *Inż. Z. Słomiński*
Prezydent m. st. Warszawy.

58.

Pismo Nr. SS. 2374

z dnia 27 lutego 1931 r.

w sprawie nadużywania prawa zwolnienia od opłat pocztowych przesyłek listowych, nadawanych przez urzędy (organa) samorządowe.

Do
P. P. Wojewodów (z wyj. śląskiego) oraz Magistratu m. st Warszawy.

Powołując się na pismo okólne Ministerstwa Spraw Wewnętrznych z dnia 28.IV.1930 r. Nr. SS. 888/1 w sprawie nadużywania prawa zwolnienia od opłat pocztowych przez urzędy gminne Ministerstwo Spraw Wewnętrznych stwierdza, iż w dalszym ciągu niektóre urzędy i organa samorządowe nadużywają powyższego prawa i w listach, nadawanych przez nie jako urzędowe w poruczonym zakresie działania i wobec tego, jako wolne od opłaty pocztowej, przesyłają korespondencję różnych instytucyj prywatnych nie zwolnionych od opłat pocztowych.

Ponieważ tego rodzaju postępowanie naraża zarząd pocztowy na straty, Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. Wojewodów o pouczenie nadzorowanych przez siebie urzędów i organów samorządowych o tem, by na przyszłość stosowały się ściśle w omawianej sprawie do przepisów art. 23 ustawy o poczcie, telegrafie i telefonie w brzmieniu ustalonem art. 1 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22.III.1928 r. (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 378).

59.

Pismo Nr. OJ. 213/4

z dnia 3 marca 1931 r.

o Skorowidzu Ustawodawstwa Polskiego w opracowaniu Romana Hausnera.

Do
P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st Warszawy.

Ukazała się część IV Skorowidza Ustawodawstwa Polskiego w opracowaniu Romana Hausnera, Naczelnika Wydziału Organizacyjno-Prawnego w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych.

Część IV-ta jest dalszym ciągiem Skorowidza Ustawodawstwa Polskiego (cz. I, II i III) zaleconego w swoim czasie do użytku władz i urzędów administracji ogólnej i obejmuje materjał ustawodawczy za okres lat 1929/30.

W związku z ukazaniem się części IV Skorowidza przypominam Panu Wojewodzie treść

pisma mego Nr. OJ. 213 z dn. 30.IX.29 r. i polecam zwrócić na Skorowidz Ustawodawstwa uwagę podwładnych Panu Wojewodzie władz i urzędów państwowych i komunalnych.

60.

Pismo Nr. AP 859/12

z dnia 4 marca 1931 r.

w sprawie przestrzegania godzin otwarcia zakładów fryzjerskich.

Do
P. P. Wojewodów (z wyj. śląskiego) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych stale napływają skargi i memorjały w sprawie nieprzestrzegania godzin otwarcia zakładów fryzjerskich. Jak z pism tych widać, poszczególne zakłady nietylko nie przestrzegają obowiązujących godzin otwarcia zakładów w dni powszednie lecz nawet naruszają przepisy o spoczynku niedzielnym i świątecznym.

Wobec powyższego Ministerstwo Spraw Wewnętrznych prosi P. P. Wojewodów (P. Komisarza Rządu) o zwrócenie bacznej uwagi na wyżej wymienione anomalje oraz o pociąganie winnych wykroczenia do odpowiedzialności karno-administracyjnej wzgl. karno sądowej.

61.

Pismo Nr. AA.1155/6

z dnia 12 marca 1931 r.

o meldowaniu o zakazach odczytów.

Do
P. P. Wojewodów (z wyjątkiem w Katowicach, Poznaniu, Toruniu) i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

Ministerstwo Spraw Wewnętrznych uchyla zarządzenie wydane pismem z dn. 3.III.1926 Nr. BC. 2294/26 co do przedkładania Ministerstwu przez powiatowe władze administracji ogólnej sprawozdań o wydanym zakazie wygłaszania odczytu.

Zarządzenie niniejsze w niczem nie zmienia obowiązujących zarządzeń co do przedkładania tygodniowych i miesięcznych sprawozdań sytuacyjnych oraz ich treści.

62.

Pismo Nr. Wojsk. 383/2

z dnia 25 marca 1931 r.

o wpisywaniu daty urodzenia konia słowami w dowodach tożsamości.

Do
P. P. Wojewodów i Komisarza Rządu m. st. Warszawy.

W sprawie wniosku jednego z Panów Wojewodów o spowodowanie wydania przez Ministerstwo Spraw Wojskowych zarządzenia, aby Rejonowi Inspektorowie Koni na terenie całego państwa przy wystawianiu dowodów tożsamości koni wpisywali w nich datę urodzenia konia słownie, a to w celu utrudnienia fałszowania tych dowodów, wyjaśnia się, że Ministerstwo Spraw Wojskowych wydało odpowiednie w tym kierunku zarządzenie Dowódcom O. K. w dniu 3 lipca 1929 r. za L. 4558/K.

Zarządzenie powyższe zostało Dowódcom O. K. w roku bieżącym przypomniane, a ponadto jest uwzględnione w nowej instrukcji Ministerstwa Spraw Wojskowych dla Rejonowych Inspektorów Koni.

63.

Pismo Nr. OB. 4734/3

z dnia 28 marca 1931 r.

w sprawie 10% dodatku do podatku dochodowego.

Do
P. P. Wojewodów, Komisarza Rządu m. st. Warszawy, Komendanta Głównego Policji Państwowej, Dyrektora Głównego Urzędu Statystycznego, Dowódcy Korpusu Ochrony Pogranicza i Naczelnika Urzędu Spraw Mniejszości w Katowicach.

W związku z rozporządzeniem Ministra Skarbu z dnia 6 marca 1931 r. w sprawie poboru 10% dodatku do niektórych podatków i opłat, przesłanem w odbitce przy piśmie okólnem z 12 marca 1931 r. Nr. OB. 4734, Ministerstwo Skarbu okólnikiem z 19 marca 1931 r. Nr. D. VII 421/2 dodatkowo oznajmiło, że przy asygnowaniu uposażenia, emerytur i wynagrodzeń za najemną pracę należy w odniesieniu do kwot potrąconego podatku dochodowego i 10% dodatku wystawiać jedną tylko deklarację przychodową na sumę ogólną, wyszczególniając jednakże w treści deklaracji odrębnie kwotę podatku i kwotę 10% dodatku.

Powyższe podaje Ministerstwo do wiadomości i stosowania.

VIII.

Nowe książki i czasopisma.

A. Zalecone do użytku.

64.

Cezary Jellenta — „Dostojny Profesor na Zamku Królewskim“.

Książka powyższa jest pierwszym zarysem fizjognomji intelektualnej Pana Prezydenta Rzeczypospolitej, prof. Ignacego Mościckiego.

Autor przekazuje czytelnikom „myśli i rozważania Prezydenta Mościckiego“ dotyczące całego szeregu najważniejszych współczesnych zagadnień polskiego życia społeczno-politycznego.

Książka różnostronnie pogłębia autorytet Pana Prezydenta Rzeczypospolitej, uwydatnia ścisłe więzy ideowe, łączące Pana Prezydenta z Marszałkiem Piłsudskim i ujawnia głęboką wiarę w rozwój Państwa Polskiego.

Książka ozdobiona jest portretem Pana Prezydenta.

Książkę tę zaleca się do nabycia dla bibljotek: Urzędów Wojewódzkich, pow. władz adm. ogólnej, Wydziałów Powiatowych oraz innych bibljotek komunalnych.

Książkę można nabywać w składzie głównym: „Dom Książki Polskiej“ — Warszawa.

65.

Ppułk. Deschu Tadeusz, Kpt. Skąpski Juljan i por. Moczyński Henryk. „Powszechny obowiązek wojskowy w Polsce“.

Ukazało się wydawnictwo p. t. „Powszechny obowiązek wojskowy w Polsce“ w opracowaniu trzech autorów Ppułka Deschu Tadeusza, Kpt. Skąpskiego Juljana i por. Moczyńskiego Henryka. Publikacja ta zawiera wszystkie ustawy i rozporządzenia wykonawcze dotyczące powszechnego obowiązku wojskowego w Polsce przedstawione w sposób łatwy i nadzwyczaj przejrzysty.

Książkę tę zaleca się do użytku państwowym i samorządowym władzom administracji ogólnej.

Książkę można nabywać: Warszawa, Główna Księgarnia Wojskowa.

66.

S. Maltze i W. Feist — „Praktyczne wskazówki dla urzędów gminnych o prowadzeniu ewidencji koni“.

Nakładem Samorządowego Instytutu Wydawniczego ukazała się książka S. Maltze i W. Feista p. t. „Praktyczne wskazówki dla urzędów gminnych o prowadzeniu ewidencji koni“.

Podręcznik ten omawia wyczerpująco wszystkie zagadnienia związane z prowadzeniem przez urzędy gminne i magistraty ewidencji koni oraz podaje treść przepisów prawnych do tej kwestji się odnoszących i zawiera cały szereg wzorów użytkowych.

Zarówno treść książki jak i jej przejrzysty i praktyczny układ kwalifikują podręcznik do użytku osób, prowadzących w gminach i magistratach ewidencje koni.

Książkę zaleca się do użytku władz administracji ogólnej, w szczególności dla referatów wojskowych tych władz, oraz do użytku urzędów, prowadzących ewidencję koni.

Książkę można nabywać w Samorządowym Instytucie Wydawniczym w Warszawie (ul. Świętokrzyska 13) oraz u autorów, po cenie 3 zł. za egzemplarz.

67.

Zygmunt Matuszewski „Powiat Rawsko-Mazowiecki“.

Ukazała się nakładem autora monografja powiatowa p. t. „Powiat Rawsko - Mazowiecki“ Książka opracowana w sposób rzeczowy, przedstawia wszechstronnie stosunki społeczne, gospodarcze i polityczne, panujące na terenie powiatu. Pracę tę uważać należy, jako udatną próbę stworzenia monografji regjonalnej. Wydawnictwo może szczególnie zainteresować te władze samorządowe, które zamierzają przystąpić do opracowania monografji własnego terenu.

Książkę tę zaleca się do użytku państwowych i samorządowych władz administracji ogólnej.

Książkę można nabywać u autora, Zygmunta Matuszewskiego w Rawie-Mazowieckiej.

68.

„Wykaz druków, których rozpowszechnianie w Polsce jest wzbronione“ — R. Wulc.

Wykaz druków, których rozpowszechnianie w Polsce jest wzbronione opracowany przez p. R. Wulca jest pierwszym tego rodzaju wydawnictwem w Polsce. Wykaz sporządzony został na podstawie zarządzeń Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i wyroków sądowych ogłoszonych w Monitorze Polskim, Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Poczt i Telegrafów i wojewódzkich dziennikach urzędowych. Materjały zebrane zostały sumiennie, tak że wykaz ten można uważać za kompletny.

Książkę tę zaleca się do użytku władz administracji ogólnej oraz Policji Państwowej.

Książkę można nabywać w wydawnictwie „Kultura“ w Wilnie.

B. Interesujące administrację spraw wewnętrznych.

69.

1. Nowe przepisy meldunkowe obowiązujące od 1 stycznia 1931 oraz 2. Wskazówki dla meldujących się — w oprac. K. Tokarskiego.

Pod powyższymi tytułami ukazały się wydawnictwa wydane nakładem Towarzystwa Czytelni Ludowych Sekretarjat na Górnym Śląsku oraz Samorządowego Instytutu Wydawniczego— Warszawa. Z uwagi na nowo obowiązujące przepisy meldunkowe, wymienione opracowania mogą w znacznej mierze ułatwić ludności oraz zainteresowanym władzom zapoznanie się z wynikającymi stąd obowiązkami.

Pierwszą broszurę można nabywać p. a. Górny Śląsk, Król. Huta, ul. Sobieskiego 5. Tow. Czytelni Ludowych — drugą broszurę, Warszawa, Św. Krzyska 13 Samorządowy Instytut Wydawniczy.

70.

Karol Czałczyński. — „Policja sesyjna polskich sądów powszechnych".

Nakładem oddziału warszawskiego zrzeszenia sędziów i prokuratorów Rzeczypospolitej Polskiej wydana została książka Karola Czałczyńskiego p. t. „Policja sesyjna polskich sądów powszechnych".

Zagadnienie powstawania i trwania policji sesyjnej podczas posiedzeń sądowych zostało przez autora oświetlone wszechstronnie i podane czytelnikowi w formie zwięzłej i przystępnej.

Z tych względów książka Karola Czałczyńskiego może zainteresować urzędy administracji spraw wewnętrznych. Książkę można nabywać u autora: Warszawa, Koszykowa 25 m. 3.

IX.

RUCH SŁUŻBOWY

w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych

I. w czasie od 1 do 31 stycznia 1931 r.

A) W Zarządzie Centralnym Ministerstwa:

Mianowani:

asesor VIII st. sł. Hejnosz Franciszek — referendarzem w dotychczasowym VIII st. sł. dnia 19.I. 1931 r.

pracownik kontraktowy w XI grupie uposażenia Poniatowski Leonard — do odwołania kancelistą XI st. sł. dn. 19.I. 1931 r.

pozostający na bezpłatnym urlopie starosta powiatowy VI st. sł. w Sarnach Dunin-Markiewicz-Edward—radcą ministerjalnym w dotychczasowym VI st. sł. dnia 19.I. 1931 r.

mjr. W. P. pozostający w dyspozycji Min. Spraw Wewnętrznych Myśliński Mieczysław—do odwołania radcą ministerjalnym VI st. sł. dnia 22.I. 1931 r.

pracowniczka kontraktowa w XI grupie uposażenia Jagiełłówna Delfina—do odwołania kancelistą XI st. sł. dnia 23.I. 1931 r.

Przeniesiona w stan spoczynku:

rejestrator IX st. sł. Olszewska Józefa — z dniem 31.I. 1931 r.

B) W Głównym Urzędzie Statystycznym:

Mianowany:

pracownik kontraktowy w VII grupie uposażenia Cebertowicz Romuald — do odwołania asesorem VII st. sł. dnia 31.I. 1931 r.

C) W Wojewódzkim Sądzie Administracyjnym w Poznaniu:

Mianowany:

adjunkt kancelaryjny IX st. sł. Stankowski Stefan—adjunktem administracyjnym w dotychczasowym IX st. sł. dnia 19.I. 1931 r.

D) We władzach wojewódzkich:

Mianowani:

W Urzędzie wojewódzkim kieleckim:

prow. inspektor lekarski VI st. sł. Dr. Dziewulski Franciszek — do odwołania naczelnikiem wydziału w dotychczasowym VI st. sł. dnia 5.I. 1931 r.

W Urzędzie wojewódzkim poznańskim:

kpt. W. P. oddany do dyspozycji Min. Spr. Wewnętrznych Bielecki Eugenjusz—do odwołania naczelnikiem wydziału V st. sł. dnia 22.I. 1931 r.

inspektor lekarski VI st. sł. Dr. Żmigród Bolesław—naczelnikiem wydziału w dotychczasowym VI st. sł. dnia 2.I. 1931 r.

Zwolniony ze służby:

radca wojewódzki VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim poznańskim Chmielewski Kazimierz—wobec przejścia do służby w dziale Ministerstwa Przemysłu i Handlu—dnia 19.I. 1931 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

pozostający w stanie nieczynnym:

radca wojewódzki VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim pomorskim Lipski Bolesław—z dniem 21.I. 1931 r.

radca wojewódzki VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim poznańskim Ruczyński Bolesław — z dniem 19.I. 1931 r.

radca wojewódzki VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim warszawskim Gajewski Wacław — z dniem 23.I. 1931 r.

E) We władzach powiatowych:

Mianowani:

prow. starosta powiatowy VI st. sł. w Stanisławowie Dr. Janecki Gustaw—starostą powiatowym stanisławowskim w dotychczasowym VI st. sł. z dniem 1.I. 1931 r.

pracownik kontraktowy w VII grupie uposażenia w Urzędzie wojewódzkim warszawskim Sasinowski Leopold — do odwołania referendarzem VII st. sł. w Starostwie powiatowem pułtuskiem dnia 20.I. 1931 r.

Dr. Döllinger Zygmunt—do odwołania starostą powiatowym w Brzesku w VII st. sł. dnia 24.I. 1931 r.

Powołany zpowrotem do służby czynnej:

pozostający w stanie nieczynnym lekarz powiatowy w VI st. sł. w Starostwie powiatowem kościańskiem Dr. Twórz Emanuel — na to samo stanowisko i miejsce służbowe z dniem 31.I. 1931 r.

Przeniesieni:

referendarz VII st. sł. Dr. Dembowski Lucjan — ze Starostwa powiatowego jarocińskiego do Starostwa powiatowego inowrocławskiego—dnia 14.I. 1931 r.

referendarz VII st. sł. Głodowski Ignacy — ze Starostwa powiatowego inowrocławskiego do Urzędu wojewódzkiego poznańskiego — dnia 14.I. 1931 r.

referendarz VII st. sł. Karpiński Tadeusz—ze Starostwa powiatowego bydgoskiego do Starostwa powiatowego szamotulskiego z poruczeniem kierownictwa tego Starostwa dnia 14.I. 1931 r.

referendarz VII st. sł. Niedziałkowski Jerzy — ze Starostwa powiatowego oszmiańskiego do Starostwa powiatowego mołodeckiego dnia 30.I. 1931 r.

lekarz powiatowy VII st. sł. Dr. Grochowiak Franciszek—ze Starostwa powiatowego jasielskiego do Starostwa powiatowego grybowskiego—dnia 21.I. 1931 r.

lekarz powiatowy VI st. sł. Dr. Borawski Czesław—ze Starostwa powiatowego grójeckiego do Starostwa grodzkiego północno-warszawskiego dnia 30.I. 1931 r.

Zwolnieni ze służby:

prow. starosta powiatowy VI st. sł. w Brzesku Hałaciński Andrzej — na podstawie art. 61 ustawy o państwowej służbie cywilnej — dnia 24.I. 1931 r.

lekarz powiatowy VII st. sł. w Starostwie powiatowem szubińskiem Dr. Nowakowski Mieczysław—na własną prośbę z dniem 31.I. 1931 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

lekarz powiatowy VII st. sł. w Starostwie powiatowem płockiem Dr. Mazowiecki Bronisław z dniem 31.I. 1931 r.

lekarz powiatowy VI st. sł. w Starostwie powiatowem leszczyńskiem Dr. Błażejczyk Tomasz—na własną prośbę z dniem 14.I. 1931 r.

II. W czasie od 1 do 28 lutego 1931 r.

P. Prezydent Rzeczypospolitej postanowieniem z 21.II. 1931 r. mianował kierownika województwa stanisławowskiego Zygmunta Jagodzińskiego wojewodą stanisławowskim w IV st. sł.

A) W Zarządzie Centralnym Ministerstwa:

Mianowani:

starosta powiatowy w Pułtusku w VI st. sł. Koch Ryszard—radcą ministerjalnym w dotychczasowym VI st. sł. dnia 24.II. 1931 r.

starosta powiatowy w Lipnie w VI st. sł. Krzyżanowski Wacław — radcą ministerjalnym w dotychczasowym VI st. sł. dnia 24.II. 1931 r.

pracownik kontraktowy w X grupie uposażenia w Urzędzie wojewódzkim warszawskim Brojdy Henryk — do odwołania referendarzem VII st. sł. dnia 28.II. 1931 r.

B) W Korpusie Ochrony Pogranicza:

Mianowany:

st. wachmistrz żandarmerji K. O. P. Garbusiński Władysław — do odwołania adjunktem administracyjnym IX st. sł. z dniem 1.III. 1931 r.

C) W Tymczasowym Wydziale Samorządowym w likwidacji we Lwowie:

Mianowani:

radca VI st. sł. Bielski Wiktor—radcą wojewódzkim VI st. sł. dnia 12.II. 1931 r.

radca VI st. sł. Friedmann Henryk—radcą wojewódzkim VI st. sł. dnia 12.II. 1931 r.

inspektor lasów fundacyjnych w V st. sł. inż. Gańczakowski Zdzisław — radcą wojewódzkim V st. sł. dnia 12.II. 1931 r.

radca VI st. sł. Jagusiński Eugenjusz — radcą wojewódzkim VI st. sł. dnia 12.II. 1931 r.

urzędnik rachunkowy II kategorji VII st. sł. Dembiec Fryderyk—naczelnikiem rachuby w dotychczasowym VII st. sł. dnia 14.II. 1931 r.

sekretarz VII st. sł. Iwanowicz Antoni — referendarzem VII st. sł. dnia 14.II. 1931 r.

urzędnik administracyjny I kat. VII st. sł. Kucharski Stanisław — referendarzem VII st. sł. dnia 14.II.1931 r.

zastępca dyrektora urzędów pomocniczych w VII st. sł. Wójcik Konstanty — naczelnikiem kancelarji VII st. sł. dnia 14.II. 1931 r.

urzędnik administracyjny I kat. VII st. sł. Kulczycki Roman — referendarzem VII st. sł. dnia 14.II. 1931 r.

urzędnik administracyjny I kat. VII st. sł. Malski Stanisław—referendarzem VII st. sł. dnia 14.II. 1931 r.

urzędnik administracyjny I kat. VII st. sł. Dr. Rywiuk Włodzimierz—referendarzem VII st. sł. dnia 14.II. 1931 r.

urzędnik II kategorji VII st. sł. Weiss Jan—asesorem w dotychczasowym VII st. sł. dnia 19.II. 1931 r.

urzędnik rachunkowy II kat. VII st. sł. Lisiewicz Kajetan—księgowym w dotychczasowym VII st. sł. dnia 28.II. 1931 r.

D) W Państwowych Zakładach Służby Zdrowia:

Mianowany:

urzędnik VII st. sł. w Państwowym Szpitalu dla chorych psychicznie w Tworkach Dr. Jełowicki Włodzimierz—ordynatorem VI st. sł. w tymże Szpitalu dnia 26.II. 1931 r.

E) We władzach wojewódzkich:

Mianowani:

W Komisarjacie Rządu w Warszawie:

magister farmacji Wójcik Józef—do odwołania referendarzem VII st. sł. dnia 14.II. 1931 r.

W Urzędzie wojewódzkim lubelskim:

starosta powiatowy VI st. sł. w Krasnymstawie Fiala Kazimierz — naczelnikiem wydziału w dotychczasowym VI st. sł. dnia 28.II. 1931 r.

W Urzędzie wojewódzkim łódzkim:

kpt. W. P. pozostający w dyspozycji M. S. Wewn. Lutomski Wacław — do odwołania naczelnikiem wydziału V st. sł. dnia 24.II. 1931 r.

W Urzędzie wojewódzkim stanisławowskim:

kpt. W. P. Dyńko Tadeusz—do odwołania naczelnikiem wydziału VI st. sł. dn. 3.II. 1931 r.

W Urzędzie wojewódzkim tarnopolskim:

pracownik kontraktowy w VIII grupie upo-

sażenia w Urzędzie wojewódzkim warszawskim Bulicz Roman — do odwołania referendarzem VII st. sł. dnia 28.II. 1931 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

radca wojewódzki VI st. sł. w Urzędzie wojewódzkim we Lwowie Laskowski Apolinary — dnia 3.II. 1931 r.

inspektor lekarski VI st. sł. w Komisarjacie Rządu w Warszawie Dr. Kamiński Władysław— z dniem 28 lutego 1931 r.

Przeniesieni w stan nieczynny:

naczelnik wydziału V st. sł. w Urzędzie wojewódzkim w Poznaniu Dr. Graszyński Roman— uchwałą Rady Ministrów z dnia 12.II. 1931 r.

naczelnik wydziału V st. sł. w Urzędzie wojewódzkim w Stanisławowie Szałowski Oswald— uchwałą Rady Ministrów z dnia 12.II 1931 r.

F) We władzach powiatowych:

Mianowani:

starosta powiatowy VII st. sł. w Kosowie Pokuckim Grodecki Piotr—starostą powiatowym horodeńskim w dotychczasowym VII st. sł. dnia 12.II. 1931 r.

starosta powiatowy VI st. sł. w Rohatynie Harmata Stanisław—starostą powiatowym stryjskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 12.II. 1931 r.

starosta powiatowy VI st. sł. w Horodence Hübner Włodzimierz — starostą powiatowym kosowskim w Kosowie Pokuckim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 12.II. 1931 r.

starosta grodzki V st. sł. w Bydgoszczy Dworakowski Włodzimierz—starostą powiatowym pułtuskim w dotychczasowym V st. sł. dnia 24.II. 1931 r.

starosta powiatowy VII st. sł. w Radzyminie Graff Henryk — starostą powiatowym płońskim w dotychczasowym VII st. sł. dnia 24.II. 1931 r.

starosta powiatowy VI st. sł. w Przasnyszu Morawski Stefan — starostą powiatowym radzymińskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 24.II. 1931 r.

starosta powiatowy VI st. sł. w Płońsku Wojciechowski Antoni — starostą powiatowym przasnyskim w dotychczasowym VI st. sł. dnia 24.II. 1931 r.

referendarzowi VII st. sł. w Starostwie powiatowem w Lipnie Kruczyńskiemu Feliksowi— poruczono kierownictwo starostwa lipnowskiego dnia 24.II. 1931 r.

Przeniesieni:

referendarz VII st. sł. Dziembowski Konstanty — ze Starostwa powiatowego szamotulskiego do Starostwa powiatowego szubińskiego dnia 19.II. 1931 r.

referendarz VII st. sł. Jarosz Stanisław — ze Starostwa powiatowego włoszczowskiego do Komisarjatu Rządu w Warszawie dnia 27.II. 1931 r.

lekarz powiatowy VI st. sł. Dr. Górnicki Eugenjusz — ze Starostwa powiatowego lipnowskiego do Starostwa powiatowego grójeckiego— dnia 24.II. 1931 r.

lekarz powiatowy VII st. sł. Dr. Grochowiak Franciszek—ze Starostwa powiatowego grybowskiego do Starostwa powiatowego jasielskiego dnia 24.II. 1931 r.

lekarz powiatowy VII st. sł. Dr. Peters Adam—ze Starostwa powiatowego makowskiego do Starostwa powiatowego wadowickiego dnia 24.II 1931 r.

Przeniesieni w stan spoczynku:

pozostający w stanie nieczynnym referendarz VII st. sł. w Starostwie powiatowem w Tarnobrzegu Eckhardt Stanisław — z dniem 28.II. 1931 r.

referendarz VII st. sł. w Starostwie powiatowem koneckiem Wielgusiewicz Stanisław — dnia 27.II. 1931 r.

referendarz VII st. sł. w Starostwie powiatowem częstochowskiem Grygosiński Edward— dnia 28.II. 1931 r.

Przeniesiony w stan nieczynny:

referendarz VII st. sł. w Starostwie grodzkiem prasko - warszawskiem Ciechorski Maksymiljan — uchwałą Rady Ministrów z dnia 12.II 1931 r.

Do niniejszego numeru dołącza się Skorowidz Alfabetyczny do Dziennika Urzędowego Ministerstwa Spraw Wewnętrznych za rok 1930.

Drukarnia Policyjna, Warszawa, Długa 38.